

Mục Lục

- 1 **Hình bìa** • Danny Nguyen
- 2 **Quan điểm**
 - Một dân tộc bị suy yếu khi thờ ơ với chính trị
- 3 **Thông báo - Thư mời**
- 9 **Bình luận** • Trách nhiệm về thảm kịch 39 nạn nhân
- 11 **Thời sự** • Ai khóc cho thuyền nhân chúng tôi
 - Tình hình trong nội bộ đảng cộng sản bất an?
- 10 **Góc bạn trẻ** • Ý Thu Ca - Nhà Chim Việt
- 13 **Chủ đề** • Câu chuyện Giáng Sinh
 - Chiếc xe đạp ngày xưa
 - Hai pho tượng bằng thạch cao
- 22 **Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng • Tin Hòa Lan
 - Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 36 **Truyện ngắn** • Ngàn ánh dương rực rỡ
 - Thương nhớ quá Việt Nam Cộng Hòa
 - Như chuyện thần tiên
- 46 **SuDoKu**
- 47 **Truyền thông xã hội dân sự**
 - Kỹ sư Nguyễn Ngọc ánh

***Thơ** • Trần Trung Đạo • Hoài Tâm Niệm
• Trangđài • Trương Phong Ba
- 50 **Y học Sức Khỏe** • Đau lưng và phòng bệnh
- 51 **Vui cười**
- 52 **Lời tòa soạn**
- 53 **Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng
- 54 **Quảng cáo** Tết 2020

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận
CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese
Vluchtelingen in Nederland
www.congdonghoalan.com
ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711-
6717DK - Ede
Nederland

Email: vietbaohoalan@yahoo.com
Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

• Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An • Đỗ Văn Bui • Hoài Tâm Niệm • Vành Khuyên • Lê Quang Kế • Miên Thụy • Lăng Du • Nguyễn Đắc Trung • Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng • Tiểu Yến Tử • Ông Năm Chuột • Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền • Nguyễn Lê Hồng Hưng • Hữu Phước • Nguyễn Hoàng Nguyên • Nguyễn Hiền • Võ Đức Tiến • Thao De Wit • Ý Nga • Trangđài Nguyễn • Topa • Lê lăng Du

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan Điểm

MỘT DÂN TỘC BỊ SUY YẾU KHI THỜ Ơ VỚI CHÍNH TRỊ

Bất chấp Công ước Liên hợp quốc về Luật Biển (UNCLOS) 1982, ngày 18/9/2019, Trung cộng tuyên bố phi pháp, rằng bãi Tư Chính là của họ và đòi Việt Nam ngay lập tức 'dừng hoạt động dầu khí ở Bãi Tư Chính. Phát ngôn nhân Bộ Ngoại giao Trung cộng là Cảnh Sảng còn ngang nhiên tuyên bố: "Việt Nam đã đơn phương tiến hành các hoạt động khai thác dầu khí từ tháng Năm tới nay, và việc này vi phạm nghiêm trọng các quyền và lợi ích của Trung Quốc, đồng thời vi phạm các thỏa thuận song phương giữa Trung Quốc và Việt Nam." Nghe những tuyên bố xác xược trên đây của Cảnh Sảng, người dân Việt Nam lần đầu tiên choáng váng, đồng thời cũng hết sức phẫn nộ khi biết rằng có các thỏa thuận song phương giữa Trung Quốc và Việt Nam.

Không chỉ có một mà có rất nhiều những thỏa thuận bí mật mà csVN đã ký kết với Trung cộng trong quá khứ. Một trong những thỏa thuận bí mật đó đã được chính Trung cộng công bố là Công hàm 1958, do Hồ Chí Minh là chủ mưu và Phạm Văn Đồng ký, công nhận hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc về chủ quyền của Tàu cộng. Công hàm năm 1958 của hai tên Hồ - Đồng có thể chính thức được xem là văn bản mở đường cho csVN tiếp tục cuộc hành trình bán nước cầu vinh của chúng sau này. Chắc hẳn mọi người còn nhớ, năm 2014 Trung cộng đã đem gian khoan dầu Hải Dương 981 vào quần đảo Hoàng Sa, cách đảo Tri Tôn 17 hải lý và cách đảo Lý Sơn 120 hải lý về phía đông. Theo Luật Biển 1982, thì giàn khoan này nằm hoàn toàn trong thềm lục địa và vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý của Việt Nam. Trong thời gian tranh chấp trên biển đang diễn ra, thì tờ Thời Báo cơ quan ngôn luận của đảng cộng sản Tàu, đã tung ra hình ảnh và một trích đoạn trong mật ước được cho là Việt cộng và Trung cộng đã ký kết tại Thành Đô, thủ phủ tỉnh Tứ Xuyên của Tàu vào năm 1990. Nội dung mà thời báo Hoàn Cầu công bố, xoáy vào việc csVN đã đồng ý sáp nhập Việt Nam trở thành một tỉnh thuộc Trung quốc bắt đầu vào năm 2020. Đương nhiên Bộ chính trị báo chí lẽ đảng không xác định hay phủ nhận tuyên bố của Hoàn Cầu thời báo và tiếp tục bưng bít thông tin. Người dân Việt Nam có lẽ đã quá quen với việc là những gì có liên quan hay dính dáng đến Trung cộng, thì csVN không bao giờ công bố nội dung chi tiết cho toàn dân được biết. Ngay như hai hiệp định phân chia biên giới trên đất liền và trên biển giữa Việt Nam và Trung quốc ký năm 1999 và 2000, là hai hiệp định đặc biệt quan trọng, nó có liên quan đến sự toàn vẹn lãnh thổ và lãnh hải của tiền nhân đã để lại và cũng có ảnh hưởng sống còn đối với vận mệnh của cả dân tộc Việt.

Thế nhưng đến giờ này csVN vẫn dấu nhem không cho toàn dân biết toàn bộ nội dung của hai hiệp định này. "Hãy lo làm kinh tế còn chuyện chính trị hãy để đảng và nhà nước lo", là câu nói mang tính lừa gạt mà csVN thường dùng. Tuy nhiên tình hình chính trị hiện nay cho thấy một sự thật là đất nước này đang mất dần vào tay Tàu cộng. Còn chuyện làm giàu thì chẳng tới phần người dân, nhưng là món lợi béo bở dành cho quan tham và đồng bọn của chúng. Hậu quả của việc không quan tâm đến chính trị là mỗi người dân chúng ta sẽ là miếng mồi ngon cho bọn tà quyền hành hạ, trục lợi và cả tước đoạt mạng sống của chúng ta. Đã đến lúc người dân Việt Nam cần nhìn sang Hồng- Kông như là một tấm gương tranh đấu cho tự do, dân chủ để noi theo và đứng thẳng làm người.

Tuyên truyền mị dân và sử dụng bạo lực là cách thức cai trị của các chế độ độc tài toàn trị. Nhưng một chế độ dù có tàn bạo phi nhân đến đâu thì chế độ đó cũng phải bị bào mòn theo thời gian và sụp đổ. Điều quan trọng là người dân cần thay đổi cách suy nghĩ và hành động thích hợp để tạo ra sự thay đổi. Một cuộc cách mạng của toàn dân sẽ kết liễu chế độ toàn trị thối nát hiện nay.

Trần Quốc Hiền

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 2 tháng 11 năm 2019

Thư mời tham dự ngày Quốc Tế Nhân Quyền

Kính gửi

- Quý đại diện tinh thần các tôn giáo
- Quý tổ chức đoàn thể, đảng phái
- Quý đồng hương

Trên tinh thần buổi họp khoáng đại cộng đồng ngày 27/10/2019 tại Nieuwegein, chúng ta sẽ tổ chức buổi hội thảo với chủ đề về: "Tù nhân lương tâm "

Diễn giả được mời đến nói chuyện là giáo sư Phạm Minh Hoàng đến từ Pháp Quốc.

Thời gian là ngày chủ nhật 8/12/2019 từ 14 giờ đến 17 giờ

Tại hội trường 't Veerhuis

Nijemonde 4 – 3434 AZ Nieuwegien

Vì vậy BCH/CĐ/VNTNCS/HL kính mời quý đồng hương dành chút ít thời gian để cùng đến chia sẻ với nhau về tình hình chính trị trong nước và về các tù nhân lương tâm hiện nay.

Sự hiện diện của quý vị sẽ là cầu nối tiếp sức cho các nhà đấu tranh dân chủ tại quê nhà thêm sức mạnh và tăng thêm dũng khí trên tinh thần khôi phục lại quê hương thoát khỏi chế độ cs hiện nay.

Trân trọng kính chào và mong được đón tiếp.

T/M BCH/CĐVNTNCS.HL

Nguyễn Quang Kế

Chủ tịch

Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 20 tháng 11 năm 2019

Thông báo

V/v : Quyết định thành lập ủy ban bầu cử cộng đồng nhiệm kỳ 2020 – 2023

Ban Chấp Hành Cộng Đồng xin trân trọng thông báo đến quý đồng hương về quyết định thành lập ủy ban bầu cử theo tinh thần buổi họp khoáng đại cộng đồng ngày 27 tháng 10 năm 2019. (Chiếu theo nội qui của Cộng Đồng chương VIII điều 25 & điều 26 mục A thành lập ủy ban và qui định mỗi 3 năm bầu lại Ban Thường Vụ Trung Ương.)

Nay BTV /CĐ quyết định thành lập ủy ban bầu cử gồm:

- Bà Nguyễn thị Như Tuyết
- Ông trần Văn Thắng
- Ông Đinh Ngọc Hiền

Nhiệm vụ của ủy ban bầu cử:

- Ban hành qui chế bầu cử
- *Cưu xét hồ sơ ứng cử viên
- *Tổ chức bầu cử
- *Tổ chức vận động ứng cử viên, tổ chức bầu cử và lập biên bản bàn giao giữa cưu và tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng.

Ủy ban bầu cử sẽ tiến hành thực hiện nhiệm vụ khi nhận được quyết định này kể từ ngày ký và sẽ chấm dứt nhiệm vụ khi đã tổ chức xong lễ bàn giao.

Trân trọng thông báo
T/M BCH/CĐ/VNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

GIA ĐÌNH QUÂN CÁN CHÍNH VIỆT NAM CỘNG HÒA TẠI HÒA LAN

FVVN. Banknummer. NL 20 INGB 000 4861 397

Denbosch ngày 11/11/2019

Quý ân nhân thân kính ,

Đồng cảm chia sẻ với nỗi khổ nhọc, khó khăn của anh em TPBVNCH đã và đang gánh chịu, quý vị đã trải rộng tình thương qua bữa cơm tháng 10 vừa qua, thay mặt anh em TPB chúng tôi chân thành tri ân toàn thể quý vị, nay xin được trang báo này ghi lại thành quả đạt được .

A/ Chuyển vào bank , gửi qua trung gian :

Chùa Vạn Hạnh Hoà Lan 500 , bà Trần thị Ký 50, ô bà Bùi công Hải 100, bà Bùi thị Mến 20, Tâm Thiện 50, Phan Hoà 20, ô. Phan Phú 20, bà Đỗ thanh Tâm 20, Nguyễn Huỳnh Anh Khoa /An 200, ô.bà 20 Dũng Vân, ô.bà Ngô duy Viên 50, bà Trần thị Liên 50, ô. Trương Hải 50, ô.H. Nguyễn 100, ô. ĐQ Đình 50, ô.Q A Trần 100, fam. Q L Hồng 150, ô. V.O Vũ 50, mevr. L.T Tôn Nữ 5,00 của tháng 10 (mỗi tháng 5 euro). Bà Vàng 30 (Arnhem).

B/ Hiện diện :

fam. Trương đức Hạnh 95, ô.bà Đinh ngọc Hiền 50, BCHGDVNCH/HL 100, ô.bà Nguyễn kim Linh 50, Nguyễn ngọc Long 20, bà Võ Nuôi 50, ô. Nguyễn đắc Trung 50, ô. Võ hồng Vàng 215, ô.Nguyễn hữu Phước 50, Phong Lan 30, bà Ngọc Anh 30, ô.bà Hans Tuyết Lê 50, ô.bà Ngô thuy Chương 50, ô.bà Nguyễn văn Xứng 2230, ô.Nguyễn khai Trí 50, bà Nguyễn t.k.Hoàng 30, ô.Nguyễn văn Mến 50, ô.Đỗ Tịnh 150, ô.Nguyễn văn Châu 120, ô.Nguyễn Hiền 30, ô.bà Trần văn Vinh 100, ô.bà Hoàng trọng Định 100, Linh Thu 25, bà Trương bạch Tuyết 20, ô. Nguyễn văn Hương 50, ô.bà Hồ cảnh Thuần 50, ô.bà Võ đức Tiến 40, ô.Phạm văn Quý 70, Hồng Hạnh 15, bà Phan Uyên 50, Lê thị Tuyết Nhung 20, ô.bà Dũng Cảnh 50, bà Trần văn Anh 65, Ngọc Thư 60, ô.bà Bình 50, fam. Bà Lưu thị Trang 200, Tâm Nga 20, cô Châu 15, ô.bà Lê hoàng Lân 50 .

Đây là danh sách cập nhật đến 31/10/19 .

Nhân đây xin nhắc lại tiếp theo thông báo trước đến quý niên trưởng, quý chiến hữu rằng nhiệm kỳ BCH GDQCCVNCH/HL sẽ mãn vào đầu năm 2020, trong tinh thần TỔ QUỐC & DANH DỰ & TRÁCH NHIỆM quý vị hãy mạnh dạn dần thân gia nhập vào tân BCH để hoàn thành nhiệm vụ chưa xong .

* Thư ghi danh xin gửi về địa chỉ NT cố vấn Lê Quang Kế : ke.le@home.nl

Trân trọng ,
BCHGDQCCVNCH/ HL

Trách nhiệm về thảm kịch 39 nạn nhân

Hơn một tuần lễ sau thảm kịch 39 người Việt Nam bị chết cứng trong thùng xe đông lạnh, ngày 1 tháng Mười Một vừa qua, báo Nhân Dân điện tử lên tiếng trong một bài báo có nhan đề “Đừng cứ lúc nào cũng gán ghép trách nhiệm cho Nhà nước Việt Nam”. Bài báo có thể coi như quan điểm chính thức của đảng và chính phủ Việt Nam sau nhiều ngày bưng tai bịt mắt trước sự kiện bi thảm ở Anh chẳng những làm cho dư luận Việt Nam mà cả thế giới đều bàng hoàng.

“Đừng cứ lúc nào cũng gán ghép trách nhiệm cho Nhà nước Việt Nam”! rõ ràng là những lời lẽ đầy thách thức và ngạo mạn của Hà Nội gởi đến dư luận đang quan tâm tìm hiểu về vấn đề trách nhiệm về cái chết tức tưởi của 39 nạn nhân xấu số này.

Nhưng trong vị trí là một nhà nước với đầy đủ quyền lực trong tay, nhà nước cũng như đảng CSVN không thể chối bỏ trách nhiệm của mình trước sinh mạng của 39 công dân Việt Nam. Không ai có thể “lợi dụng cơ hội để vu cáo nhà nước Việt Nam” như tác giả bài báo viết, vì vậy cần phải vạch rõ nhà nước Việt Nam phải chịu trách nhiệm gì và không thể lấp liếm để chạy trốn.

Trách nhiệm thứ nhất, nói một cách tổng quát sau gần nửa thế kỷ cầm quyền trên cả nước, đảng CSVN đã thất bại trong việc vạch ra đường lối chính sách để phát triển đất nước nhất là về kinh tế, xã hội, giáo dục. Con đường xây dựng xã hội chủ nghĩa trong ảo tưởng giàu mạnh đã không mang lại niềm hy vọng thăng tiến trong cuộc sống bình thường của người dân Việt. Để đến nỗi thanh niên nam nữ là thành phần mang nhiều sinh lực nhất của quốc gia phải vay mượn, cầm cố đất đai để có tiền tìm đường đi nước ngoài kiếm sống và chết một cách bi thảm. Nói cách khác, nhà cầm quyền CSVN phải chịu trách nhiệm trong việc không có khả năng mang lại một đời sống tốt đẹp để mọi thanh niên nam nữ hãnh diện ở lại đất nước của mình chung sức đóng góp, mà phải chọn con đường tha phương cầu thực.

Trách nhiệm thứ hai là đảng và chính quyền CSVN từ lâu đã dung dưỡng những tổ chức tội phạm và đường dây buôn người trên phạm vi cả nước. Những đường dây này núp dưới hình thức dịch vụ môi giới hợp pháp hoặc bất hợp pháp mà hoạt động của nó không loại trừ có sự tham gia tích cực của những cán bộ có nhiều thế lực ở phía sau. Họ ra sức mời chào có kế hoạch những gia đình tuyệt vọng trong đời sống, đang tìm cách bán mình ra đi trong nhiều năm qua. Nói cách khác, với hệ thống tham ô những lạm chẳng chịt trong mọi cơ quan, cán bộ nhà nước đã đồng lõa và cho phép những tổ chức tội phạm dụ dỗ những người nhẹ dạ không biết cảm bầy ở phía sau của những chuyến đi tìm tương lai.

Trách nhiệm thứ ba là đảng và nhà nước CSVN đã tỏ ra thái độ thờ ơ, vô cảm với công dân Việt Nam bị nạn nơi xứ người. Trong tuần lễ đầu tiên, chính quyền và toà đại sứ Việt Nam không làm bất cứ điều gì vì tin rằng đó là những người Trung Quốc. Họ chỉ ngồi chờ cảnh sát và chính phủ Anh lên tiếng và báo cáo mà chẳng hề có một ứng xử nào tỏ ra tích cực. Mãi cho đến khi cảnh sát

hạt Essex tuyên bố rằng 39 nạn nhân xấu số là người Việt Nam và làm lễ truy điệu thì một vài viên chức Việt Nam mới bắt đầu lên tiếng.

Người ta đọc được trên báo nhà nước Thủ Tướng Nguyễn Xuân Phúc “gởi lời chia buồn sâu sắc” đến gia đình các nạn nhân. Còn trên trang Twitter cá nhân, Bộ Trưởng Ngoại Giao Phạm Bình Minh cũng “gởi lời chia buồn và cảm thông sâu sắc” nhưng bằng tiếng Anh. Rõ ràng đây chỉ là lời chia buồn “sâu sắc” cho có lệ, vì chẳng có mấy gia đình nạn nhân đọc được và biết ông bộ trưởng có chia buồn trên Twitter!

Trách nhiệm thứ tư là sau khi vụ án xảy ra nhà nước CSVN không đưa ra một biện pháp hay có một hành động nào mạnh mẽ để cảnh cáo và trừng phạt những vụ buôn người nguy hiểm như thế này. Cũng mới có những con tép riu trong đường dây bị bắt như những con dê té thần, nhưng chính Giám Đốc Công An tỉnh Nghệ An Nguyễn Hữu Cầu hôm mùng 4 tháng Mười Một khi trả lời phỏng vấn báo chí đã khẳng định “Đây không phải là buôn người, vì họ đi ra nước ngoài làm ăn và có nộp tiền. Không ai bỏ ra 1 tỷ để người ta buôn mình cả.”! Giám đốc công an có vẻ chưa biết buôn người là thế nào và cũng chưa có cuộc điều tra nào mở ra, vậy căn cứ vào đâu để khẳng định “không phải là buôn người”? Nói cách khác, nhà nước Việt Nam đã không làm đúng trách nhiệm cho người dân thấy rõ sự nguy hiểm khi chọn con đường ra đi như 39 nạn nhân vừa qua.

Trách nhiệm thứ năm là cho tới nay, nhà cầm quyền CSVN vẫn không bày tỏ sự phản tỉnh đối với sự kiện bi thảm xảy ra. Hậu quả của sự kiện ấy không chỉ là 39 người chết mà còn là một bi kịch của xã hội Việt Nam khi người dân liều mình ra đi tìm đường sống, dù phải đánh đổi bằng sinh mạng mình. Nếu là một chính quyền liêm sỉ biết tự trọng, ít ra họ cũng phải nhìn nhận sự hô hào xuất khẩu lao động để có “kiều hối” gởi về là một sự vô trách nhiệm vì không có những biện pháp đối phó khi những thảm kịch xảy ra.

Trách nhiệm thứ sáu của nhà cầm quyền là không hề cử cán bộ hay đại diện các đoàn thể liên quan đến đảng và nhà nước đến thăm, cũng như tìm hiểu sự lo âu và nguyện vọng của những gia đình nạn nhân. Dù là khi chưa có bằng chứng xác nhận con em đã chết, nhưng khi gia đình đón nhận tin buồn như thế mà không làm gì cả thì đó là một chính quyền bất nhân hơn là một chính quyền tự gán cho mình cái nhãn hiệu “của dân, vì dân”. Trong khi đó, Tòa Đại Sứ Anh tại Hà Nội cử người về Nghệ An tiếp xúc một số gia đình nạn nhân thì công an ập đến, chất vấn, câu lưu người của Tòa Đại Sứ Anh và sau đó trục xuất về lại Hà Nội. Những hành xử thô lỗ này cho thấy là cán bộ nhà nước CSVN không hề được dạy như thế nào là nhân bản, tôn trọng quyền con người.

Trách nhiệm thứ bảy là thay vì công bố thông tin rộng rãi, chính quyền lại có thái độ hàm hồ, đã kích những người làm truyền thông độc lập giúp bà con ở nhà biết rõ ngọn ngành. Thậm chí sau khi có tin 39 người tử nạn là người Việt Nam, Ban Tuyên Giáo Trung Ương lập tức bịt miệng báo chí bằng cách “đề nghị” “không mở rộng thông tin khi chưa có thông tin mới từ cơ quan chức năng”; “không đưa tin về nhân thân, hoàn cảnh của các gia đình nạn nhân” và “hạn chế đề cập tình trạng xuất khẩu lao động, di cư bất hợp pháp của các tỉnh Nghệ An, Hà Tĩnh”. *

Để hưởng ứng chỉ đạo của Ban Tuyên Giáo, báo Tuổi Trẻ còn muốn đi tìm người “chịu trách nhiệm tối thượng” của tấn thảm kịch này. Không khó để bài báo của Tuổi Trẻ nêu đích danh thủ phạm: “không phải của chính quyền, không phải của nạn nhân và gia đình họ, cũng không phải của bọn buôn người” mà trách nhiệm là của “chính sách nhập cư của các nước giàu”. Như thế sự phỉ tay cũng quá dễ dàng.

Nhưng người dân phải đợi đến ngày 5 tháng Mười Một (tức hai tuần lễ sau) mới được nghe Bộ Trưởng Bộ Lao Động – Thương Binh và Xã Hội Đào Ngọc Dung họp báo quảng cáo cho 400 doanh nghiệp xuất khẩu lao động có giấy phép, kèm theo lời khuyên đơn giản “Đừng đi theo con đường bất hợp pháp.” Nhưng trong xã hội tham ô như ở Việt Nam, những ai có đủ điều kiện để được đi con đường hợp pháp?

Thật ra, dù là đi hợp pháp hay không hợp pháp cũng đều phải đóng tiền cho cán bộ nhà nước thông qua 400 doanh nghiệp xuất khẩu lao động. Cho nên ở các tỉnh nghèo miền Trung đã treo đầy những khẩu hiệu khuyến khích xuất khẩu lao động. Những người đi lao động có khoẻ mạnh trở về hay bị nạn dọc đường... không phải là chuyện của nhà nước lo.

Sự vô trách nhiệm của một nhóm người lãnh đạo độc quyền đối người dân chưa bao giờ đáng sợ như lúc này!

AI KHÓC CHO THUYỀN NHÂN NHÂN CHÚNG TÔI?

Tôi vượt biển sang Phi trên một chiếc thuyền "nhỏ như cái lỗ mũi". Chuyến đi dự trù có khoảng 60 người; nhưng cuối cùng chỉ có 11 người trong nhóm tổ chức đi được; số còn lại bị... hụt, vì người có nhiệm vụ đón họ đã không đón được.

Tàu ra khơi được hai ngày thì gặp bão. Tôi ngồi gần ở phía mũi tàu. Con sóng khổng lồ đưa chiếc thuyền lên cao, rồi khi con sóng qua đi thì con thuyền chúi xuống; nhìn xuống, trước mặt là đáy biển sâu hun hút và ngược mắt nhìn lên, phía trước là một con sóng khổng lồ khác đang chồm đến. Tôi ngồi bấu vào cạnh thuyền, ngược nhìn con sóng khổng lồ cao ngất đang chụm đến, sợ điếng hồn, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là mình... chết chắc rồi, mình sắp sửa bị chôn sống dưới lòng đại dương rồi. Không biết lúc ấy, nếu có internet như bây giờ, thì tôi có kịp gửi tin nhắn về cho mẹ tôi: "Mẹ ơi! Giấc mơ được sống đời sống tự do của con đã không thành. Vĩnh biệt mẹ!", như cô gái bị chết ngộp bên Anh đã gửi tin nhắn cho mẹ "Con đường đi nước ngoài không thành. Mẹ ơi con thương bố mẹ nhiều. Con chết vì không thờ được" không?

Nhưng may mắn là 11 người chúng tôi đã không chui vào... đáy biển. Lý do chính là nhờ thuyền chở ít người nên nó như một chiếc lá chao lượn trên mặt nước theo con sóng mà không bị nhận chìm. Cuối cùng khi chúng tôi đến được Phi, ông cảnh sát trưởng người Phi nhìn chiếc thuyền bé nhỏ của chúng tôi rồi chỉ vào những ngôi nhà đổ nát, những thân cây tróc gốc nằm ngổn ngang trên mặt đất và ngạc nhiên không hiểu sao chúng tôi có thể sống sót trên biển trong một cơn bão khủng khiếp như vậy. Nhưng những người vượt biển, vượt biển đi tìm tự do không phải ai cũng may mắn như chúng tôi. Hàng nửa triệu người vượt biển đã bị chìm tàu chôn thây trong lòng đại dương; đã bị hải tặc cướp, hiếp, không phải một lần mà rất nhiều lần rồi bị đập chết quăng xác xuống biển; đã chết trong rừng vì đói, vì bị thú dữ ăn thịt v.v.

Vụ 39 người Việt tìm cách nhập lậu vào nước Anh và chết thảm trong xe đông lạnh gần đây đã làm cả nước Anh thương cảm; và làm người Việt chia hai phe mặt sát nhau, kẻ thương người chửi, âm âm trên các trang mạng xã hội.

Chết, dù chết cách nào, bị chết chìm, chết ngộp, bị đập chết, bị hiếp đến chết, bị đói đến chết, bị thú dữ ăn thịt v.v. cũng đều bị thương như nhau.

Nhưng 39 người Việt chết ngộp trong xe lạnh ở Anh, ít ra vẫn còn "may mắn" xác được đem về VN để "gặp" lại thân nhân và chôn cất, được nhiều người Việt trong nước khóc thương.

Còn nửa triệu người Việt chết trên biển Đông mất xác, không một nắm mồ, không ai than khóc. Thậm chí họ còn bị chửi là bọn ma cô, đĩ điếm bám theo chân đế quốc. Một đài tưởng niệm của người Việt ty nạn được những người sống sót dựng lên ở Mã Lai để tưởng niệm thuyền nhân cũng bị bọn VC đòi san bằng...

Ngày nay người ta đã quên hết những thảm cảnh vô cùng đau đớn, bị thương của những thuyền nhân vượt biển; cũng như người ta đã quên vì sao những thảm cảnh đó xảy ra. Cái bàn tiệc máu xương VN bây giờ ai cũng có phần. Việt cộng có 10 tỷ đô mỗi năm. Vịt kiêu thì được về VN hái khế, du hí, ăn chơi, hưởng thụ....

“ tình hình trong nội bộ đảng cộng sản bất an, lo sợ trước đại hội đảng lần thứ 13!”

Phạm Chí Dũng là ai? Ông Phạm Chí Dũng là một người rất yêu nước Nga, cái nôi của chủ nghĩa xã hội. Những ngày bạn bè gặp nhau, ông thích hát những bản tình ca Nga. Ông yêu nước Nga đến độ đặt tên cho con cũng lấy những chữ có liên quan đến nước Nga như Viết trong từ Soviet, Quân trong chữ Hồng Quân. Thậm chí ông còn khoe rằng con ông sinh ra trùng ngày sinh Lê Nin. Ông Dũng cũng yêu Bác Hồ, khi nói rằng con ông được nhập hộ khẩu về nhà đúng ngày 19 tháng 5. Đứa con thứ hai cũng được ông lấy chữ Minh làm tên đệm. Ông Phạm Chí Dũng cũng rất yêu Cuba. Ông thú nhận đã từng viết thư xin đi Cuba để được sát cánh bên nhân dân anh em Cuba chống Mỹ. Ông yêu thơ, nhạc, hội họa. Sau những năm học tiến sỹ kinh tế, tư tưởng của ông đã dần thay đổi, cho đến một

ngày ông nói rằng ông đang tìm hiểu về Xã Hội Dân Sự. Và từ đó ông đã bắt đầu viết phản biện về xã hội, chính trị ở Việt Nam. Những bài viết của ông trên một blog lập ra chung với vài người bạn chưa bao lâu thì nghe tin ông bị bắt. Có lẽ là vì đã động chạm quá nhiều đến Thủ tướng đương thời lúc đó là Nguyễn Tấn Dũng. Sau khi ra tù gần 2 năm ông và những người bạn lại lập ra Hội Nhà Báo Độc Lập Việt Nam và ngày 4/7/2014. Trang web của Hội Nhà Báo Độc Lập thường xuyên đăng tải các bài chỉ trích các chính sách không hợp lý của nhà nước, cổ súy nhân quyền với các quyền tự do căn bản cho con người vốn được quy định theo hiến pháp của nước CHXHCN Việt Nam như quyền tự do biểu lộ, quyền tự do tôn giáo, quyền tự do báo chí ... Với chủ trương đấu tranh ôn hoà không thiên về một phe nào, tránh đề cao cờ vàng cũng như cờ đỏ; các bài viết của Hội nhà báo gặp không ít trở ngại. Phe hải ngoại chống cộng cực đoan thì cho rằng đó là Việt Cộng nằm vùng, phe thân chính phủ thì xếp Hội nhà Báo Độc Lập vào loại phản động. Trang web của Hội cũng đã từng bị giả mạo, sử dụng các bài viết cực đoan, công kích cá nhân, lối viết dữ dằn nhằm gây tiếng xấu cho Hội cũng như cho người đứng đầu Hội. Không ít lần trang web của Hội Nhà Báo Độc Lập bị đánh, bị chặn, bị hack. Với kinh phí eo hẹp, Hội và ông Dũng đã duy trì tờ báo mạng được hơn năm năm. Số lượng độc giả tìm tới trang báo của Hội ngày càng tăng, những bài viết của hội viên và của bản thân ông Dũng ngày càng có tiếng vang trong và ngoài nước. Và đó chính là điều làm cho nhà cầm quyền e sợ. Những đại diện các cơ quan ngoại giao phương tây ở Việt Nam cũng thường liên hệ với ông Dũng để tìm hiểu về thực trạng nhân quyền và hoạt động của các tổ chức xã hội dân sự trong nước. Tháng 5 năm 2014 ông Dũng được Tổ chức Phóng viên Không biên giới phong tặng anh hùng thông tin. Sao lại là Phạm Chí Dũng? Ông Dũng đã từng đồng ký tên với các tổ chức dân sự trong và ngoài nước yêu cầu trả tự do cho các nhà bất đồng chính kiến, các tù nhân lương tâm, kêu gọi tự do tôn giáo. Gần đây nhất là thỉnh nguyện thư yêu cầu Cộng Đồng Châu Âu và Quốc Hội Âu Châu hoãn phê chuẩn Hiệp Định Thương Mại EU – Việt Nam vì lý do vi phạm nhân quyền trầm trọng. Ngày 10 tháng 11 năm 2019, cá nhân ông Dũng đã viết một lá thư khẩn thiết yêu cầu Quốc Hội Châu Âu hoãn phê chuẩn Hiệp Định Thương mại. Trong đó ông đã chỉ ra những trí trá của nhà cầm quyền Việt Nam trong việc thực thi những cam kết về việc thông qua các công ước 97, 98 và 105 của Tổ Chức Lao Động Quốc Tế ILO, cũng như khả năng chỉ hứa suông mà không thực hiện đúng cam kết của Hà Nội. Ông Dũng công khai công bố việc cựu Bruno Angelet làm Trưởng phái đoàn EU tại Việt Nam nhắc khéo ông và Hội Nhà Báo Độc Lập nên hạn chế viết bài phản bác việc ký hiệp định EVFTA và IPA do chính quyền Việt Nam vi phạm nhân quyền đồng thời nghi ngờ ông Bruno Angelet có mối quan hệ thân thiết trên mức cần thiết với những người trong chính quyền Việt Nam. Ông Dũng cũng nhắc lại thói quen “vào trước bắt sau” của nhà cầm quyền Việt Nam khi muốn tham gia ký kết một hiệp định thương mại có lợi nào đó. Và việc bắt giam ông Dũng không gì khác hơn là hệ lụy từ bức thư khẩn thiết ấy khi bộ mặt thật của nhà cầm quyền đã được phơi bày có thể dẫn đến nguy cơ EVFTA bị hoãn lại trong bối cảnh nhà cầm quyền đang túng thiếu ngân sách trầm trọng. Họ cay cú cho rằng những kiến nghị của ông Dũng là “khai chống đối lại các hoạt động của chính quyền” và xếp ông Dũng vào loại “trở cò” phản dân hại nước. Nhà cầm quyền bắt và khởi tố ông Dũng những tưởng là một bài học cho những ai có ý định “chống nhà nước Việt Nam” nhưng thực chất là một bằng chứng rõ ràng cho sự vi phạm nhân quyền trầm trọng của nhà cầm quyền Việt Nam trong lúc này. Họ sẵn sàng bóp chặt tiếng nói đối lập và dập tắt mọi ý kiến không có lợi cho việc ký kết EVFTA. (TdWit)

Góc bạn trẻ

Ý Thu Ca, Nhà Chim Việt

Bài & hình: Trangđài Glassey-Trànguỷễn

LTS: Bài viết này khởi đi từ cuộc viếng thăm năm 2008 của tác giả Trangđài Glassey-Trànguỷễn tại Đại học Cornell, nơi mà cô là học giả thứ hai được mời để thuyết trình trong chuỗi Ethnography Workshop cho Ngành Nhân Chứng Học. Tác giả cũng là học giả Việt gốc Mỹ và gốc Á đầu tiên thuyết trình trong chương trình này.

Phần kết của bài viết này, “Thay Lời Kết,” được tác giả dịch từ chung khúc của bài thuyết trình tại Cornell. Một dị bản của bài thuyết trình này cũng được xuất bản thành một chương của tuyển tập “Forgiveness: Probing the Boundaries” do Nhà xuất bản Inter-Disciplinary ấn hành tại Anh quốc năm 2009. Bài viết có những hồi tưởng về thời gian tác giả thực hiện nghiên cứu về người Việt tại Bắc Âu năm 2004-05, dưới sự bảo trợ của chương trình Fulbright, thuộc Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ.

Ý Thu Ca

Mùa thu. Tuyết lạnh. Nắng hanh.
Mùa thu ở Ithaca, New York, lạnh lẽo nhưng rực rỡ.
Và lạnh buốt.

Trong những nhịp chân bước giữa hoang lạnh đất trời, hồn nghe như gần hơn với những tiền nhân đi trước, những vong linh đất Việt đã theo người thân đến những vùng đất định cư mới. Trên những con thuyền mong manh băng mình vào lòng Thái Bình Dương những thập niên trước, có bao nhiêu hương hồn Việt đã đồng hành với thân nhân trong cuộc tử nạn vì tự do?

Ithaca gợi cho tôi nhớ mùa đông Scandinavia. Giữa những áng mây màu tuyết luân của trời đông Bắc Âu, giữa cái thinh không của một miền đất chiêm niệm, tôi đã cảm nghiệm được mình đang sánh bước cùng bao anh linh đất Việt giữa khuôn viên tịch mịch của trường đại học Stockholm.

Ở đây, tại Ithaca, giữa tiếng gió hú và một miền tuyết trắng, tôi trần trở với những bước chân mới của dân tộc trên lộ trình thế giới, với những vết thương còn chưa rín máu. Những chòm tuyết thất thểu tan trên những cành cây cội lá. Những hoa tuyết ngậm ngùi từ già cõi đời trên vạt cỏ lấm tấm xanh. Một mùa đông không dứt khoát.

Tôi là khách mời ở Telluride House, một căn nhà dành cho những sinh viên ưu tú với tinh thần dân thân và ý thức cộng đồng. Telluride thuộc một cơ sở bất vụ lợi, chú trọng vào các mục đích giáo dục, phục vụ, và dân chủ. Telluride có hai nhà, một ở Đại học Cornell, và một ở Đại học Michigan.

Tá túc ở Telluride House trong chuyến đi ngắn ngày này là một sự đãi ngộ. Chẳng những việc đi lại đã rất dễ dàng vì Telluride chỉ cách Thư viện Olin có dăm phút đi bộ, mà tôi lại được ‘ăn cơm nhà’ vì bà đầu bếp Susan, tuy ngoài sáu mươi mà vẫn khỏe mạnh trẻ trung, đã nấu nhiều bữa cơm khoái khẩu mỗi ngày. Susan là một tiến sĩ không chịu hành nghề. Đó là vì sau khi tốt nghiệp tiến sĩ tại Cornell, bà cảm thấy mình thực sự yêu nấu ăn, nên chuyển sang tìm hiểu về nghệ thuật bếp núc, và đã xin vào làm đầu bếp cho Telluride House khi cậu ấm của bà theo học tại Cornell. Mỗi trưa, bà chờ con trai ghé ăn cơm.

Nhà Chim Việt

Thư viện Olin nằm đối diện với Tháp Chuông của trường. Thư viện này lưu trữ những tài liệu liên quan đến Á Châu và Đông Nam Á. Có Văn khố chuyên thu thập những tài liệu hiếm quý, trong đó có nhiều văn kiện liên quan đến thuyền nhân Việt Nam và những giai đoạn đầu của lịch sử tỵ nạn.

Bên cạnh những tài liệu về thuyền nhân và người Việt tỵ nạn, một số tạp chí Việt hải ngoại hiện hành có thể được tìm thấy ở đây.

Vì thư viện ngày càng thiếu chỗ, nên một số tài liệu được đưa ra kho gọi là Annex. Khi có ai yêu cầu tham khảo, thì tài liệu được 'gọi' về thư viện chính trong ngày hôm sau. Tuy tôi chỉ ở Cornell vốn vẹn ba ngày, nhưng may mắn không mất thời gian chờ tài liệu được gọi về vì có một nghiên cứu sinh đã sử dụng thùng tài liệu về người tỵ nạn Đông Nam Á ngày hôm trước, nên thùng tài liệu vẫn còn được lưu giữ ở thư viện chính. Ngoài ra còn có các chương trình liên quan đến Đông Nam Á với văn phòng và văn khố tại Kahin Center, Echols Collection trong Thư viện Kroch, và Uris Hall.

Tôi như bắt được vàng khi tham khảo thùng tài liệu. Những bản báo cáo về thuyền nhân, những kế hoạch tản cư năm 1968, những mẫu thông báo được cắt ra từ nhật báo địa phương, những tài liệu chính phủ về chương trình tiếp nhận người tỵ nạn, những bản tường trình về các cuộc họp đa chính phủ tại Phi Luật Tân để giúp thuyền nhân định cư. Giữa một miền đất xa xôi – xa lắm, vì Ithaca ở cách Little Saigon đến gần ba ngàn dặm – thì những vết chân Việt Nam được lưu dấu trong một đại học ưu việt của Hoa Kỳ. Thật là một niềm khích lệ cho những ai thao thức đến di sản lịch sử của người Việt hải ngoại, và đến hành trình cận đại của dân tộc. Nhưng niềm khích lệ này cần được khai thác và duy trì với chính mỗi người Việt tha hương: để những văn khố này không trở thành một kho tài liệu cho giới học giả nghiên cứu mà thôi, mà trở nên mối quan tâm và sự đóng góp của cộng đồng Việt hải ngoại.

Tây Bắc Hoa Kỳ: Miền Trời Nửa Xám

Người ta bảo, bầu trời mùa đông ở tây phần New York là một bầu trời 50/50. Nhiếp ảnh gia chỉ cần cầm máy ra sân, quay ngược lên trời, nhấn nút – vậy là có nền 'gray' ngay. Nếu cái lạnh của Ithaca làm cho một người dân California như tôi nhớ nhà, thì cái xám xịt của trời Ithaca gợi cho tôi những cơn mưa nhiệt đới của Việt Nam – khi mây kéo về ngập trời và trút nước xuống trần gian.

Khi tôi rời Cornell, ban tổ chức lái xe đưa tôi đi trên xa lộ 89 dọc theo hồ Cayuga, một trong nhóm năm cái hồ mảnh mai mà Người Da Đỏ gọi là Thiên Thủ Hồ, chữ do tôi dịch từ tên 'Finger Lakes.' Tôi dịch như thế vì người thổ dân tin tưởng rằng, khi tạo nên trời đất, Thượng Đế đã đặt tay Ngài xuống vùng đất này, và năm ngón tay in dấu trên mặt đất, tạo nên năm cái hồ dài nằm tỏa ra như một bàn tay.

Xa lộ 89 từ Ithaca qua đông nam New York là một con đường với nhiều thắng cảnh, men theo bờ hồ và xuyên qua những vùng thôn dã. Dọc hai bên đường là những ngôi nhà nhiều kiểu, mang dáng dấp lịch sử. Người Đức đến định cư ở đây đầu tiên, nên những nông trại mang hình hài của những thôn trang có thể tìm thấy ở Thụy Điển hay Đức Quốc. Có những miền đất thuộc quyền tự trị của các bộ lạc thổ dân, nơi có những trạm xăng miễn thuế và phục vụ từ A đến Z.

Ở đây, người ta vẫn đi săn nai, vì có nhiều gia đình nghèo, dựa vào thiên nhiên để sống. Có những căn nhà được xây từ thời người di dân Âu Châu mới đến Mỹ, tạo nên một cảm giác hoài niệm. Có những căn nhà đá độc nhất vô nhị, tọa lạc trong một không gian vô ưu. Nhưng, giữa những bàng bạc đất trời, tôi chạnh lòng nghĩ đến nông dân Việt Nam, hôm nay phải bon chen với áp lực hiện đại hóa và chạy đua với sự quyền rũ của toàn cầu hóa, đã không dám giữ cho mình cái tinh túy và tư duy của chính nếp sống thôn quê. Những mái tranh đã nhanh chóng bị khai tử trong thập niên vừa qua, và được thay vào bằng những cái hộp xi măng với kiểu mẫu ngoại quốc, giam lỏng chủ nhân của chúng bên trong và giữ thiên nhiên lại bên ngoài. Những kệ gỗ, tủ cây trước nay được dùng trong nhà trong bếp, nay được thay bằng kệ lát men và cửa kính, làm chết ngộp những vật dụng được cất giữ bên trong giữa một khí hậu nhiệt đới.

Ở đây, thiên nhiên thông dong thay lá, thông dong nổi gió, thông dong trái mình. Một cõi thanh tịnh.

Thay lời kết: Nẻo Tang Thương, Nẻo Sinh Trường

Tôi lắng nghe Trầm Tử Thiêng trong đêm đông u tịch của Stockholm trong thời gian thực hiện nghiên cứu qua chương trình Fulbright vào năm 2004-05. Cơn bão đêm chọc thủng mái nhà, gào thét vào

những bức tường đóng băng của khu chung cư bình dân. Tôi nhận ra rằng đây là lần đầu tiên, sống xa nhà, tôi đã thực sự đã lắng nghe dòng sống chảy thấu qua chuỗi âm nhạc của ông. Cách ông thể hiện nỗi cô đơn của một trái tim Việt Nam xa nhà đã làm cho tôi rung cảm. Cuối cùng, tôi cũng đã mang kiếp lưu vong: trong tâm lý, tình cảm, trong sự không nhà, qua khác biệt sinh thái, ngôn ngữ, văn hóa. Được biết đến qua những ca khúc cần kíp về những vấn nạn liên quan đến dân Việt và đất Việt, chẳng hạn như vấn đề thuyền nhân và tưởng niệm miền Nam thất thủ, Trầm Tử Thiêng được trân quý và cảm kích vì ông đã diễn đạt thấu đáo tâm thức và niềm hy vọng của dân tộc Việt Nam. Sao mà âm nhạc của ông có thể bày tỏ tiếng nói và kinh nghiệm của biết bao người đến thế! Trong khi đại đa số người Việt coi ông là một danh tài âm nhạc, tôi cảm nhận ông như một người thực sự dẫn thân trong nhiều cách. Khi ông khơi gọi tâm tình và tấm lòng Việt Nam để hỗ trợ cho đồng bào thuyền nhân qua ca khúc “Bên Em Đang Có Ta,” hay trong bài “Một Ngày Việt Nam,” người nhạc sĩ được ái mộ này đã giúp định nghĩa con đường tương lai cho đồng bào của ông. Ông mở ra một cánh cửa trong một thời gian tối tăm vô hướng, soi rọi một lối về.

Tôi đặc biệt yêu bài hát “Một Đồi Áo Mẹ Áo Em,” vốn lược lại gia phả của phụ nữ Việt Nam, một lịch sử đầy tang thương và chiến tranh. Nhưng trong điệu nhạc suy tư và tha thiết ấy, là một đời sống trỗi lên từ vũng tối của mọi chết chóc – một thiếu nữ dậy thì, tình yêu rạo rức của cô dâu mới kết hôn, nỗi hân hoan của lần đầu tiên làm mẹ – tất cả được biểu lộ qua những màu áo theo từng chu kỳ của đời sống. Trước hết, là cuộc sống. Là niềm vui. Là sự mong ngóng. Rồi thì chết chóc lây lan. Có niềm đau. Có thực tế. Người phụ nữ Việt Nam sẽ đắm mình trong dòng Hát Giang để không cho phép kẻ ngoại xâm chạm đến mình, như hai nữ anh hào Bà Trưng Bà Triệu. Người phụ nữ Việt Nam sẽ phải đính khăn tang trên đầu mình để tưởng niệm cái chết của cha, của chồng, của anh, của con. Nhưng người phụ nữ Việt Nam sẽ tiếp tục sống, ngay cả trong ánh dương cuối cùng của hoàng hôn, khi tim nàng đã ngưng đập để hòa với trái tim câm lặng của người yêu dấu trong nắm mộ đất mới đắp. Nhưng hơn tất cả, người phụ nữ Việt Nam sẽ sống – cho dù áo nàng có phai màu, hãy cứ để cho nó nhạt phai.

Những tâm tư này là một cuộc hồi hương để tìm về màu áo trên những chiếc áo mẹ áo em – những chiếc áo đã sờn rách và phai. Tôi rất vinh hạnh đã được ném cảm cuộc đời của biết bao phụ nữ Việt Nam qua những lắng đọng của họ và những cuộc giao ngộ mà tôi có được với họ. Họ đón tôi vào quá khứ của họ, đưa tôi qua cuộc đời họ, cho phép tôi ngồi lại trong những căn phòng riêng tư của tâm hồn họ, và cho tôi được sống một phần của thế giới mà họ đã đi qua. Họ tin rằng tôi sẽ lắng nghe, và hiện diện với họ. Họ để cho màu áo của họ được tái sinh trên áo tôi. Họ để cho tôi được là chính mình bằng cách sống trung thực với chính họ. Họ dắt tôi xuyên qua hành lang phía sau của ngày hôm qua, để cho tôi được bừng lên với bình minh của hôm nay và ngày mai – để tôi hiểu mình hơn. Họ để cho tôi sống – trong áo họ, và trong áo tôi.

Vòng sinh kết với vòng tử. Rạng đông của một cuộc đời mới cũng tiên ước cái chạng vạng của một đời từng trải. Trí thức Việt Nam thường nghĩ rằng, đời của một con người thì ngắn ngủi, nhưng đời của dân tộc Việt Nam thì rất dài. Mỗi người dân Việt phải sống sao để cuộc đời của dân tộc được duy trì và thăng hoa. Những đổ nát phải gọi lên sự tái thiết, cho dù là tái thiết từ những tâm hồn tan nát và những trái tim đang rỉ máu. Đời sống nối tiếp. Niềm đau kết hôn với sự sống, và hạ sinh một nhân tính bền bỉ.

Có nhiều đồng nghiệp hỏi bằng cách nào tôi đã đối diện với sáu tháng mùa đông âm u ở Bắc Âu. Tôi đáp, “Khi mặt trời không chiếu rọi, thì bạn chỉ cần mang ánh sáng từ trong chính bản thân mình ra.” Luôn luôn có một con đường, dầu bị chôn giấu hay thênh thang rộng mở, dầu ngập tuyết hay chói chang nắng trời, dầu thân quen hay xa lạ. Sống, nghĩa là bước trên con đường ấy. Chọn tiến vào con đường ấy, là chọn để sống. Ngay cả khi con đường ấy bị gián đoạn hay tịt nguyền, một người phụ nữ Việt Nam sẽ khoác lên chiếc áo của mình, và tiếp tục sống. Mãn Giác Thiền Sư (1052-1096) đã nhắn nhủ:

*Đừng tưởng xuân tàn hoa rụng hết
Đêm qua, sân trước, một nhành mai*

Viết trong mùa thu Manhattan
Trang đài Glassey-Trầnquyễn

Chủ đề

Câu Chuyện Giáng Sinh

Nhân ngày Giáng sinh gần kề, xin gửi tới quý vị thánh giả câu chuyện cảm động trong mùa Giáng Sinh được biên soạn dựa trên câu chuyện "Christmas Shoes"

Tôi vội vã bước vào tiệm trong mall để sắm khăn cáp mảy món quà giáng sinh vào phút cuối cho đứa con gái. Kinh hãi nhìn đám đông, có lẽ tôi sẽ bị kẹt trong tiệm đến muôn đời, trong khi việc phải làm còn chông chênh, văn phòng còn bao nhiêu văn kiện chưa duyệt xong. Từ lúc nào chẳng rõ, Giáng sinh đã trở thành gánh nặng nề. Chẳng hiểu tại sao phải có cái ngày lễ phiền phức như vậy với bao nhiêu là thứ phải lo, quà cáp phải mua cho người này người kia, tôi mong có thể lẩn quay ra ngủ cho qua mùa Giáng Sinh như mấy chú gấu tỉnh bơ an giấc suốt mùa đông. Tôi cố lách qua đám người đông đi lại như kiến để xông vào chỗ bán đồ chơi, và tự hỏi không biết đứa con gái có thèm chơi đồ chơi như vậy không. Tôi duyệt qua mấy dãy hàng bán đồ chơi, và chọn đại một con búp bê nhìn cũng xinh xắn, chạy lẹ ra xếp hàng tính tiền. Tình cờ tôi nhìn thấy 1 chú bé đứng gần đó, tay mân mê một đôi hài màu đỏ thật xinh xắn dễ thương. Chú bé ôm đôi hài trên tay mặt sáng rỡ. Tôi nhìn chú bé và hơi ngạc nhiên chú bé độ 7 tuổi nhìn đôi hài mắt sáng như nhìn một món đồ chơi nó rất yêu thích. Trong khi đó chú bé nói với người tính tiền:

- Cô có chắc là cháu thiếu tiền không? Cháu tính rồi là đủ tiền cơ mà!

Cô gái trả lời có vẻ như chịu hết nỗi:

- cháu biết là cháu không đủ tiền rồi mà còn hỏi nhiều, lời thôi quá đi. Cháu đứng qua một bên để cô tính tiền cho người khác, khi nào tìm đủ tiền thì đến trả.

Tôi nhìn chú bé khuôn mặt buồn bã mình đứng nhìn đôi hài. Quan sát một lúc tôi hỏi:

- Cháu mua đôi hài cho em gái cháu hả.

- Dạ không, cháu mua cho Mẹ của cháu. Mẹ cháu bệnh rất nặng, và ba nói Mẹ sắp đi gặp Chúa Giêsu rồi. Đôi hài này Mẹ cháu thích lâu lắm rồi, cháu muốn mua cho Mẹ, để Mẹ mang đi gặp Chúa Giêsu. Mẹ sẽ đẹp lắm, sẽ vui lắm!

Nghe đến đây, tôi mới hiểu ra là Mẹ của cậu bé đang hấp hối, nhưng cậu bé còn quá nhỏ để hiểu chuyện tử biệt. Và một nỗi đau xót tràn vào hồn tôi. Chú bé nói tiếp:

- Cháu nói với ba rằng dặn mẹ đừng đi ngay, nói mẹ đợi con đi chợ về. Cháu còn thiếu vài đồng nữa mới mua được đôi hài, tất cả các tiền cháu để dành lâu nay vẫn còn chưa đủ. Chú có thể giúp cháu không? Mai mốt cháu sẽ đi làm trả lại cho chú.

Nhìn chú bé tiu nghỉu cúi đầu im lặng. Tôi thò tay vào túi lấy tiền trao cho chú bé.

--Đây, cháu lấy đi trả tiền rồi lo về với Mẹ, đôi hài đẹp lắm!

Khuôn mặt chú bé chợt tươi rói và nói:

- Vâng, cảm ơn chú rất nhiều! Chúa sẽ chúc lành cho lòng tốt của chú. Mẹ cháu sẽ vui lắm khi mang đôi hài này đi gặp Chúa Giêsu.

Tôi bước ra cửa tiệm, trên đường lái xe về nhà tôi vẫn còn nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của chú bé đáng thương. Tình yêu của chú bé dành cho mẹ quá mãnh liệt. Như một thiên thần Chúa gọi, cậu bé đã nhắc nhở tôi ý nghĩa của Giáng Sinh, mùa của yêu thương và ban tặng.

Lạy Chúa, xin cho chúng con một trái tim nhạy cảm để có thể nghe được, cảm nhận được những niềm đau nỗi khổ của những người bé nhỏ xung quanh mình, để chúng con biết chia sẻ với những người kém may mắn hơn. Đặc biệt là trong mùa Giáng Sinh này, xin cho chúng con ý thức những món quà trao nhau và khi cầm trong tay món quà của người thân, xin nhắc con nhớ đến những người nghèo khổ chưa bao giờ từng được nhận quà. Trong bận rộn mua sắm của mùa Giáng Sinh, xin cho con ý thức món quà quý nhất con nhận được trong Mùa Giáng Sinh chính là sự sống của Ngôi Hai. Amen!

Giáng Sinh Yêu Thương

Em không phải là người theo Chúa, em có niềm tin tuyệt đối vào Phật và những lời răn dạy của Người. Bởi vậy, Giáng sinh với em cũng như bao ngày bình thường khác, một ngày trước đó của em màu xám chứ không phải của sắc đỏ lung linh và những quả chuông ngũ sắc, thậm chí có lúc Giáng sinh trở thành hai từ xa lạ nhất trong từ điển của em.

Chỉ có điều lễ Noel hàng năm đều diễn ra dưới tiết trời lạnh se của mùa đông và từ lâu người ta mặc nhiên đã coi nó như một dịp đặc biệt để ủ

Ấm những yêu thương và trao nhau hẹn ước, một sự mặc định vừa có lý lại vừa vô lý. Gần một tháng trước ngày lễ đó ở ngay cả những nơi hẻo lánh nhất của phố phường đã vang lên những bản tình ca mừng Giáng sinh bất hủ, đó là điều duy nhất gọi nên trong em đôi chút cảm hoài.

Có thật nhiều Giáng Sinh đi qua em buồn tẻ và đơn điệu. Khi người ta nô nức kéo nhau ra ngoài đường, mắt trao mắt, môi trao môi, tay trong tay thì em ngồi một mình trên căn gác nghe những bản nhạc buồn, em không khóc như em vẫn vốn thế, nhưng nụ cười thì không được trọn vẹn. Em thờ ơ với những món quà Noel em được tặng và đọc những tin nhắn chúc mừng với một thái độ dửng dưng đáng ghét. Em một mình, luôn luôn một mình kể từ một mùa Giáng sinh xa lắc nào đó em không còn nhớ nữa. Em không thích ra đường để thấy mình đơn độc, em cũng chẳng biết làm gì giữa phố phường náo nức và càng không thích đi với một người mà em không cảm nhận được hơi ấm từ trái tim em dành cho họ... Ở đây, em cô đơn, thì sao? Mọi cái dường như đã trở thành thói quen, một thói quen em không hề muốn giữ nhưng không biết làm thế nào để thay đổi nếu như...

Nếu như anh không đến vào một ngày kịp làm trái tim em xôn xao trở lại, kịp làm cho mỗi ngày bình thường trở thành những thời khắc đặc biệt, kịp chuyển sắc xám thành những sắc màu lung linh. Và em đã được ủ ấm suốt cả một mùa đông... Hàng đêm em vẫn nghe nhạc nhưng lẫn trong những giai điệu buồn em thấy những thanh âm trong trẻo, dịu dàng cất lên. Dù vậy em vẫn chưa có khái niệm thật rõ ràng về Giáng sinh nếu như nó không gắn với một ngày với em là vô cùng đặc biệt... Em đã muốn quay trở lại với phố phường nô nức đêm Giáng sinh, mình cùng nhau ngồi ở một góc quán yên ả nào đó nghe hơi thở hòa quyện trong nhau lẫn giữa hương thơm của trời đất.

Nhưng giáng sinh năm nay em và anh xa nhau cả nửa vòng trái đất... Nhưng em chưa bao giờ thấy một mình của em lại có ý nghĩa đến vậy. Chưa bao giờ một mình lại không đơn độc như vậy! Em thức dậy bằng niềm tin mỗi sáng, một niềm tin tuyệt đối như niềm tin vào tôn giáo của em, em đi ngủ bằng nỗi nhớ trong lành....

Khi gặp anh em biết mình cảm nhận được hạnh phúc là có thực, và vì cuộc sống anh vẫn ở rất xa nhưng em vẫn thấy hạnh phúc và niềm vui đang hiện hữu xung quanh, không phải là một giấc mơ. Không còn mơ hồ nữa, không còn là những Giáng sinh buồn tẻ và đơn độc nữa... Và em muốn nói với anh rằng: HAPPY

BIRTHDAY n' MERRY X-MAS TO YOU. Hãy mãi là chỗ dựa vững chãi cho em anh nhé! Ngoài kia, bài hát Jingle Bell vang lên như một tiếng chuông ngân dài dịu dàng và ấm áp:
... Jingle bell, jingle bell, jingle all on the way
Oh what fun it is to ride in a one-horse open sleigh...

Cổ Tích Giáng Sinh

Có một cô bé mồ côi cha sống với mẹ tại một vùng quê hẻo lánh. Nhà rất nghèo, hai mẹ con phải làm việc quần quật cả ngày mới kiếm đủ ăn. Cô bé không có bạn bè, không có đồ chơi nhưng cô không bao giờ cảm thấy buồn và cô đơn. Gần nhà cô là một khu rừng, lúc nào cũng tràn ngập tiếng chim hót ...và những bông hoa rực rỡ... Vào mùa đông năm đó, mẹ cô bé bị bệnh và không thể làm việc được, cô bé bận rộn cả ngày với việc đan len để sau đó mang ra chợ bán những đôi vớ bằng len, dù rằng ngay chính đôi chân trần của cô luôn tái xanh vì lạnh.

Gần đến ngày Giáng sinh, cô bé nói với mẹ: “Không biết năm nay ông già Noel có mang quà đến cho con không, nhưng con vẫn đặt đôi giày trong lò sưởi. Chắc ông già Noel không quên con đâu phải không mẹ?”. Bà mẹ âu yếm vỗ về: “Đừng nghĩ đến điều đó trong ngày Giáng sinh năm nay con gái ạ. Chúng ta chỉ cầu mong có đủ thực phẩm để qua mùa đông khắc nghiệt này là quý lắm rồi”. Nhưng cô bé không tin rằng ông già Noel có thể quên cô. Vào buổi tối trước ngày Giáng sinh, cô đặt đôi giày trong lò sưởi và đi ngủ với giấc mơ về ông già Noel. Người mẹ nhìn vào đôi giày của con và buồn rầu khi nghĩ đến sự thất vọng của con gái, nếu buổi sáng hôm sau cô không nhìn thấy một món quà nào trong đó. Năm nay, ngay cả một món quà Giáng sinh nhỏ cho con, bà cũng không lo được.

Buổi sáng hôm sau, cô bé thức dậy sớm và chạy đến nơi cô đặt đôi giày. Đúng như sự mơ ước của cô, đêm qua ông già Noel đã đến và mang

cho cô bé một món quà. Đó là một con chim nhỏ bé nằm thiêm thiếp trong chiếc giày, có lẽ vì đói và lạnh. Nó nhìn cô bé với đôi mắt long lanh và kêu lên mừng rỡ khi cô vuốt nhẹ lên bộ lông mềm mại của nó. Cô bé nháy múa vì vui mừng và ôm chặt con chim nhỏ bé vào ngực mình. Cô chạy đến bên giường, nơi mẹ cô đang nằm và reo lên: “Hãy nhìn con đây mẹ ơi. Ông già Noel không quên con và đã mang đến cho con món quà ý nghĩa này!”. Những ngày sau đó, cô bé săn sóc con chim, sưởi ấm và cho nó ăn. Con chim líu ríu bên cô bé và đậu lên vai cô trong khi cô làm việc. Khi mùa xuân đến, cô bé mở lồng cho con chim bay vào rừng nhưng nó không chịu bay xa, cứ loanh quanh gần nhà cô bé và mỗi buổi sáng, cô bé lại thức giấc bởi tiếng hót líu lo bên ngoài song cửa sổ....

Bà mẹ nhìn con trong niềm hạnh phúc vô bờ... Vì không muốn làm con thất vọng, bà đã vào rừng đêm hôm đó hy vọng tìm thấy một thứ gì làm quà thay ông Noel tặng con, và đã gặp chú chim sắp chết vì lạnh và đói này....

Nụ Hôn Cho Ông Già Noel Làm

Thuê

Câu chuyện xảy ra đã hơn năm năm nhưng tôi vẫn nhớ như in món quà mà một cô bé đã tặng tôi mùa đông năm ấy, một mùa Giáng sinh lạnh lẽo nhưng ấm áp tình người.

Tháng mười hai, trời ở miền Bắc mưa rả rích kèm theo cái lạnh như cứa vào da thịt. Khoảng không gian chật hẹp của căn gác nhỏ không làm dịu được nỗi buồn và cảm giác nhớ nhà. Noel này cả lớp tôi lại lên kế hoạch đi chơi nhưng giờ mẹ vẫn chưa gửi tiền. Chắc mùa này quê mình lại bão lụt nhiều nên gia đình không thu hoạch được gì.

Sáng qua, mấy đứa cùng xóm trọ mách nhau chuyện làm thêm cho các tổ chức từ thiện. Mấy đứa rủ nhau đi kiếm việc. Công việc không nặng lắm nhưng khá mất thời gian bởi tôi và Hải vào vai hai ông già Noel. Chúng tôi xuất phát từ nhà lúc sáu giờ tối và về cũng phải sau nửa khuya. Có hôm làm ở trung tâm bảo trợ trẻ em nghèo, có hôm làm ở hội người tàn tật, cũng có khi là các trại mồ côi.

Những ngày cận kề Giáng sinh chúng tôi lại càng phải đi nhiều. Hôm đứng ở cổng trường tiểu học vùng ven ngoại thành, trời đã khuya lắm rồi nhưng có một cô bé vẫn chưa về. Bé nhìn tôi chằm chằm nhưng không dám tiến lại gần. Tôi đến cạnh bé, hỏi nhỏ: “Cháu sao vậy?”. Bé cười, đôi mắt vẫn còn nhiều niềm vui: “Ông già Noel ơi, có phải đứa trẻ nào học giỏi mới nhận được quà? Sáng nay cháu bị điểm kém môn toán,

cháu sợ không có quà”. Tôi cười nhẹ: “Không đâu, ông cho tất cả. Nhưng nếu cháu nào ngoan thì ông sẽ vui hơn”. Bé ngạc nhiên, nhìn sang tôi, nhìn cả Hải: “Vậy là cháu đã làm hai ông buồn rồi à?”.

Bé khóc, những giọt nước mắt nóng hổi rớt đầy trên tay tôi. Hình như trong suốt buổi tối qua, vì quá mệt nhọc mà chúng tôi quên mất nở nụ cười với nhiều đứa trẻ, trong đó có bé. “Thôi, cháu nín đi. Hai ông già này không buồn đâu, nhưng cháu phải cố gắng hơn nhé”. Bé cười, đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước: “Vậy đi phát quà cho trẻ em, hai ông có nhận được quà của ai không?”. Hải bước tới: “Không, hai ông chỉ đem quà và giúp các cháu thực hiện ước mơ thôi. Là ông già Noel rồi thì cần gì nữa”.

Bé đi lại gần tôi, gần Hải: “Cháu tặng hai ông nhé”, rồi hôn nhẹ nhàng lên má của chúng tôi. Hai đứa ngớ người ra nhưng vẫn không quên nở nụ cười với bé trước khi bé đi mất. Cảm giác ấm áp lan tỏa trên má tôi, rồi cả người. Một chút vị ngọt ngào xen lẫn niềm thích thú. Tôi chợt nghĩ chưa bao giờ mình ước cho bản thân một món quà gì đó. Hình như tuổi thơ của tôi đã qua và chuyện ông già Noel đã chìm vào quá khứ lâu lắm rồi.

Thì ra không phải cứ mặc bộ trang phục đồ trắng, phát quà cho trẻ em là mình đã tròn vai ông già Noel. Ông già Noel chỉ hiện hữu thật sự khi chúng ta được giao cảm với nhau. Sự chia sẻ tình người không chỉ là những hộp quà phát vội mà còn là những nụ hôn hồn nhiên và giàu ý nghĩa. Cảm ơn cô bé dễ thương đã cho những “ông già Noel” làm thuê như chúng tôi một kỷ niệm thú vị trong mùa Giáng sinh.

Không chỉ là những câu chuyện Giáng sinh hay, xúc động nhất thôi đâu. Bạn hãy gửi những truyện cười giáng sinh đến bạn bè của mình để mang lại nụ cười cho những người ta yêu mến. Với nội dung ngắn gọn, nhưng đầy tính hài hước, nhân văn trong những mẫu **truyện cười giáng sinh**, chắc chắn đó sẽ là những kỷ niệm vui đáng nhớ với bạn bè trong dịp Noel 2016.

Chiếc xe đạp ngày xưa

Khi tôi bước lên bậc Trung học, ba tôi hứa nếu cuối năm được điểm cao thì ba sẽ mua cho tôi một chiếc xe đạp mới mà tôi được tự chọn. Từ khi biết đạp xe hai bánh cho tới giờ, tôi chỉ đi xe đạp cũ. Những chiếc xe này là của hàng xóm cho, hoặc do ba má tôi mua của những người bán đồ cũ bày trước cửa nhà vào ngày lễ hội Koninginnedag. Mỗi khi tôi có được chiếc xe “mới” theo kiểu này, thì chiếc cũ được chuyển sang cho con em. Nó còn xấu số hơn tôi, là con gái mà không được đi những chiếc xe màu xanh đọt chuối hay màu hồng, hai màu em tôi ưa thích. Ba má tôi chẳng giàu có gì khi lập nghiệp ở xứ người với hai bàn tay hoàn toàn trắng. Với nghĩa đen, tức là không có một tài sản gì mang theo được. Thêm vào đó, trước kia ba má tôi là công chức chuyên ngồi văn phòng, tìm được việc nhận hạ lương cao nơi xứ người chỉ là chuyện nằm mơ.

Tôi cũng ráng chăm chỉ học, nhưng tính ham chơi làm sao bỏ dứt được. Cho dù cố gắng, nhưng rốt cuộc tôi chỉ lấy được những điểm “không đến nỗi tệ”. Tuy thế, trong kỳ nghỉ hè năm đó, ba tôi cũng đưa tôi ra tiệm xe đạp lớn nhất trong vùng, và tôi được, lần đầu tiên trong đời, sờ hũu chiếc xe mới toanh, khung đen bóng có kẻ chỉ trắng và đỏ, bánh to có gai lỏm chỏm, với ba số trước năm số sau. Bảnh hơn ba tôi, ông chỉ đi xe hơi cũ. Ba tôi nói vì ông sợ tôi bị bạn bè chọc là đi xe con nít cho nên mua xe mới cho tôi, chứ đúng ra với thành tích học vấn lồi thòi như thế phải chờ thêm một năm nữa. Rồi một lần nữa, ông nhắc tôi năm tới phải chăm chỉ hơn. Và nhất là đi đâu cũng nhớ phải khóa hai khóa, một khóa vòng gắn sẵn trong xe và một khóa xích móc dính vào cột đèn hay hàng rào.

Cố gắng chăm chỉ hơn thì tôi làm được, nhưng thói quen nhớ phải khóa xe sao khó tập quá. Cho tới nay, tôi đi đâu vất xe đó, những chiếc xe con

nít cũ mèm anh em tôi bỏ lăn lóc ngoài đường hay dựng trước cửa cả bao nhiêu năm có sao đâu. Khu xóm tôi ở tuy không vào hạng an toàn lắm, vậy mà kẻ trộm đường như cũng thương trẻ nhỏ, bởi vì thường họ cũng có con, nên họ biết sự đau khổ của con cái. Trong cả khu xóm, rải rác đây đó những trái banh tróc sơn, xe hơi nhựa trầy trụa, búp bê móp méo bỏ lăn lóc trước nhà, còn mũ nón găng tay lỡ bỏ quên cũng được người ta lượm lên móc vào những nơi dễ thấy. Chiếc khóa vòng tôi không thể quên, vì chìa khóa móc chùm một xâu với khóa cửa. Còn chiếc khóa xích, chỉ nửa năm sau là tôi thấy phiền toái mỗi khi phải tìm nơi khóa dính chiếc xe vào đó. Lắm khi mọi cột đèn hay hàng rào không còn một chỗ trống để chen chiếc xe vào giữa. Ba má tôi luôn nhắc chằng chằng là nhớ khóa hai khóa, và đã mấy lần tôi bị má tôi dựng dậy khi đã nằm trên giường, bắt tôi phải ra khóa dính chiếc xe vô rào sắt trước nhà.

Nhưng tôi vẫn chứng nào tật nấy. Bài học còn quên trước quên sau, nói gì tới việc khóa chiếc xe. Chưa kể mấy đứa bạn trong lớp cười tôi là thằng cù lần. Khi cùng nhau đi đá banh hay đi bơi, chúng khóa xe cái rột rồi cả lũ hè nhau chạy giỡn, trong khi tôi rị mọ với chiếc khóa xích. Rồi một buổi sáng, khi sắp tới giờ đi học, tôi choáng váng khi phát hiện ra là chiếc xe không còn dựng bên rào nữa. Tôi khóc, sợ trễ giờ học thì ít mà tiếc chiếc xe bội phần. Má tôi la tôi một chập, bảo là đã nói nhiều lần mà không nghe. Tôi cãi lại, nói là nhớ tối hôm trước có khóa cả hai chiếc. Thực tình, tôi cũng không nhớ rõ mình có khóa xe dính vô hàng rào hay không, những gì không là thói quen thì khó nhớ lại. Ba tôi lật đặt khoác áo ấm, lấy xe chở tôi tới trường, và ngày đó sau buổi học tôi phải đi bộ về nhà. Quảng đường khá xa, tôi vò đầu bứt tai, suốt dọc con đường về nhà tôi ráng nhìn hai bên đường, rồi tạt vô cả những đường ngang. Thất vọng theo từng bước chân. Chiếc xe đã biến mất thực rồi. Tôi nhìn vô những nhà hàng xóm xem có ai lấy trộm không, tuy tôi biết rằng nếu họ lấy thì cũng không làm gì với chiếc xe đó được.

Những ngày sau đó là một cực hình. Má tôi nói tôi mượn lại chiếc xe cũ của con nhỏ em, chờ tới khi ba lãnh lương, xem có đủ tiền thì mua chiếc khác. Nhưng tôi thà đi bộ còn hơn mang chiếc xe con nít tới trường. Tôi đành năn nỉ má tôi chở tới trường mỗi sáng, và chiều thì ráng đi bộ về, vừa đi vừa cầu nguyện ơn trên cho thấy lại chiếc

xe. Dĩ nhiên là sáng nào tôi cũng nghe lời cần nhàn của má. Còn ba tôi, mỗi chiều đi làm về, trước khi ăn cơm ông lấy xe đi một vòng, bảo là kiểm xem có thấy chiếc xe của tôi ở đâu không. Rủi thay là khi mua xe, ba tôi không mua thêm bảo hiểm, vì thấy nó quá mắc so với giá chiếc xe.

Được bốn hôm, tới sáng thứ bảy khi tôi dậy ăn sáng thì ba tôi nói:

‘Sáng nay ba mới tìm thấy chiếc xe, ai bỏ nó nằm bên bờ lạch sau lùm cây, ba mới mang về kia.’

Tôi nhìn ra sân trước, chiếc xe nằm ở chỗ cũ với chiếc khóa xích còn nguyên. Tôi vừa mừng rỡ vừa mắc cỡ, vì đã đổi ba má là mình đã khóa xe cẩn thận. Và tôi đổ vấy:

‘Bị hồi nào tới giờ con không quen khóa xe nhiều như vậy. Cũng như ba, ba hút thuốc hoài mà đâu có bỏ được.’

Nhưng từ đó tôi đâm ra tởn. Ngày nào cũng khóa xe cẩn thận, đi đâu cũng vậy. Đứng ra là tởn tới già, vì cho tới nay, qua mấy đời xe đạp, lúc nào xe tôi cũng có hai chiếc khóa. Một phần vì xóm tôi ở ngày càng phức tạp, xe để trước nhà không khóa thì có khi nó bay hơi luôn không còn tông tích. Mà gia đình tôi ở đó đã quen chỗ, lại cũng không khá giả gì để dọn tới một khu khác vừa ý hơn.

Ba tôi rất cuộc cũng bỏ thuốc lá. Một cách chặt vật, tự hứa và hứa cả với má tôi, vậy mà rồi lại không giữ được. Phải sau nhiều năm, ông mới hoàn toàn thắng cơn thèm thuốc. Giá thuốc lá tăng chóng mặt góp một phần trong nỗ lực này.

Nhưng có lẽ đã muộn. Không lâu sau đó ông qua đời vì ung thư phổi. Má tôi một mình xoay xở với đứa em tôi, trong khi tôi đã có gia đình và ở riêng, má tôi dứt khoát không muốn vợ chồng tôi phụ giúp. Nhiều lúc tôi nghĩ nếu khi trước ba má tôi liều mua nhà thì với bảo hiểm nhân thọ kèm theo, căn nhà sẽ được dứt nợ và má tôi không phải chặt vật như bây giờ. Nhưng ba má tôi là hạng người ăn chắc mặc bền. Ba tôi chu toàn được bốn phận lo cho vợ, và cùng với má tôi lo cho hai đứa con thành tài cũng là khó lắm rồi, chưa kể những giúp đỡ cho những người trong gia đình hai bên còn ở lại Việt Nam.

Rồi một ngày sau đó nhiều năm, khi đám giỗ ba tôi tàn, anh em tôi mở lại mấy cuốn album gia đình ra xem. Tôi thấy lại tấm hình ba tôi chụp hồi vừa mua chiếc xe mới cho tôi. Một tấm có ba người đứng bên chiếc xe, một tấm nhỏ em gái

ngồi sau bám cứng be sườn. Vài tấm khác trong những năm tiếp đó. Tôi nhớ tới lần mất xe và nói với má tôi:

‘Con hên ghê. Không biết ai lấy mà họ nghĩ sao lại bỏ đó. Chắc là đám con nít trong xóm nghịch phá...’

Má tôi cười:

‘Hên gì mà hên. Xe mà có mất đâu!’

‘Ừa!? Nó mất thực mà, ba con kiếm mấy ngày mới ra mà má.’

‘Ba mà kiếm gì? Ông bỏ trong nhà kho ngoài sau vườn đó, dọa cho mà sợ chứ mất mát gì.’

Mặt tôi đỏ rần. Tôi cúi mặt, không dám nhìn ngay vợ tôi và mấy đứa con, mặc dầu tôi biết là mọi người đang hướng mắt về phía tôi. Khoảng sân sau là nơi tôi rất ít khi ra ngồi, ngoài trừ những ngày nắng, cả nhà nướng gà, nướng sườn ngoài sân sau và ăn cơm ngoài đó luôn. Nói gì là để mắt nhìn vào trong chiếc nhà kho cuối vườn. Tôi sực nhớ ra là ba tôi nói thấy chiếc xe nằm bên bờ lạch, vậy mà hoàn toàn nó không có dấu vết bùn đất bám vào. Chiếc khóa vòng cũng không có dấu cạy mở. Đúng là thằng khờ. Và tôi chợt hiểu ra đó là bài học thấm nhất tôi học được từ ba tôi, qua một chuyện rất nhỏ. Nhưng còn những bài học khác suốt thời gian tôi được nuôi thành người như hôm nay, tôi đã quên hết rồi.

Nguyễn Hiền

Đêm Giáng Sinh

*Giáng Sinh vui đèn hoa rực rỡ
Ngỡ chốn Đào Nguyên ví cảnh Tiên
Yên bình gió thoảng sương rơi nhẹ
Như khẽ ru êm khúc nhạc trời
Thư thới lòng trần tâm hoà điệu
Nhịp đều cung bậc hương mây xanh
Thanh tao lấp lánh vì sao sáng
Lạc đến nhân gian tỏa sắc vàng*
2020 HTN

Hai Pho Tượng Bằng Thạch Cao.

Tôi quyết định đi bộ vô trung tâm thành phố thay vì ngồi xe ôm. Tôi phải tiết kiệm tối đa trước khi kiếm được việc làm.

Đường từ Saigon đến Dalat dài chỉ khoảng ba trăm cây số thôi nhưng tôi phải mất bốn tiếng đồng hồ ngồi trong xe, cộng một tiếng ngừng ở Bảo Lộc cho khách ăn uống và nghỉ ngơi; vậy mà đến giờ tôi vẫn chưa dám ăn hoặc uống mặc dù đang rất đói và rất khát.

Từ bến xe mới đi vô thành phố cũng không xa gì cho lắm. Năm mươi cây số cuộc bộ là chuyện tôi vẫn làm thường xuyên, vừa tiết kiệm được tiền vừa khỏe đôi chân.

Bây giờ là bốn giờ ba mươi phút chiều và thời tiết có lẽ cũng lạnh nên tôi thấy những người đi trên đường ai nấy đều mặc áo ấm, chỉ có tôi là vẫn với cái áo sơ mi mong manh cổ hữu nhưng tôi không thấy lạnh. Có lẽ vì cái nóng của Saigon vẫn còn lưu lại trong người tôi chăng.

Đi đến trước một cửa tiệm làm tượng rộng lớn trong trung tâm thành phố, tôi lấy tờ giấy ghi địa chỉ ra xem lại cho chắc chắn. Đây là tiệm làm tượng bằng thạch cao mà một người quen đã giới thiệu cho tôi. Theo lời của người quen này, nơi đây đang cần một người đàn ông giúp công việc nặng với điều kiện là, có hạnh kiểm tốt và còn sống độc thân. Chủ bao ăn và ở luôn tại chỗ làm. Tôi hội đủ hoàn toàn những điều kiện đòi hỏi nên tôi mạnh dạn đẩy cửa bước hẳn vô bên trong.

Một người đàn ông cao, ốm, đang loay hoay dời chỗ một pho tượng bằng thạch cao lớn, quay đầu ra cửa khi thấy tôi bước vô.

“Thưa ông, tôi được một người quen giới thiệu đến đây...”

Người đàn ông nhìn tôi quan sát từ đầu xuống đến chân. Tôi đoán chắc ông là chủ nhân.

“Anh từ xa đến à?”

“Dạ, tôi ở Saigon và vừa ra đến đây. Tôi được một người quen giới thiệu và đây là giấy giới thiệu”.

Tôi vừa nói vừa lấy tờ giấy giới thiệu ra và đưa cho ông xem, nhưng ông không quan tâm đến mà nói:

“Tốt lắm, tốt lắm. Tôi đang cần một người giúp việc ở lại đêm”.

Ông chỉ tay vô các pho tượng bằng thạch cao rồi nói tiếp:

“Những pho tượng này thì bọn trộm chẳng thèm lấy làm gì đâu, nhưng bọn chúng muốn phá hoặc muốn thay đổi vị trí khi không tìm thấy được gì đáng giá ở đây. Công việc của anh sẽ là phụ giúp tôi làm tượng và mỗi ngày anh thay đổi vị trí của cái tượng khoác áo đầm màu đỏ một lần vào buổi tối khi đã đóng cửa. Phải thay đổi vị trí mỗi ngày để mỗi sáng ngày hôm sau tạo được sự chú ý của khách qua đường. Mỗi sáng anh phải nhớ để ý xem cái tượng khoác áo màu đỏ còn ở đúng vị trí như anh đã thay đổi hay không. Tôi có một phòng phía sau, gần ngay nơi làm việc, cũng tạm đầy đủ tiện nghi. Lát nữa tôi sẽ báo cho tiệm cơm biết và bắt đầu ngày mai người ta sẽ đem cơm đến đây cho anh mỗi ngày hai lần. Bây giờ anh đi nghỉ và tắm cho khỏe rồi mình cùng đi ăn cơm.

Tôi nhìn cái tượng khoác áo đầm màu đỏ nhưng không thắc mắc vì sao chỉ thay đổi mỗi cái tượng đó, trong khi tiệm có đến năm cái.

Tôi chờ ông chủ thay bộ đồ làm việc xong rồi tôi mới chỉ cho ông thấy cái tượng người phụ nữ khoác áo đầm màu đỏ, cái tượng mà ngày đầu đến nhận việc tôi đã thấy ông loay hoay dời đổi. Cái tượng này từ hai ngày qua tôi đã đổi vị trí nhưng cả hai lần cái tượng lại trở về chỗ cũ như có người đã dời đổi nó.

Ông chủ với vẻ mặt đăm chiêu và cử chỉ thì như bối rối khi tôi thuật lại cho ông nghe về chuyện cái tượng bị xê dịch. Ông vừa nói vừa đi lại bên thùng đựng thạch cao:

“Anh kiểm soát kỹ lại mọi thứ xem mình có bị mất thứ gì không?”

Tôi làm theo lời ông cho ông vừa lòng chứ tôi biết chắc là không thể có tên trộm nào vô được đây. Tất cả các cửa vẫn khóa chắc và chính tay tôi mở ra khi ông đến. Khi tôi đi ngang qua chỗ ông đang làm tượng, ông nói:

“Tôi đã nói khi anh đến đây mấy ngày trước là bọn trộm sẽ phá mình khi không lấy được gì đáng giá”.

Tôi định nói cho ông biết là không có một dấu vết nào chứng tỏ là có bọn trộm đã vô được đây. Nhưng, tôi lại thôi không nói và đi làm công việc mà tôi phải làm. Hôm nay tôi sẽ phụ ông làm một cái tượng phụ nữ mới theo như tấm hình mà ông để trên bàn.

Thành phố bắt đầu có mưa.
Mưa rơi mỗi lúc mỗi lớn hơn.
Mưa rơi trắng xóa mịt mù.
Mưa làm cho con đường mà tôi đang đi bỗng chốc trở nên vắng tanh không một người bộ hành nào trên đường nữa.
Tôi chạy thật nhanh đến đứng dưới mái hiên của căn nhà bên đường tránh mưa. Trước mặt tôi, dãy nhà phía bên kia đường tôi thấy một người phụ nữ cũng đứng tránh mưa. Người phụ nữ mặc áo đầm màu đỏ ngấn tay có hình những cành thông xanh làm nổi bật màu đỏ của cái áo. Tay cô cầm cái bóp màu trắng... Nhìn cô thật xinh và thật khêu gợi. Người phụ nữ có khuôn mặt đẹp như pho tượng được trang điểm môi son cũng đỏ tươi và hai cái má hồng, gợi cho tôi một hình ảnh quen thuộc mà hình như tôi đã gặp ở đâu rồi.
Có lẽ dòng nước đang chảy hai bên đường và chảy xuống dưới khu rạp hát Ngọc Hiệp xưa làm cho cô gái thích thú lắm hay sao mà cô cứ nhìn chăm chăm vô dòng nước mà không một chút ngẩng mặt lên. Cũng có thể cô ta biết tôi đang nhìn nên làm dáng chẳng? Tôi nghĩ vậy rồi tự mỉm cười.
Mưa mỗi lúc mỗi mạnh hơn và sấm sét liên hồi. Tôi quay người để tìm cách đứng sát vô cánh cửa sắt đang đóng chặt cho khỏi ướt. Và, khi tôi quay lại nhìn qua bên đường thì, cô gái đã bỏ đi tự lúc nào rồi. Cô gái bỏ đi khi trời đang mưa tầm tã. Cô đi đâu nhanh vậy khi mà dãy nhà bên chỗ cô đứng tất cả đều đóng kín cửa. Suốt cả dãy nhà hơn trăm thước cũng không có một con hẻm nào dù nhỏ. Nếu cô có bước chân dài... bẫy dậm thì cô cũng không thể đi nhanh đến nỗi tôi chỉ quay người qua rồi quay lại ngay mà thời gian không đến năm giây đồng hồ; thế mà không thấy cô đâu nữa. Thắc mắc nhưng tôi cũng chẳng để trong đầu làm gì.
Mưa có lẽ còn lâu mới dứt nên tôi đi lần theo các mái hiên nhà. Tôi phải về vì ông chủ tôi đang đợi tôi mang đồ về để hoàn thành sớm cái tượng phụ nữ mà ông và tôi mới bắt tay làm từ ngày hôm qua.
Tôi đứng sững nhìn chăm chăm vô cái tượng. Cái tượng phụ nữ khoác áo đầm màu đỏ từng bị đổi vị trí mấy lần qua. Tôi cứ đứng nhìn pho tượng đến nỗi không hay biết là ông chủ của tôi đã đến đứng bên cạnh tự bao giờ. Tôi nhìn sững cái tượng đến không thể thốt lên được một lời nào làm như cái miệng của tôi có một lớp keo làm cho hai cái môi dính chặt vô với nhau đến không thể mở ra được. Ông chủ của tôi lấy cái túi xách từ tay tôi tự lúc nào mà tôi cũng không hề hay biết. Tôi cứ đứng nhìn cái tượng và tự hỏi: Làm sao lại có thể có một sự trùng hợp đến kỳ lạ như vậy được?

“Anh bị sao vậy?”
Tiếng nói có hơi lớn của ông chủ làm tôi trở về với thực tại. Tôi kể cho ông nghe điều không thể nào tin được và đã xảy ra:
“Thưa ông tôi... tôi nói ra điều này có thể ông sẽ không tin nhưng thật sự thì... thì tôi mới vừa gặp một người phụ nữ đứng tránh mưa ngoài phố. Cô gái ấy và cái tượng này giống nhau như đúc. Giống từ khuôn mặt và màu son đỏ, giống luôn từ dáng người và... giống luôn bộ đầm màu đỏ và cái túi xách tay màu trắng”.
Ông chủ nghe tôi nói thì ông tròn tròn hai con mắt lên như có vẻ sợ. Tôi thấy hai cánh tay của ông run run như người bị lạnh. Nhưng, chỉ một vài giây sau là ông liền lên tiếng với thái độ cố tỏ ra bình tĩnh bằng cách đút cả hai tay vào trong túi quần:
“Tượng của mình làm đẹp nên sẽ có nhiều người bắt chước... cách trang điểm và cả trang phục. Tôi đã nói với anh là phải thay đổi vị trí của cái tượng để tạo sự chú ý của người qua đường... là vì vậy đó. Nếu lần sau anh có gặp lại... Mà thôi, mỗi người đều có lý do để biện luận cho những việc làm mà nhiều khi chúng ta cho là kỳ lạ, nhưng đối với họ thì lại không”.
Thay vì phải tiếp tục công việc, ông chủ của tôi liền đi thay quần áo rồi bước ra khỏi tiệm và cũng không có một lời nói nào thêm với tôi.
Tôi đi lại chỗ làm và tiếp tục công việc. Thái độ của ông chủ càng làm cho tôi chú ý đến cái tượng thường xuyên hơn.

“Quái lạ! Cái tượng lại bị thay đổi vị trí nữa”.
Tôi bức tức nói lớn vì tối hôm qua tôi đã định lấy sợi dây xích để xích vào chân tượng cô gái với những tượng khác. Nhưng, tôi nghĩ làm như vậy hóa ra tôi cũng tin là cái tượng tự nó có thể chuyển đổi vị trí được sao. Tôi không tin - dứt khoát không bao giờ tin có chuyện hoang đường ở cái tượng - chắc chắn phải có người nào đó làm chuyện này chứ không thể tự nhiên mà như vậy được. Một điều mà tôi biết chắc là ông chủ của tôi không làm việc đó như là muốn nhát tôi hay muốn thử xem tôi có sợ ma hay không. Vậy thì ai vô đây? Tôi sẽ hỏi ông ấy xem ngoài ông và tôi ra, còn ai giữ chìa khóa cửa ở đây nữa.

Bây giờ đã là ba giờ mười lăm phút sáng rồi. Hai cái mí mắt của tôi như có hai khối đá nặng treo lên đó làm cho nó chỉ muốn sụp xuống, tuy tôi đã uống đến bốn ly cà-phê-đen-đậm-đặc-không-đường. Đêm nay tôi cố thức để canh cái tượng xem ai lại muốn thay đổi vị trí như là để nhát tôi, vì ông chủ của tôi đã xác nhận là chỉ có ông và tôi là có chìa khóa cửa mà thôi. Nhưng, đến giờ này thì vẫn chưa có chuyện gì lạ xảy ra cả.

Tôi vừa đi đến cửa phòng ngủ thì tôi có cảm giác là cái tượng cô gái đang nhìn tôi trừng trừng như muốn tôi đừng đi vô phòng. Chưa kịp quay người lại nhìn thì thành linh tiếng nói được phát ra từ cái miệng của cái tượng cô gái:

“Tôi bị lạnh quá anh ơi. Lúc nào tôi cũng bị lạnh không những vì khí hậu lạnh mà vì dòng nước như lúc nào cũng chảy trên mình tôi, nên tôi... nên tôi... nên tôi muốn đứng sát vô những người này cho ấm. Anh đừng bao giờ có ý nghĩ xích chân tôi lại vì như vậy nó vừa nặng lại vừa đau nữa mà tôi thì không thể nào di chuyển để tìm được hơi ấm bên những người này”.

Không hiểu sao tự nhiên tôi lại trả lời như thể là tôi đang nói chuyện với con người mà tôi thì không hề ý thức được.

“Không, tôi sẽ không bao giờ làm chuyện đó đâu. Cô nói cô bị lạnh à? Vậy tôi phải làm gì cho cô được ấm đây?”

“Anh cho phép tôi được đứng cạnh bên những người này thì tức khắc hơi ấm của họ sẽ tỏa sang tôi và tôi sẽ hết lạnh ngay”.

Tôi nhìn qua “những người” mà cô gái ám chỉ, nhưng đó chỉ là những pho tượng bằng thạch cao vô hồn nên tôi nói:

“Tôi cho phép đó. Vậy cô cứ đi lại đứng gần mấy người đó đi”.

“Anh phải giúp tôi chứ. Anh ấm tôi đi vì tôi đang bị lạnh quá... Lệ lên đi anh, lệ đi anh...”

Nghe cô gái hối thúc nên tôi vội vàng bước nhanh đến bên cô rồi đưa cả hai tay ra ôm bồng người cô lên.

“Bây giờ thì anh hết chối cãi rồi nhé. Chính anh đã làm chuyện này thế mà anh lại cứ cho là chuyện tự nhiên như là có ma quỷ vô đây làm chuyện đó”.

Tôi đứng sững nhìn ông chủ mà không hiểu chuyện gì vừa xảy ra với tôi. Nhưng, rõ ràng là tôi đang ôm cái tượng cô gái khoác áo đầm màu đỏ và di chuyển cái tượng đến đứng sát bên những cái tượng kia. Tôi nhìn ông chủ và cố giải thích cho ông hiểu là tôi vừa trải qua một cơn mơ mà như thật:

“Thưa ông...”

“Anh có nghĩ là anh bị... bị bệnh tâm thần không?”

“Thưa ông...”

“Có lẽ lát nữa khi trời sáng tỏ anh nên đi khám bệnh đi. Tôi thấy anh như vậy là nặng rồi đấy”.

“Thưa ông...”

“Tôi cứ suy nghĩ về sự chuyển đổi của cái tượng nên suốt cả đêm tôi không thể nào nhắm mắt được, vì vậy tôi đến đây vào giờ này để xem ra sao. Bây giờ thì tôi đã biết, tôi đã chứng kiến là chính anh làm chuyện đó”.

“Thưa ông...”

“Tôi cho phép anh nghỉ làm buổi sáng nay để đi khám bệnh”.

“Thưa ông...”

“Phải chữa trị ngay từ bây giờ chứ không thì rồi đây anh lại dám... làm bậy bạ với cái tượng đó lắm đấy”.

“Thưa ông...”

“Bây giờ mới năm giờ, tôi đến quán cà phê Tùng xem có thể vô đó uống cà phê được không rồi khi tôi quay lại thì anh phải đi khám bệnh ngay mới được”.

“Thưa ông...”

Ông chủ của tôi không muốn nghe tôi trình bày. Ông bỏ đi không ngoảnh mặt nhìn lại tôi. Tôi nhìn cái tượng cô gái bằng thạch cao rồi bỗng nhiên tôi phá lên cười như tôi đang lên cơn điên vậy. Tôi mệt mỏi quay người định đi về phòng thì, ngay lập tức tôi lại nghe rõ ràng tiếng người con gái nói với tôi:

“Sao anh không đem tôi đứng cạnh bên mấy người kia mà lại để tôi đứng đây. Tôi lạnh lắm rồi anh có biết không”.

Tự nhiên tôi nổi nóng và nói lớn tiếng:

“Cũng tại cô đó cô có biết không. Rồi đây ông chủ của tôi sẽ không bao giờ còn tin những gì tôi nói nữa. Cô có bị lạnh thì cô... làm sao cho hết lạnh thì làm đi chứ tại sao lại bắt tôi phải làm cho cô chứ”.

“Nhưng anh phải giúp tôi vì tôi đang bị lạnh quá nên không tự di chuyển được”.

“Này, cô đừng làm tôi nổi nóng nhé. Ông chủ của tôi mà quay lại ngay lúc này thì tôi sẽ ăn nói, sẽ giải thích làm sao với ông ấy đây”.

“Anh đừng lo, tôi sẽ nói thay cho anh vì ông chủ của anh chính là ba của tôi mà”.

Tôi cười lên sảng sặc khi nghe cô gái nói cô là con của ông chủ của tôi.

“Cô dám dựng ra một câu chuyện tởm tếu đến như thế với ông chủ của tôi à. Ông chủ của tôi không có gia đình. Còn tôi thì cũng chưa bao giờ có một hành động vũ phu nào với phụ nữ cả. Nhưng, tôi phải bịt miệng cô lại để cô đừng làm nhảm những chuyện vô lý với tôi nữa”.

“Đừng! Anh đừng làm như vậy với tôi. Anh cứ nói với ông chủ của anh điều mà tôi vừa nói. Nếu anh không giúp tôi thì rồi tôi sẽ chết vì lạnh đấy”. Tôi giật mình đến gần đứng tim khi từ phía sau lưng tôi bỗng có một bàn tay đặt lên vai tôi. Quá sợ, tôi ngã quỵ xuống tại chỗ và lịm đi.

Có lẽ trên thế gian này sẽ không bao giờ có quốc gia nào, không có gia đình nào lại có một cái đám tang giống như cái đám tang tại nhà ông chủ của tôi hôm nay. Đám tang cũng có cái hòm như bình thường, cũng có nhang, cũng có đèn, cũng có giấy tiền vàng bạc, cũng có mâm cơm... cùng đủ

mọi thứ... linh tinh như những đám tang bình thường khác. Nhưng, trong cái hòm thì thay vì là xác người thật thì lại là pho tượng cô gái bằng thạch cao với bộ đầm màu đỏ.

Khi ông chủ cửa tôi từ quán cà phê Tùng quay trở lại vì quán chưa mở cửa và ông nhìn thấy tôi đang chuẩn bị bịt miệng cái tượng cô gái như thể tôi đang hành động với người đang còn sống, thì ông đã đến bên tôi rồi đặt nhẹ bàn tay lên vai tôi cho tôi tỉnh lại nhưng, tôi đã bị ngất đi vì quá sợ. Tôi phải giúp ông chủ cửa tôi. Tôi phải cộng tác tận tình với ông để làm việc này mà không để lộ ra cho bất cứ một người nào biết chỉ vì ông là ông chủ tốt - rất tốt!

Tôi ngồi im lặng nhìn cái hòm mà không biết nên có thái độ ra sao. Nhưng, quả thật đến bây giờ tôi vẫn còn sợ quá. Tôi không thể làm vẻ mặt buồn rầu hay khóc lóc như ông chủ của tôi đang khóc. Tôi không thể lạy cái tượng như ông chủ tôi đã và vẫn đang thỉnh thoảng lạy. Nhưng, tôi luôn thầm thì trong miệng những lời van xin cô đừng hiện về cho tôi thấy nữa. Tôi đã quyết định là sau khi đốt cái áo quan có pho tượng phụ nữ bên trong là tôi cũng sẽ từ giã nơi đây để về lại Saigon, mặc dù ông chủ đã hết lời mời tôi ở lại. Ông chủ của tôi kể lại là, một ngày kia ông và cô con gái của ông đi xem một miếng đất ở trong khu rừng thuộc thị trấn Đơn Dương. Cô con gái của ông vì mãi vui chơi với dòng suối mát lạnh và rồi chẳng may cô bị trượt chân té xuống thác nước và bị nước cuốn trôi đến không bao giờ còn tìm thấy xác. Quá đau buồn và nhớ thương cô con gái bạc phước nên ông đã tạc tượng cô để vừa trưng bày trong tiệm vừa để làm kỷ niệm.

Pho tượng đã có nhiều lần tự thay đổi vị trí mà ông thì đinh ninh đó là do bọn trộm đã cố tình làm như vậy vì không kiếm được gì quý giá. Ông đang tìm một người làm còn độc thân để ở đêm lại tiệm thì tôi đến. Khi tôi kể cho ông nghe về chuyện tôi đã gặp người phụ nữ giống như cái tượng của ông thì ông biết ngay đó là cô con gái của ông hiện về, nhưng vì không muốn cho tôi sợ nên ông cứ cố nói tránh đi là tôi bị bệnh cho đến khi ông nhìn thấy tôi ôm cái tượng và sau đó là định bịt miệng cái tượng thì ông biết là ông phải hỏa thiêu pho tượng để cho cô con gái yêu quý của ông được siêu thoát.

"Tôi muốn anh ở lại làm việc với tôi".

"Thưa ông, tôi rất muốn làm việc với ông vì tôi cũng đang cần việc làm nhưng..."

"Anh sợ à?"

"Thưa ông, tôi rất sợ khi nhìn những pho tượng ở đây vì cô con gái của ông nói những pho tượng này đã sờn cho cô được ấm. Ngoài ra thì..."

"Thì sao?"

"Ngày hôm qua tôi thấy cái tượng người phụ nữ mặc áo đầm màu trắng có gương mặt giống hệt như cô con gái của ông mà ông và tôi vừa làm xong..."

Ông chủ với vẻ mặt nhợt nhạt vội vàng đưa cả hai bàn tay chụp vô vai tôi và hỏi:

"Cái tượng đó... đã làm gì anh vậy?"

"Đêm hôm qua tôi nhìn thấy cặp mắt của cái tượng đó nhìn tôi trừng trừng như muốn tôi phải đi khỏi nơi này nếu không thì..."

Ông chủ tôi ôm mặt rên lên đau khổ:

"Nếu vậy thì có lẽ đã đến lúc tôi cũng phải bỏ nghề làm tượng rồi. Tôi làm cái tượng đó là cũng vì tôi nhớ đến vợ của tôi bị chết tan xác khi chiếc xe chở bà rớt xuống đèo Bảo Lộc và bốc cháy".

Ông chủ ngưng nói và nhìn ra nhà trước, nơi có cái tượng người đàn bà khoác áo đầm màu trắng.

"Không lẽ... mẹ con nó chết cùng vào giờ linh thiêng cả hay sao mà lại hiện về nhất anh như vậy chứ".

Ông nắm chặt cả hai bàn tay tôi và khấn khoản nói:

"Tôi thông cảm cho anh nên tôi sẽ không giữ anh ở lại đây thêm nữa. Tôi trả thêm cho anh ba tháng lương để anh có chút phương tiện xoay xở trong khi chờ kiếm công việc mới với một điều kiện là: Đừng bao giờ anh kể chuyện này ra cho bất cứ người nào nghe, anh nhé".

"Dạ, tôi xin hứa với ông".

"Vậy anh hãy đi thu xếp đồ đạc để kịp chuyến xe chiều nay về lại Saigon".

Khi tiễn tôi, ông ân cần dặn thêm:

"Công việc sau này ra sao thì thỉnh thoảng anh hãy ghé lại đây cho tôi biết tin, anh nhé".

"Dạ. Tôi cảm ơn ông đã giúp đỡ tôi. Tôi hứa sẽ quay lại thăm ông".

Tám tháng sau.

Bây giờ tôi là tài xế xe hàng chạy đường Saigon - Huế. Trong một lần chở hàng lên cao nguyên tôi đã ghé thăm ông nhưng nhà đóng cửa. Những người xung quanh cho tôi biết là, khoảng hai tháng trước từ trong nhà ông xông ra mùi hôi nồng nặc nên công an đã phá cửa để vô trong thì nhìn thấy ông nằm chết trần truồng đã chục ngày rồi. Khi đó ông đang nằm đè lên một cái tượng phụ nữ bằng thạch cao cũng khóa thân.

Cho đến hôm nay, mười mấy năm đã trôi qua rồi nhưng căn nhà của ông chủ tôi vẫn còn bỏ hoang vì người ta nói căn nhà có ma. Người ta đồn rằng: "Ban đêm không một người nào dám đi qua trước nhà ông. Người nào đi qua cũng nhìn thấy hai vợ chồng và cô con gái suốt đêm ngồi làm tượng trước cửa nhà...".

Topa (Hòa Lan)

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Hoà-Lan: Biểu Tình Chống Trung Cộng Xâm Lược Việt Nam

Mặc dầu thời tiết ở Hoà-Lan vào mùa thu đã bắt đầu trở lạnh, đông bào từ khắp vương quốc Hoà-Lan đã không quản ngại đường xa và thời tiết xấu đến tham dự cuộc biểu tình được tổ chức trước toà đại sứ Trung Cộng ở thành phố Den Haag vào trưa ngày 20 tháng 10 năm 2019. Được biết cuộc biểu tình do Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan, Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà và Cơ Sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan phối hợp tổ chức nhằm phản đối việc Trung Cộng xâm phạm chủ quyền lãnh hải của Việt Nam.

Tại khu vực biểu tình, ban tổ chức đã chuẩn bị chu đáo các loa phóng thanh, cờ vàng ba sọc đỏ của Việt Nam, cờ Hoà-Lan và biểu ngữ với nội dung phản đối các hành vi xâm lược của Trung Cộng.

Buổi biểu tình bắt đầu lúc 13g30, xướng ngôn viên Thu Vân mời đồng hương cùng nghiêm trang hướng về quốc kỳ Hoà-Lan và Việt Nam chào cờ, hát quốc ca và tưởng niệm các anh hùng dân tộc đã hy sinh bảo vệ tổ quốc.

Tiếp theo đó, ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng đã ngỏ lời chào đồng hương và bạn hữu Hoà-Lan đã đến tham dự cuộc biểu tình. Dưới sự hướng dẫn của anh Nguyễn Hữu Phước, mọi người cùng hô vang các khẩu hiệu bằng Anh Ngữ và Hoà Ngữ: “Trung Cộng hãy chấm dứt xâm lược Việt Nam”, “Hải Dương 8 hãy rút khỏi vùng biển Việt Nam”, “Hoàng Sa - Trường Sa - Việt Nam”...tiếng hô vang dội cả khu vực khiến nhiều người đi đường dừng lại tìm hiểu lý do cuộc biểu tình của người Việt. Ngoài ra, một băng ghi âm bằng Hoa Ngữ cũng được

loa phóng thanh phát ra với nội dung phản đối hành vi xâm lăng của Trung Cộng.

Các phát biểu bằng Anh Ngữ và Hoà Ngữ do ông Nguyễn Đắc Trung và bà Thu Vân phụ trách cũng giúp người ngoại quốc hiểu thêm về nội dung cuộc biểu tình.

Một số đại diện hội đoàn gồm ông Trần Văn Thắng (Gia Đình QCC/VNCH), ông Đinh Ngọc Hiến (đảng Việt Tân) và một vài đồng hương cũng chia sẻ cảm nghĩ của họ.

Mọi người cùng lên án hành vi xâm lăng của Trung Cộng đã xâm chiếm Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam, giờ đây lại còn cho tàu Hải Dương 8 của chúng xâm phạm vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam tại Bãi Tư Chính. Kể từ tháng 7 năm nay tàu thăm dò dầu khí Hải Dương 8 với sự hộ tống của các tàu cảnh sát biển Trung Cộng đã 4 lần xâm phạm hải phận Việt Nam, có lần chúng vào đến gần bờ biển Việt Nam chưa đầy 150 km. Trung Cộng cũng tự vẽ cái gọi là “đường chín đoạn” hay còn gọi là “đường lưỡi bò” và tuyên bố chủ quyền của chúng chiếm đến 80% biển đông. Chúng thiết lập ít nhất là 27 đảo nhân tạo trải dài từ Hoàng Sa đến Trường Sa và xử dụng như các căn cứ quân sự để kiểm soát biển đông. Các ngư dân Việt Nam và nước khác bị chúng tấn công và xua đuổi khi tiến gần đến “đường lưỡi bò” này. Vào ngày 12 tháng 7 năm 2016, toà án quốc tế tại Den Haag đã phán quyết Trung Cộng không có cơ sở pháp lý nào để tuyên bố chủ quyền của họ trong “đường chín đoạn” do họ đặt ra trong vụ chính quyền Phi Luật Tân kiện Trung Cộng.

Người biểu tình cũng bày tỏ sự phản đối nhà cầm quyền Hà-Nội trong thái độ “hèn với giặc Tàu” khi không dám kiện Trung Cộng ra toà án quốc tế, bưng bít thông tin cho người dân trong nước về việc Trung Cộng xâm phạm lãnh hải Việt Nam, để cho tàu Hải Dương 8 của Trung Cộng ra vào lãnh hải Việt Nam như chỗ không người. Ngoài ra, nhà cầm quyền Cộng Sản lại “ác với dân”, thẳng tay đàn áp những người yêu nước khi họ bày tỏ nguyện vọng bảo vệ tổ quốc và nỗi lo mất nước vào giặc Tàu.

Xen lẫn với những phát biểu là những bài ca đấu tranh đầy khí thế do mọi người đồng ca và các tiếng hô vang chống giặc Tàu xâm lược.

Cuộc biểu tình chấm dứt lúc 15g00, mọi người cùng tiếp tay thu dọn biểu ngữ và hẹn gặp lại trong các công tác đấu tranh cho Tự Do và Nhân Quyền của Việt Nam sắp tới.

Thế Truyền tường thuật

Họp Khoáng Đại Cộng Đồng

Nieuwegein 17/10/2019 (VNNS). Nhằm báo cáo các công tác của Ban Chấp Hành Cộng Đồng cũng như dự trù công tác trong thời gian tới, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan đã tổ chức một buổi họp khoáng đại vào trưa ngày 27 tháng 10 năm 2019 tại hội trường 't Veerhuis thành phố Nieuwegein. Một số đồng hương và đại diện hội đoàn đã đến tham dự phiên họp để cùng bàn thảo và đóng góp ý kiến cho Ban Chấp Hành Cộng Đồng.

Buổi họp bắt đầu lúc 13g30 với nghi thức chào quốc kỳ và tưởng niệm các chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc, các đồng bào đã bỏ mình trên đường vượt thoát chế độ cộng sản để tìm Tự Do. Dưới sự điều hợp chương trình của ông tổng thư ký Cộng Đồng Nguyễn Minh Anh, mọi người hiện diện đã đóng góp ý kiến tích cực trong các công tác xây dựng Cộng Đồng.

Ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng đã tường trình về các công tác do Cộng Đồng thực hiện trong thời gian qua và việc phát hành tờ báo Việt Nam Nguyệt San. Ông Lê Thanh Sơn, thủ quỹ của Cộng Đồng báo cáo về tình hình tài chính của Cộng Đồng. Tiếp theo đó mọi người cũng bàn thảo về các công tác sắp tới.

Ngày nhân quyền được dự trù tổ chức ngày 8 tháng 12 năm 2019 tại hội trường 't Veerhuis thành phố Nieuwegein dưới hình thức hội thảo và sẽ mời GS Phạm Minh Hoàng đến trình bày về tình trạng vi phạm nhân quyền tại Việt Nam. Ngày tết Nguyên Đán sẽ được tổ chức ngày 18 tháng 1 năm 2020 tại thành phố Rijswijk. Với sự ủng hộ của một số mạnh thường quân, đồng hương và khách đến tham dự sẽ vào cửa miễn phí như năm vừa qua. Tết Nguyên Đán sắp đến, ngoài ban nhạc Mây Hồng và các nghệ sĩ tại Hoà-Lan, các đóng góp của thanh thiếu niên, Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ mời thêm ca sĩ Anh Chi và Phương Thảo đến từ Pháp. Các gian hàng năm nay cũng sẽ được chuẩn bị chu đáo để có thể phục vụ đồng hương và khách tham dự. Hội trường cho ngày tết cũng được mướn với sức chứa cho cả ngàn người.

Ban Chấp Hành Cộng Đồng đương nhiệm sẽ chấm dứt nhiệm vụ vào tháng 7 năm 2020, do đó Ban Tổ Chức Bầu Cử cho tân nhiệm kỳ 2020-2023 đã được thành lập do sự đề cử của mọi người gồm:

Bà Nguyễn Thị Như Tuyết (cựu trưởng ban thành lập tượng đài thuyền nhân), 1 đại diện của Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan, 1 đại diện của cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan. Gia Đình QCC/VNCH/HL và cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan sẽ cử người chính thức vào Ban Tổ Chức bầu cử sau.

Ngoài ra, Ban Chấp Hành Cộng Đồng cũng thông báo sẽ tổ chức một cuộc biểu tình chống ca nô Đàm Vĩnh Hưng vào ngày 9 tháng 11 năm 2019 tại Congres&Party Centre ở Almere. Mặc dầu Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã trình bày cùng bầu show (Phúc Đàm) về ca nô Đàm Vĩnh Hưng, một đoàn viên cộng sản ưu tú đang tuyên truyền cho cộng sản, nhưng người này không từ bỏ ý định tổ chức ca nhạc có sự tham dự của

Đàm Vĩnh Hưng, do đó Ban Chấp Hành Cộng Đồng quyết định tổ chức cuộc biểu tình này. Buổi họp khoáng đại Cộng Đồng chấm dứt lúc 17g00 cùng ngày.

Thế Truyền tường thuật

Hoà-Lan: Biểu Tình Chống Ca Nô Đàm Vĩnh Hưng

Almere 9/11/2019 (VNNS). Đáp lời kêu gọi của Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan, vào chiều ngày 9 tháng 11 năm 2019 đồng hương từ khắp nơi đã không quản ngại đường xa và mưa gió đến tham dự cuộc biểu tình chống ca nô Đàm Vĩnh Hưng trong buổi văn nghệ do bầu show Phúc Đàm tổ chức tại Congres&Party Centre ở thành phố Almere.

Mặc dầu chương trình văn nghệ bắt đầu vào lúc 19g00, thời tiết xấu và lạnh, nhiệt độ xuống chỉ còn 5 độ C, nhưng ngay từ lúc 17g00, ban tổ chức và một số đồng hương đã chuẩn bị chu đáo các biểu ngữ với nội dung phản đối ca nô Đàm Vĩnh Hưng, loa phóng thanh cũng đã được sắp xếp hướng về toà nhà nơi buổi văn nghệ sẽ diễn ra.

Các biểu ngữ với hàng chữ lớn “Đả đảo văn công Việt Cộng Đàm Vĩnh Hưng”, “Boycot Đàm Vĩnh Hưng”, “Đả đảo ca nô bùng bô cho cộng sản”,...và những lá cờ ViệtNam, Hoà-Lan lồng lộng bay trong gió đã gây chú ý cho những người qua đường.

Dưới sự điều khiển chương trình của ông tổng thư ký Cộng Đồng Nguyễn Minh Anh, mọi người cùng nghiêm trang hát quốc ca và tưởng niệm những đồng bào bỏ mình trên đường tìm Tự Do,

vượt thoát cái “thiên đường xã hội chủ nghĩa” của cộng sản.

Những tiếng hô lớn “Đàm Vĩnh Hưng go home” với sự hỗ trợ của dàn âm thanh hướng về hội trường càng làm tăng thêm khí thế cuộc biểu tình.

Ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng đã trình bày cùng đồng hương về diễn tiến trước khi Ban Chấp Hành Cộng Đồng tổ chức biểu tình. Mặc dầu đã có sự phản đối của Cộng Đồng về buổi văn nghệ có sự tham dự của ca nô Đàm Vĩnh Hưng, nhưng bầu show Phúc Đàm vẫn không thay đổi ý định, do đó BCH Cộng Đồng đã kêu gọi đồng hương tẩy chay buổi văn nghệ và tổ chức biểu tình để chống lại ca nô Đàm Vĩnh Hưng, một đoàn viên thanh niên ưu tú của đảng cộng sản, đã dùng hình thức văn nghệ để tuyên truyền cho cộng sản.

Một số truyền đơn cũng được phát cho người qua đường để họ hiểu về mục đích của người biểu tình. Một số vị được mời phát biểu như bà Tuyết Lê, các ông Đinh Ngọc Hiền, Nguyễn Đắc Trung, Trần Tiến Xuân cũng đã nói lên lý do phản đối ca nô Đàm Vĩnh Hưng và kèm theo là những phát biểu bằng tiếng Hoà-Lan để người bản xứ có thể hiểu thêm ý nghĩa cuộc biểu tình của người Việt.

Xen lẫn các phát biểu là những bài ca đấu tranh được phát bằng loa phóng thanh hoặc do đồng hương đồng ca. Buổi biểu tình kéo dài đến 19g00, giờ chính thức buổi văn nghệ bắt đầu, nhưng chúng tôi nhận thấy số người đến tham dự buổi văn nghệ thật ít, một số xe mang biển số từ Đức có lẽ là thân hữu của nhóm tổ chức. Buổi biểu tình kết thúc trong không khí tốt đẹp, viên cảnh sát giữ trật tự cuộc biểu tình bày tỏ thiện cảm với những người biểu tình, ông nói: “lần đầu tiên tôi đến giữ trật tự cho một cuộc biểu tình của người Việt ở thành phố Almere, các bạn đã thực sự tôn trọng luật pháp khi thực thi quyền biểu tình tại đất nước Hoà-Lan”

Thế Truyền tường thuật

Hoà-Lan: Bữa Cơm và Văn Nghệ Với Chủ Đề: “Bên Em Vẫn Có Ta” Yểm Trợ Các Nhà Đấu Tranh Cho Dân Chủ tại Việt Nam

Nhằm yểm trợ các nhà đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam, cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã tổ chức một bữa cơm và văn nghệ với chủ đề: “Bên Em Vẫn Có Ta” vào trưa ngày 17 tháng 11 năm 2019 tại hội trường Nico Schuurmanhuis ở thành phố Den Bosch. Đại diện Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan, Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan và đồng hương từ khắp nơi đã đến tham dự bữa cơm gây quỹ.

Chương trình bắt đầu lúc 14g30, xưởng ngôn viên Thu Vân mời mọi người cùng hát quốc ca và tưởng niệm các chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc, các đồng bào bỏ mình trên đường tìm Tự Do, đặc biệt tưởng nhớ đến 39 nạn nhân bị chết trong thùng đông lạnh tại Anh Quốc trong tháng 10 vừa qua khi rời “thiên đường cộng sản” ở Việt Nam để đi tìm sự sống nơi đất khách quê người.

Trong lời chào mừng các đại diện hội đoàn và đồng hương, ông Đinh Ngọc Hiền, trưởng cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã đề cao tinh thần của người Việt tại Hoà-Lan, dù đã ổn định cuộc sống nơi xứ người nhưng vẫn không quên hương Việt Nam và luôn bền bỉ đóng góp, hỗ trợ đồng bào trong nước trong công cuộc đấu tranh cho Tự Do và Dân Chủ tại Việt Nam.

Tiếp theo đó, Luật Sư Nguyễn Văn Đài, khách mời đặc biệt đến từ Đức Quốc và cũng từng là một tù nhân lương tâm tại Việt Nam đã chia sẻ cùng cử tọa về những thủ đoạn của cộng sản để khủng bố tù nhân về tinh thần và hành hạ về thể xác. Ông cho biết bản thân ông cũng từng bị đánh 2 lần, bị giam giữ trong tình trạng khắc nghiệt. Trong trại giam, người tù còn bị bóc lột đến tận xương tuỷ qua các thủ đoạn ngăn chặn người nhà thăm nuôi tù nhân, để từ đó các quản giáo Việt Cộng tha hồ làm ăn qua việc bán hàng cho tù nhân với giá cắt cổ. Luật Sư Đài cũng bày tỏ sự cảm xúc của ông đối với tấm lòng của người Việt tại hải ngoại đối với đất nước và các nhà đấu tranh cho dân chủ, sự yểm trợ của đồng bào hải ngoại đã giúp những người đấu tranh tại Việt Nam không cảm thấy cô đơn trên con đường đấu tranh vì chính nghĩa. Trong phần trao đổi ý kiến với đồng hương, LS Nguyễn Văn Đài cho biết việc dùng các phương tiện truyền thông như Facebook, YouTube,... để phá vỡ bưng bít thông tin hiện đang làm chế độ cộng sản lo sợ, nếu việc dùng truyền thông được khai thác đúng mức thì sẽ là một trong những phương cách đóng góp hữu hiệu trong công cuộc đấu tranh chấm dứt chế độ cộng sản để mang lại Tự Do cho người dân Việt Nam.

Các ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng và Lê Quang Kế, đại diện Gia Đình Quân Cán Chính VNCH cũng chia sẻ cảm nghĩ và bày tỏ sự hậu thuẫn các tổ chức đấu tranh vì dân chủ

tại Việt Nam. Ông Lê Quang Kế cũng đọc một bài thơ do ông sáng tác để tặng các nhà đấu tranh cho dân chủ và nhận được những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Chương trình văn nghệ “cây nhà lá vườn” nhưng không kém phần đặc sắc với sự cộng tác của các nghệ sĩ tại Hoà-Lan và tiếng đàn của anh Phước, anh Khanh, anh Hans đã được khán giả nhiệt liệt khen ngợi tạo nên một không khí sinh hoạt thật đầm ấm.

Các món ăn do thân hữu của cơ sở đảng Việt Tân đóng góp cũng thật hấp dẫn và nhận được nhiều lời tán thưởng.

Trước khi chương trình kết thúc, ông Đinh Ngọc Hiền đã cảm tạ mọi đóng góp của các văn nghệ sĩ, các thân hữu lo việc trang trí, âm thanh, ẩm thực và sự ủng hộ của đồng hương.

Mọi người cùng hợp ca bài “Bên Em Đang Có Ta” để thể hiện sự đoàn kết cùng đồng bào trong nước trên con đường đấu tranh cho Tự Do – Dân Chủ tại Việt Nam.

Thế Truyền tường thuật

Tin Hòa Lan

Sự Tranh Chấp Chung Quanh “Zwarte Piet” Lại Leo Thang

Các quốc gia Tây Phương có nền văn hóa Ki Tô Giáo cổ truyền đều ăn mừng lễ Giáng Sinh vào cuối tháng 12 dương lịch. Riêng Hòa Lan, Bỉ, Lục Xâm Bảo và một số địa phương miền Bắc nước Pháp còn có thêm lễ Sinterklaas vào đầu tháng này. Đây là nét văn hóa đặc trưng của các khu vực nói trên. Như chúng ta biết, lễ Sinterklaas là một lễ giành cho nhi đồng, tương tự như Tết Trung Thu ở Việt Nam. Tuy nhiên trong những năm gần đây, tại Hòa Lan, niềm vui hằng năm của nhi đồng bản xứ đã trở thành một đề tài gây tranh cãi ngày càng gay gắt hơn giữa các người lớn. Nguyên nhân trực tiếp là sự hiện diện của các “Zwarte Piet”, những người tùy tùng đi theo thánh Sinterklaas trong chuyến mang quà cho thiếu nhi từ Tây Ban Nha sang Hòa Lan, được nhận diện bởi khuôn mặt được bôi đen tuyền của họ. Khi xã hội Hòa Lan chưa trở thành một xã hội đa văn hóa thì không hay ít ai để ý đến chuyện này. Nhưng với sự hiện diện ngày càng đông của người da màu tại quốc gia Bắc Âu này, bộ mặt da đen của Zwarte Piet đã bị đặt thành vấn đề, nhất là do những người gốc Phi Châu. *Họ cho rằng Zwarte Piet thời nay thật ra là hậu thân của người nô lệ gốc Phi Châu, bị cưỡng bức phục dịch cho người da trắng trong quá khứ. Do vậy sự hiện diện của Zwarte Piet trong lễ Sinterklaas là một biểu tượng của sự kỳ thị chủng tộc đối với người da đen và do đó cần phải được bãi bỏ. Những người chống đối Zwarte Piet này đã quy tụ trong một phong trào mang tên là “Kick Out Zwarte Piet”, mà người đại diện được giới truyền thông Hòa Lan chú ý đến nhiều nhất có lẽ là ông Jerry Afriyie. Ông là người thường bị cảnh sát bắt vì những hành vi làm mất trị an khi tham gia các cuộc biểu tình chống Zwarte Piet.*

Thế nhưng sự phản đối của ông Afriyie và những người cùng chí hướng đã được một số không nhỏ người bản xứ chấp nhận. Ở Hòa Lan chúng ta thấy ngày càng nhiều “Roetveegpiet” thay thế cho Zwarte Piet. “Roetveegpiet” cũng là người đi theo thánh Sinterklaas, nhưng mặt anh ta không còn hoàn toàn đen như trước. Mặt anh ta chỉ được bôi đen ở vài nơi, để phù hợp với truyền thuyết rằng người tùy tùng của Sinterklaas phải

chui là ống khói trong các nhà để đem quà đến cho thiếu nhi ở trong đó.

Bên cạnh thái độ ôn hòa nói trên của một số người bản xứ thì lại còn có thái độ cứng rắn hơn của những người bản xứ khác về vấn đề Zwarte Piet. Những người này quá quyết rằng Zwarte Piet là một di sản văn hóa của dân tộc Hòa Lan, hoàn toàn không có tính chất kỳ thị chủng tộc, và do đó cần phải được duy trì một cách không khoan nhượng. Zwarte Piet đối với họ phải là những người mặt được bôi đen hoàn toàn. Điều đáng nói hơn là những người này ngày càng tỏ ra cực đoan hơn trong ý định bảo tồn văn hóa Hòa Lan của họ.

Vào tháng 11 năm 2017, khi thuyền của Sinterklaas và đoàn tùy tùng từ Tây Ban Nha lại đến Hòa Lan tại Dokkum, một thị xã tại tỉnh Friesland, miền bắc Hòa Lan, thì những người thuộc nhóm “Kick Out Zwarte Piet” nói trên đã thuê một số xe buýt để chở họ lên Dokkum để biểu tình chống đối. Thế nhưng họ đã không đến Dokkum được vì một số cư dân tỉnh Friesland đã chặn xa lộ khiến cho các xe buýt chở nhóm “Kick Out Zwarte Piet” không thể tiếp tục cuộc hành trình. Vì việc làm của họ là một tội phạm, nên những người Friesland này, còn được gọi là “blokkeerfriezen”, đã bị đưa ra tòa và một số trong họ đã bị Tòa Sơ Thẩm cũng như Tòa Phúc Thẩm phạt phải làm việc công ích để đền tội.

Tháng 11 năm nay, 2019, thánh Sinterklaas và đoàn tùy tùng đã đáp thuyền đến thành phố Apeldoorn. Không có chuyện đáng tiếc đáng kể nào đã xảy ra tại Apeldoorn hay các nơi khác. Nhưng để đạt được kết quả tích cực này, chính quyền Hòa Lan đã phải huy động một lực lượng cảnh sát hùng hậu để duy trì trật tự, khiến cho những người đi biểu tình chống hay ủng hộ Zwarte Piet không xung đột với nhau. Nrc.nl: “Voor die relatieve rust was wel een grootschalige politie-inzet nodig. In de meeste protestgemeenten waren tientallen tot honderden agenten op de been, en vaak ook nog de Mobiele Eenheid.”

Với đà leo thang nói trên, lễ Sinterklaas từ một ngày vui hằng năm cho thiếu nhi dần dần đã trở thành một vấn đề xã hội và chính trị.

23/11/2019

(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

TIN THẾ GIỚI

(QHT tổng hợp)

RFA: Trung Quốc đòi Tổng thống Trump phủ quyết dự luật nhân quyền HongKong

Bộ Ngoại giao Trung Quốc hôm 21/11 lên tiếng yêu cầu Tổng thống Mỹ Donald Trump phủ quyết dự luật nhân quyền cho Hong Kong và nhắc lại lời đe dọa sẽ có biện pháp mạnh nếu luật được thông qua.

“Chúng tôi thúc giục Hoa Kỳ nhìn nhận thực tế, ngừng việc làm sai trái của mình trước khi quá muộn, ngăn cản dự luật này trở thành luật và ngay lập tức dừng việc can thiệp vào việc Hong Kong và chuyện nội bộ của Trung Quốc”, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Trung Quốc Cảnh Sắc phát biểu tại buổi họp báo.

Hạ viện Mỹ hôm thứ Tư, ngày 20/11 đã thông qua hai dự luật về Hong Kong, chỉ một ngày sau khi các dự luật này được thông qua ở Thượng viện. Hiện tại các dự luật này chỉ còn chờ chữ ký của Tổng thống Trump. Dự luật nhân quyền cho Hong Kong vừa được Quốc hội Mỹ thông qua quy định việc cấm vận đối với các quan chức Trung Quốc và Hong Kong vi phạm nhân quyền, đồng thời yêu cầu một báo cáo hàng năm về quy chế thương mại ưu đãi mà Washington dành cho Hong Kong.

Một dự luật khác cấm xuất khẩu các vũ khí không gây chết người cho cảnh sát Hong Kong bao gồm hơi cay, đạn cao su, vòi rồng, súng điện. Hong Kong hiện vẫn đang được hưởng quy chế thương mại ưu đãi với Mỹ sau khi được Anh trao trả về cho Trung Quốc vào năm 1997 với điều kiện Bắc Kinh phải đảm bảo sự độc lập về

dân sự, tư pháp và tự do kinh tế cho Hong Kong. Tuy nhiên Bắc Kinh thời gian qua đã có những bước nhằm siết chặt hơn nữa việc kiểm soát chính trị đối với Hong Kong, dẫn đến các làn sóng biểu tình phản đối ở Hong Kong trong suốt hơn 5 tháng qua và đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt.

RFI: Thương mại Mỹ-Trung: Bắc Kinh muốn ký, nhưng sẽ « phản công » nếu cần

Ba ngày sau khi tổng thống Mỹ Donald Trump phàn nàn Trung Quốc chưa nhân nhượng đủ trong các cuộc đàm phán thương mại, ngày 22/11/2019, chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình tuyên bố Bắc Kinh muốn đạt được một thỏa thuận thương mại với Washington, nhưng không sợ « phản công » nếu Mỹ áp dụng các biện pháp trừng phạt mới.

Tiếp các cựu quan chức Mỹ, trong đó có cựu ngoại trưởng Henry Kissinger, và nhiều lãnh đạo nước ngoài khác ở Bắc Kinh, ông Tập Cận Bình cảnh báo : « Chúng tôi sẽ đáp trả nếu thấy cần thiết nhưng chúng tôi cố gắng tránh một cuộc chiến thương mại » nhưng Bắc Kinh cũng « không sợ » nếu cuộc chiến xảy ra. Chủ tịch Trung Quốc khẳng định « làm mọi cách để đạt được một thỏa thuận dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau và bình đẳng ».

Trung Quốc và Hoa Kỳ đối đầu về kinh tế vào giữa năm 2018. Chính quyền Mỹ đã tạm hoãn tăng thuế vào tháng 10/2019 để tỏ thái độ thiện chí. Tuy nhiên, nếu các cuộc đàm phán không đạt được kết quả để đi đến thỏa thuận « Giai đoạn 1 », một đợt thuế mới được dự kiến áp dụng từ ngày 15/12 đối với 160 tỉ đô la hàng Trung Quốc. Theo thông tin của Wall Street Journal, Bắc Kinh đã mời các nhà thương thuyết Hoa Kỳ đến Trung Quốc để tiến hành loạt đàm phán mới, nhưng phía Mỹ đã yêu cầu chính quyền Trung Quốc phải có những nhân nhượng trước.

BBC: Anh: Lãnh tụ đảng Tự do Dân chủ từng hút cần sa 'thấy ngon'

Nêu ra chương trình tranh cử, lãnh tụ Lãnh tụ đảng Tự do Dân chủ Anh (Lib Dem), bà Jo Swinson kêu gọi hợp pháp hóa cần sa.

Theo bà Swinson, người Scotland, tiền thu về từ việc bán cần sa hợp pháp ở các tiệm có giấy phép sẽ đem cho ngân sách nhà nước 1,5 tỷ bảng một năm. Theo bà Swinson, người Scotland, tiền thu về từ việc bán cần sa hợp pháp ở các tiệm có giấy phép sẽ đem cho ngân sách nhà nước 1,5 tỷ bảng một năm. Bà Jo Swinson nói với chương trình BBC Newsnight rằng bà đã từng hút cần sa hồi còn là sinh viên đại học. Bà thừa nhận "hút cần sa rất thích, và đó không phải là điều gì bất thường".

"Nhiều người khác cũng hút và chúng ta cần để cho người dùng có thể hút một cách an toàn." Lib Dem, đảng lớn thứ tư trong Quốc hội Anh (20 nghị sỹ - tính đến trước ngày giải thể nghị viện), hiện đang tung ra các lời cam kết nhằm thu hút cử tri. Một trong cách cam kết đó là nếu lập chính phủ, họ sẽ "tạo ra thị trường cần sa có kiểm soát bằng luật, và coi loại dư luận thảo này là thuốc dạng B" và cho người trên 18 tuổi mua hợp pháp.

Bà Jo Swinson phê phán chính sách của hai đảng khác tại Anh, Bảo thủ và Lao động, là "cấm đoán ma túy loại nhẹ". Đảng của bà muốn học theo chính sách của Hoa Kỳ và Canada là hợp pháp hóa cần sa để cho người dùng mua hợp pháp.

Quan điểm này, giống như cách đã làm ở Hòa Lan, cho rằng việc coi cần sa là đồ cấm chỉ khiến các băng đảng tội phạm hoạt động mạnh trong thị trường đen để trồng và bán cần sa. Theo bà Swinson, để thị trường cần sa như một lĩnh vực hình sự, "chỉ đánh vào giới trẻ và đó là lối đẩy họ vào các tội ác khác".

DKN: Dịch hạch năm 2019 có đáng lo không, khi nó xuất hiện ở Trung Quốc?

Báo CBC News ngày 23/11 đưa tin, Trung Quốc đã có 3 trường hợp mắc bệnh dịch hạch trong những tuần gần đây, các chuyên gia cho rằng căn bệnh này vẫn còn hiếm gặp, còn cộng đồng mạng thì lo lắng. Hai trường hợp đầu tiên được ghi nhận khi một cặp vợ chồng trung niên đến từ vùng Nội Mông xa xôi, được gửi đến Bắc Kinh để kiểm tra sau khi bị khó thở. Trường hợp thứ ba xuất hiện vào cuối tuần trước: Một thợ săn từ cùng khu vực, được chẩn đoán mắc bệnh dịch hạch sau khi bắt và ăn một con thỏ hoang dã. Khoảng 28 người có liên hệ với người thợ săn cũng đã bị cách ly.

Đây thực sự là lần thứ hai trong năm nay, bệnh dịch hạch được tìm thấy trong khu vực. Vào tháng Năm, một cặp vợ chồng người Mông Cổ đã chết sau khi ăn sống quả cật của một con sóc, dẫn đến việc khu vực bị cách ly trong 6 ngày làm 9 du khách không thể rời đi. Dịch hạch thường xuất hiện ở ba thể: thể hạch, thể máu và thể phổi.

Thể hạch có lẽ được biết đến nhiều hơn cả vì là nguyên nhân của những đại dịch lớn nhất lịch sử, bao gồm "Cái chết Đen" ở châu Âu vào thế kỷ 14. Theo Guardian, hai ca mới đang được điều trị tại bệnh viện ở Bắc Kinh là dịch hạch thể phổi, còn nghiêm trọng hơn cả thể hạch. Cộng đồng người Hoa trên mạng xã hội Weibo đang lo lắng khi không biết liệu dịch bệnh đã bắt đầu lây lan chưa: "Tôi chỉ muốn biết hai bệnh nhân đó đã tới Bắc Kinh bằng đường nào?", một tài khoản Weibo viết, "Họ đi bằng tàu, máy bay hay tự lái xe?"

Theo Secretchina, một người khác lại đúc kết thành quy luật, khiến dư luận càng thêm lo ngại: "Năm con gà thì có dịch cúm gia cầm, năm lợn thì gặp dịch tả lợn châu Phi. Năm tới là năm chuột, dịch hạch đang tới rồi...".

RFI: Hồng Kông : Cử tri đi bầu đông đảo sau nửa năm phản kháng

Sau sáu tháng biểu tình phản kháng dữ dội chống Trung Quốc can dự vào quy chế tự trị của Hồng Kông, cuộc bầu cử cấp quận hôm nay 24/11/2019 huy động đông đảo cử tri tham gia. Phe dân chủ muốn qua cơ hội này để gia tăng sức ép lên chính quyền thân Bắc Kinh. Thông thường, người dân không mấy quan tâm đến các vị ủy viên cấp quận. Lần này thì khác hẳn. Cảnh tượng đều như nhau ở khắp các địa điểm bỏ phiếu : cử tri xếp hàng từ sáng sớm. Tại 18 quận của Hồng Kông, từng chuỗi người xếp hàng bao quanh các cao ốc. Cử tri nối đuôi đứng chờ trước trường học hay nhà thi đấu thể dục thể thao được dùng làm nơi bỏ phiếu. Nhiều cử tri cho biết họ đến từ sáng sớm.

Shum Wai Nam, một nhà hoạt động bảo vệ quyền công dân, trong vai trò quan sát viên bầu cử cho biết : « Nhiều cử tri nghĩ rằng họ phải đi bầu thật sớm bởi vì không ai biết chuyện gì có thể xảy ra. Sự tham gia đông đảo này là một hiện tượng khác thường đối với một cuộc bầu cử cấp quận. Nhưng lần này, người dân Hồng Kông muốn sử dụng lá phiếu như một cuộc trưng cầu dân ý chống chính quyền Hồng Kông ».

Gửi món quà Giáng sinh tặng người yêu kèm tấm thiệp ghi lời chúc sẽ là một trong những món quà vô cùng ý nghĩa giúp một nửa yêu thương thấu hiểu được tình cảm của bạn, trân trọng bạn hơn cũng như có được ngày Giáng sinh vui vẻ, đáng nhớ.

TIN VIỆT NAM

RFA: Quốc tế kêu gọi EU và Mỹ đóng băng các thỏa thuận với Việt Nam sau vụ bắt nhà báo Phạm Chí Dũng

Ảnh: RFI

Tổ chức theo dõi Nhân quyền Quốc tế (HRW) hôm 21/11 lên tiếng kêu gọi EU và Hoa Kỳ phải có tiếng nói sau khi chính quyền Việt Nam bắt và khởi tố Chủ tịch Hội Nhà báo độc lập Phạm Chí Dũng vào cùng ngày. Tiến sĩ kinh tế Phạm Chí Dũng bị Công an thành phố Hồ Chí Minh bắt giam với cáo buộc “Làm, tàng trữ, phát tán hoặc tuyên truyền thông tin, tài liệu, vật phẩm nhằm chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” theo Điều 117 - Bộ luật Hình sự năm 2015 (sửa đổi, bổ sung năm 2017).

Ông Phil Robertson, Phó giám đốc phụ trách khu vực châu Á của HRW trong tuyên bố của mình viết rằng: “Bây giờ là lúc mà chiến dịch của Hà Nội cho một hiệp ước thương mại với EU đã có kết quả trực tiếp là những vi phạm chống lại những người bất đồng chính kiến. EU cần phải lên tiếng về trường hợp nhà báo tự do Phạm Chí Dũng, người chỉ kêu gọi Châu Âu phải đòi hỏi có những cải thiện thực sự về tình hình nhân quyền trước khi phê chuẩn Hiệp định Thương mại Việt Nam EU.”

“Với việc bắt giữ ông Phạm Chí Dũng, Việt Nam đang cho thấy mình không chấp nhận bất cứ tiếng nói trái ngược nào và quyết tâm đàn áp những nỗ lực đòi hỏi nền báo chí độc lập cho quốc gia”.

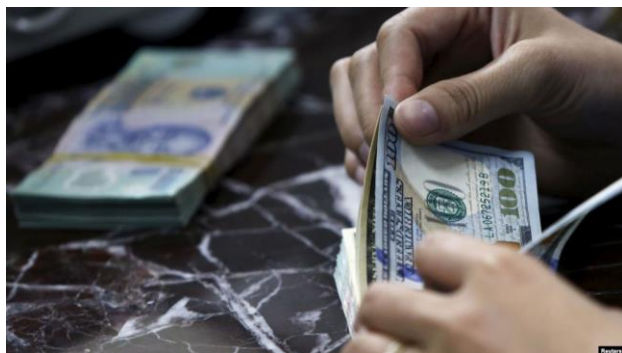
Tổ chức Phóng viên không Biên giới (RSF) hôm 22/11 cũng ra thông cáo báo chí lên án việc bắt giữ nhà báo Phạm Chí Dũng, người đã từng nằm trong danh sách các anh hùng thông tin của RSF 5 năm về trước. Ông Daniel Bastard, người

đứng đầu bộ phận Châu Á Thái Bình Dương của RSF được trích lời trong thông cáo nói rằng:

"Việc bắt giữ ông Phạm Chí Dũng là một xác nhận mới nhất về việc chính quyền hoàn toàn không có khả năng chấp nhận bất cứ thông tin nào không được đưa ra bởi chính hệ thống tuyên truyền của họ"

"Chúng tôi yêu cầu việc trả tự do ngay lập tức cho nhà báo này. Vào lúc mà Việt Nam đang muốn hoàn tất thỏa thuận thương mại với EU và thảo luận về quốc phòng với Mỹ. Chúng tôi thúc giục Brussels và Washington đóng băng tất cả các tiến trình chừng nào Hà Nội còn tiếp tục cho thấy những vi phạm về tự do báo chí".

VOA: Sinh viên Việt Nam đóng góp ‘gần 1 tỷ đôla’ cho kinh tế Mỹ

Số du học sinh Việt Nam học bậc đại học tại Hoa Kỳ tăng năm thứ 18 liên tiếp, đóng góp "gần một tỷ đôla" cho nền kinh tế Mỹ, theo báo cáo thường niên Open Doors của Viện Giáo dục Quốc tế (IIE).

Với gần 25 nghìn sinh viên, tăng 0,3% so với năm học 2017 – 2018, Việt Nam đứng thứ sáu trong số các quốc gia dẫn đầu về con số du học sinh tại Mỹ trong khoảng thời gian từ 2018 tới 2019. Đứng trước Việt Nam trong danh sách công bố hàng năm hôm 18/11 nhân Tuần lễ Giáo dục Quốc tế là các nước Trung Quốc, Ấn Độ, Hàn Quốc, Ả-rập Xê-út và Canada. Không chỉ công bố số du học sinh Việt Nam ở Mỹ, báo cáo cũng cho hay rằng số lượng sinh viên Mỹ đến Việt Nam học tập đã tăng 7,1%, từ mức 1.147 sinh viên trong năm học 2016 – 2017 lên tới 1.228 sinh viên trong niên khóa 2017 – 2018.

Cơ quan ngoại giao của Mỹ tại Hà Nội cho rằng dữ liệu Open Doors là "bằng chứng rõ ràng cho thấy giáo dục vẫn là nền tảng của mối quan hệ song phương".

RFA: Tàu chiến Mỹ hai lần đi qua Trường Sa và Hoàng Sa

Tàu chiến của Hải quân Hoa Kỳ đã hai lần đi qua các đảo thuộc Trường Sa và Hoàng Sa trong

những ngày gần đây. Hãng tin Reuters trích nguồn tin từ giới chức quân sự Mỹ cho biết như vậy hôm 21/11.

Phát ngôn viên Hạm đội 7 của Mỹ, Reann Mommsen cho Reuters biết, tàu chiến Gabrielle Gifford đã đi qua vùng 12 hải lý quanh Đá Vành Khăn hôm 20/11. Đá Vành Khăn là đảo nhân tạo mà Trung Quốc xây lấp thuộc quần đảo Trường Sa đang tranh chấp giữa các nước. Người phát ngôn Hạm đội 7 cũng cho biết một tàu chiến khác là Wayne E. Meyer đã đi qua vô hại gần quần đảo Hoàng Sa vào hôm thứ Năm, ngày 21/11.

Bà Reann Mommsen cho biết các chuyến đi này của tàu chiến Mỹ hoàn toàn theo luật và "cho thấy cam kết của Mỹ duy trì quyền, tự do và việc sử dụng hợp pháp vùng biển, vùng trời đã được đảm bảo cho mọi quốc gia". Phía Trung Quốc hôm 22/11 cũng đã xác nhận thông tin hai tàu chiến Mỹ đi qua khu vực này và cho biết Trung Quốc đã theo dõi đường đi của tàu Mỹ.

Người phát ngôn Quân khu Miền Nam của quân đội Trung Quốc sau đó ra tuyên bố kêu gọi Hoa Kỳ phải "dừng ngay các hành động gây hấn và tránh bất cứ vụ tai nạn không dự đoán trước nào". Trung Quốc cũng đồng thời khẳng định: "Trung Quốc có chủ quyền không thể chối cãi đối với các đảo ở Biển Đông và khu vực xung quanh". Chuyến đi của các tàu chiến Mỹ ở khu vực Biển Đông xảy ra vào lúc có chuyến thăm của Bộ trưởng Quốc phòng Hoa Kỳ Mark Esper đến Châu Á, trong đó có Việt Nam và Philippines. Nhân chuyến thăm này, phía Hoa Kỳ đã tuyên bố cung cấp cho Việt Nam một tàu tuần duyên mới để tăng cường khả năng tuần tra ở Biển Đông.

DKN: Mỹ sẽ chuyển giao hải pháo 76mm mạnh nhất thế giới cho Việt Nam?

Mỹ nhiều khả năng sẽ bàn giao tàu tuần duyên thứ hai thuộc lớp Hamilton cho Việt Nam trong năm tới. Đáng chú ý, trong khi nhiều vũ khí trên tàu bị gỡ bỏ thì hải pháo OTO Melara 76mm lại được giữ nguyên để chuyển giao. Mới đây, Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ Mark Esper đã có

chuyến công du tới Việt Nam từ ngày 19-21/11 theo lời mời của Bộ trưởng Quốc phòng Việt Nam Ngô Xuân Lịch.

Trong chuyến công du tới Việt Nam lần này, ông Esper tuyên bố Mỹ sẽ chuyển giao tàu tuần duyên lớp Hamilton thứ hai cho Việt Nam, ông cho biết con tàu sẽ được bàn giao vào năm tới, theo thông cáo của Đại sứ quán Mỹ tại Việt Nam chiều hôm (21/11).

Ông Esper nói rằng: “Việc chuyển giao con tàu này, một trong những lớp tàu lớn nhất trong hạm đội Tuần duyên Mỹ, là biểu tượng cho quan hệ đối tác toàn diện song phương, giúp tăng cường thực thi luật hàng hải và khả năng tìm kiếm cứu nạn của Việt Nam”.

RFA: ‘Cấm sinh viên share post về Hồng Kông là làm hại sinh viên!’

Một văn bản do Hiệu trưởng trường Đại học Sư phạm TP. HCM ký mới đây cho biết những tổ chức, cá nhân “xuyên tạc, vu khống, làm ảnh hưởng đến uy tín, danh dự của nhà trường sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật”. Văn bản do bà Nguyễn Thị Minh Hồng ký ngày 21/11 được đưa ra sau khi mạng xã hội xôn xao chuyện một số Facebooker tự nhận là sinh viên Đại học Sư Phạm TP.HCM cáo buộc rằng họ bị hiệu trưởng trường Đại học Sư Phạm TP.HCM ra lệnh miệng cấm sinh viên share post về biểu tình ở Hồng Kông, nếu vi phạm thì sẽ bị đuổi học.

Một giảng viên đại học không muốn nêu tên trường vì lý do an toàn nói với Đài Á Châu Tự

Do việc “Cấm sinh viên share post về Hồng Kông là làm hại sinh viên”

Bà Nguyễn Hoàng Ánh, giảng viên đại học, nói với RFA:

“Theo như tôi biết thì tin ấy là có thật. Là bởi vì tôi có một số bạn trên Facebook làm việc, học ở trường đó thì họ nói là có lệnh đó thật. Tôi rất lấy làm ngạc nhiên về chuyện đấy. Thế nhưng ở Việt Nam bây giờ thì quyền ngạc nhiên hơi nhiều quá rồi nên ở Việt Nam mọi chuyện đều có thể.” “Ở nước ngoài theo như tôi biết, người ta muốn cấm một cái gì đó thì phải có bản căn cứ vào luật. Ví dụ ở Việt Nam thì có hai văn bản để căn cứ. Thứ nhất là luật Giáo dục, thứ hai là quy chế quản lý sinh viên của nhà trường. Theo như tôi biết, luật Giáo dục trong cái quyền và nghĩa vụ của sinh viên thì không thấy nói gì về chuyện ấy cả.”

“Quyền của người học là học tập, rèn luyện theo chương trình, tôn trọng nhà giáo, cán bộ... Tôi không thấy trong cái này có bất kỳ cái gì quản lý về ý kiến của cá nhân người học cả.”

Hôm 22/11, RFA gọi điện cho bà Nguyễn Thị Minh Hồng và hiệu phó Huỳnh Văn Sơn nhiều lần nhưng không nhận được phản hồi. Số điện thoại ban giám hiệu của trường này cũng thường xuyên bận máy.

QHT (tổng hợp)

Giáng sinh năm nào

Đêm Giáng Sinh tung bừng
Nhà nhà đèn sáng chưng
Người người vui hơn hờ
Riêng em buồn lung chùng

Đêm nay Chúa ra đời
Minh em buồn đơn côi
Xót thương con phận bạc
Từ thuở mới nằm nôi

Nhớ Giáng Sinh năm nào
Lòng bỗng thấy nao nao
Nhớ thương kỷ niệm cũ
Hồn tràn đầy xuyên sao

Góc suy ngẫm

Học lớn lên thì dễ nhưng để học cách trưởng thành thì lại vô cùng khó

Lúc còn bé, hầu như tất cả mọi người đều mừng tượng khi lớn lên mình sẽ ra sao và trở thành kiểu người như thế nào. Dù không biết trước về những điều ấy thì chúng ta cũng vẫn có những ý nghĩ như vậy trong đầu. Và khi còn nhỏ, chúng ta cũng thường hay nghe: “Bạn có thể làm bất cứ điều gì nếu như bạn có quyết tâm”. Vì chưa nếm trải qua sự khắc nghiệt của cuộc đời nên tất cả chúng ta đều tin tưởng vào điều ấy mà không biết rằng mình đã bị “dối lừa”.

Khi còn nhỏ tôi thường mơ trở thành một tay trống nhưng tôi bị bắt buộc phải học văn hóa trước khi theo đuổi đam mê của mình

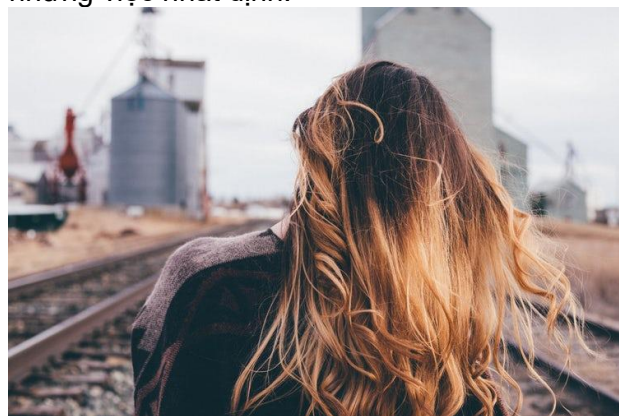
Ai cũng nghĩ rằng khi lớn lên mình sẽ được tự do. Khi ấy, bạn có thể tự lái xe, có thể đi bầu cử. Cuối cùng, sẽ tiếp tục theo đuổi một sự nghiệp hay một phong cách sống đặc biệt nào đó. Bạn nghĩ rằng khi lớn lên, bạn có thể trở thành bất cứ kiểu người nào mà bạn mong muốn. Chẳng hạn, khi còn nhỏ, tôi rất thích đánh trống và luôn mong muốn trở thành một tay trống. Nhưng tôi đã được bảo rằng hãy tập trung vào việc học trước khi theo đuổi đam mê chơi nhạc của mình.

Vì thế tôi biết rằng mình cần phải đợi đến khi lớn hơn thì mới có thể trở thành một tay trống mà mình mong muốn được. Nhưng khi bắt đầu lớn lên, những người đi trước lại bảo với chúng ta hãy trân quý thời gian còn trẻ. Hãy tận hưởng sự tự do đang có ở hiện tại. Tự do khi còn trẻ ư? Nhưng chúng ta đều nghĩ rằng khi lớn lên mình mới có thể có được tự do; chỉ khi ấy chúng ta mới có thể tự lựa chọn cho tương lai của mình. Đó là vì chúng ta đã nhầm tưởng mọi việc khi mình lớn tuổi hơn, nó không đồng nghĩa với sự

trưởng thành. Lớn lên sẽ có những thuận lợi, nhưng cùng với đó cũng sẽ có nhiều trách nhiệm. Thật đáng buồn là chúng ta sẽ không biết được điều ấy cho đến khi mọi việc xảy ra. Lớn lên không phải lúc nào cũng có nghĩa là trưởng thành

Vậy tại sao phải vội vàng? Điều gì làm chúng ta mong muốn lớn nhanh hơn? Tôi nghĩ là do những sự tự do và thuận lợi mà chúng ta tưởng tượng ra.

Khi còn nhỏ, chúng ta nghĩ người lớn dường như có được mọi thứ. Trong quá trình phát triển, chúng ta được dạy dỗ để tuân theo những quy định tùy theo độ tuổi ví dụ như uống cafe hay nhuộm tóc. Không có điều luật nào quản những việc này cả, nhưng những ràng buộc trong xã hội buộc chúng ta phải đủ lớn mới có thể làm những việc nhất định.

Ngày nhỏ, chúng ta thường luôn quan niệm rằng lớn lên mới được nhuộm tóc

Sau đó, còn có những quy định từ pháp luật cho những việc như đánh bài, uống rượu và lái xe. Không thể làm những việc này một cách tự do như ý khi không đủ độ tuổi và chúng ta phải đợi cho đến khi có thể tự chịu trách nhiệm mới có thể làm những việc ấy.

Sự trưởng thành nên được xác định bằng kinh nghiệm, không phải dựa vào số tuổi

Hãy nhìn nhận điều này. Lớn lên quá là một điều tồi tệ, và tất cả chúng ta đều biết điều ấy. Vì sao lại như vậy? Chúng ta đã sai ở đâu? Sự thật là như vậy bởi những mong tưởng sẽ không giống với những gì thực sự diễn ra.

Sự trưởng thành không có nghĩa là lớn tuổi hơn, bởi lớn lên là một điều không thể tránh khỏi. Sự trưởng thành sẽ mang lại trí tuệ và kinh nghiệm là những gì có thể giúp ta trưởng thành. Kinh nghiệm sẽ định hình và quyết định bạn sẽ trở thành người như thế nào. Sự trưởng thành được xác định theo cách bạn học hỏi kinh nghiệm như

thế nào, đối chiếu với bản thân và cách bạn tiếp tục sống như thế nào sau mỗi sự việc.

Bất cứ khó khăn hay kinh nghiệm nào cũng đều là cơ hội để làm nên con người bạn. Bạn thực sự chỉ có hai sự lựa chọn, một là kết quả sau mỗi sự việc sẽ làm bạn mạnh mẽ hơn, trở thành một người tốt hơn; hai là nó sẽ huỷ đi chính bạn. Đối mặt với trách nhiệm và tìm ra cách giải quyết, đó mới chính là điều mà một người trưởng thành cần làm.

Suy nghĩ “khi lớn lên mình có thể thực hiện nhiều việc hơn” chỉ là một ảo tưởng

Giống như việc nhận ra ông già Noel là không có thật vậy, khi lớn lên, chúng ta phát hiện rằng mọi việc không như những gì chúng ta vẫn nghĩ. Cuộc sống lúc ấy sẽ rất khó khăn. Thay vì được tự do, chúng ta lại có nhiều ràng buộc, thực sự rất nhiều. Có hàng vạn luật lệ và quy định của xã hội cho một người trưởng thành phải tuân thủ; và chúng ta sẽ bị phán xét, đánh giá nếu không tuân theo những quy định này.

Trong công việc, người ta không đánh giá theo số tuổi mà đánh giá dựa trên tinh thần trách nhiệm và hợp tác của bạn

Trong công việc, bạn không được đánh giá dựa theo số tuổi mà là dựa trên sự trưởng thành của bạn. Bạn có tinh thần trách nhiệm không, có chính tề không? Có đúng giờ không? Có phối hợp tốt không? Bạn cần thể hiện ra bạn có thể đáp ứng được tất cả những yêu cầu ấy. Và khi chúng ta càng lớn tuổi, thì trách nhiệm và kì vọng vào chúng ta ngày càng nhiều. Vậy điều quan trọng là gì? Sẽ không có ai giúp đỡ hay chỉ cho bạn làm như thế nào cả. Là một người lớn, bạn phải tự mình nhận ra những điều ấy.

Không ai thực sự biết rõ làm “người lớn” là như thế nào

Khi đang lớn lên, không ai thực sự biết những gì họ đang làm. Chúng ta chỉ biết cố gắng hết sức mình. Nhiều người trông có vẻ rất hiểu rõ những việc mình đang làm, nhưng nhìn kĩ hơn nữa, có thể họ cũng có những câu hỏi cho bản thân

minh. Tốt nhất là chúng ta hãy học hỏi từ những người giỏi hơn, bạn bè và gia đình. Thực ra không có ai chỉ cho bạn phải làm gì trong trường hợp cụ thể, nhưng họ có thể cho bạn biết họ sẽ làm như thế trong những tình huống ấy. Mọi người chúng ta đều muốn có điều gì đó khác biệt, vì thế ai cũng có những quyết định khác nhau để thực hiện ý tưởng của mình. Chúng ta giành trọn cuộc đời để tìm tòi, tận dụng cơ hội và hi vọng về những điều tốt đẹp nhất.

Việc trưởng thành giống như làm cha mẹ. Không ai sẵn sàng cho việc ấy cả, và không ai thực sự biết được họ sẽ làm gì. Khi trưởng thành, bạn nhận ra tất cả những việc cha mẹ nghiêm khắc với bạn đều có một ý nghĩa nào đó. Bạn thực sự rất giống họ. Càng lớn lên, bạn càng biết tôn trọng cha mẹ mình và nhận ra rằng họ chỉ đang làm tất cả những điều tốt đẹp nhất có thể.

Bạn thực sự cần giành thời gian cho những việc bạn muốn làm

Nếu không bạn sẽ không có gì cả. Đừng luôn bảo với bản thân rằng “hãy đợi đến khi lớn hơn một chút”. Bởi sau cùng bạn sẽ nhận ra rằng thời gian đã trôi qua và tất cả những gì còn lại chỉ là những giấc mơ. Bạn càng lớn tuổi, thời gian dường như càng trôi nhanh hơn. Đó là vì thời gian của bạn đã bị hao phí.

Thời gian đã trôi qua và tất cả những gì còn lại chỉ là những giấc mơ

Giả sử một đêm bạn ngủ 8 tiếng, ban ngày làm việc 8 tiếng. Bỏ ra 3 tiếng để ăn uống, tắm gội, và tắm rửa. Vậy bạn chỉ còn lại 5 tiếng. Bạn đã không còn trẻ nữa và bạn sẽ không thể có được năng lượng tràn đầy và nhiệt huyết để theo đuổi đam mê của mình. Rất khó để có được thời gian để làm những việc yêu thích khi mà bạn đã có một lịch trình cố định. Đừng dựa vào một lời hứa trong tương lai. Bạn cần giành thời gian cho nó ngay lúc này.

Không ai nghĩ về bạn cả (hay những kỉ niệm bạn đã chia sẻ)

Bây giờ khi lớn lên, chúng ta có những trách nhiệm của mình. Đó chính là cuộc sống. Và đó là lí do vì sao hầu hết mọi người đều tập trung vào việc của mình, bởi vì chúng ta buộc phải như vậy. Thời gian lúc còn trẻ rất khác, khi đó chúng ta giành hầu hết thời gian là cho tán gẫu với nhau.

Khi lớn lên, chúng ta không có tự do để được thoải mái. Chúng ta phải chăm sóc cho bản thân. Những người có gia đình, con cái còn có nhiều nghĩa vụ hơn. "Tán gẫu" không còn là việc ưu tiên nữa, thay vào đó là mục tiêu và trách nhiệm. Chú ý của chúng ta hướng vào những việc toàn cầu hơn như những tin tức trên tivi, báo đài. Hầu hết mọi người đều có cùng quan tâm và suy nghĩ, vì thế chúng ta không còn quan tâm nhiều vào cuộc sống và bản thân họ nữa.

Khi lớn lên, không có khái niệm đúng hay sai
 Khi còn nhỏ, cuộc sống rất đơn giản. Người lớn sẽ bảo cho chúng ta biết đúng, sai. Nhưng khi lớn lên, mọi thứ không phải theo một hướng duy nhất và mọi thứ bắt đầu thể hiện ra mặt đối lập của nó. Mọi vấn đề và suy nghĩ dường như đều có hai mặt, và chúng ta phải lựa chọn.

Ví dụ: Bạn được giáo dục rằng khí CO2 là không tốt, và rất nguy hại cho môi trường. Nhưng chúng ta cũng cần phải có phương tiện để đi lại. Đây được gọi là sự bất hoà nhận thức.
 Thực hiện giấc mơ của bạn = 99% đau khổ + 1% cơ hội thành công

Khi bạn còn trẻ, những gì chúng ta mong muốn được nhận thấy rất dễ dàng. Bố mẹ và giáo viên động viên chúng ta theo đuổi ước mơ dựa trên những lợi ích của nó. Nếu chúng ta mơ ước trở thành bác sĩ, vì chúng ta có thể cứu người. Nếu chúng ta quyết định trở thành kiến trúc sư, chúng ta có thể thiết kế các ngôi nhà và những cây cầu đẹp để mọi người có thể đi lại và sống thoải mái. Nhưng những điều bạn không biết đến đó chính là sự khó khăn để thực hiện được những ước mơ ấy. Phải trải qua hàng nghìn thử thách, nỗ lực và có thể giấc mơ sẽ không trở thành sự thật. Đây là phần mà người lớn thường không đề cập đến. Những gì họ nên nói với chúng ta là nếu muốn trở thành bác sĩ, thì chúng ta cần phải học tập thật chăm chỉ, không có nhiều ngày nghỉ, trong khi đang học, bạn còn cần phải làm việc trong bệnh viện mà điều này sẽ làm bạn rất khó để cân bằng giữa cuộc sống và công việc. Và điều tệ nhất đó là không phải bệnh nhân nào bạn cũng có thể cứu sống được.

Để đạt được thành công, cần phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực và thậm chí, là phải trải qua rất nhiều thất bại

Lúc này, chúng ta không thể tự trách mình vì đã từ bỏ dễ dàng như vậy. Chúng ta được dạy dỗ để tin rằng nếu có đủ nỗ lực thực hiện thì chúng ta sẽ đạt được điều ấy, nhưng chúng ta chưa bao giờ được hướng dẫn thực hiện như thế nào. Những khó khăn, khổ sở không bao giờ được nhắc đến trong quá trình thực hiện giấc mơ của chúng ta.

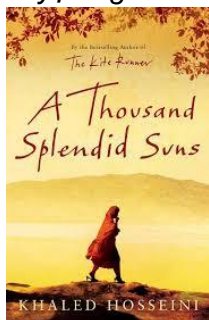
Trở thành người lớn thì dễ nhưng trở thành người trưởng thành thì vô cùng khó
 Để có thể trở thành một người tốt nhất, bạn cần phải trải nghiệm nhiều nhất có thể. Tiếp thu kinh nghiệm và vận dụng chúng để giúp bạn trở nên mạnh mẽ hơn, thông minh và sáng suốt hơn. Mọi thứ trong cuộc sống cũng không ngừng làm bạn mê mờ lạc lối, vì thế hãy học cách thích ứng. Hãy giữ tâm hồn bạn luôn rộng mở, luôn tiếp thu nhiều kiến thức hơn nữa. Lúc bạn ngừng học hỏi cũng chính là lúc bạn không còn tiến bộ.
 Xuân Linh

Noel một mình

*Lại một mùa Giáng sinh
 Anh lặng lẽ một mình
 Dưới trời sao lấp lánh
 Cảm thấy môi tê lạnh
 Nhớ Nô-en năm nào
 Cùng nắm tay đi dạo
 Dưới đèn màu long lanh
 Rực rỡ khắp thị thành
 Ta gói quà cho nhau
 Thật hạnh phúc biết bao!
 Bây giờ ta xa nhau
 Em gửi lại thương đau
 Cả một trời trăng sao...*

Truyện ngắn

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 44 (tiếp)

Tariq xin phép hút thuốc. Gạt tàn thuốc vô cái đĩa tách, Tariq kể họ đã sống một thời gian trong trại tỵ nạn Nasir Bagh, gần Peshawar. Lúc Tariq cùng cha mẹ tới thì đã có 60.000 người A Phú Hãn sống ở đó.

“Ở đó không quá tệ như những trại khác, như trại Jalozai,” Tariq nói.

“Hình như có một thời, hồi Chiến Tranh Lạnh, đó còn là một loại trại mẫu, một chỗ Tây phương có thể chỉ vào để chứng minh với thế giới họ không chỉ chuyển khí giới vô nước A Phú Hãn.”

Nhưng đó là trong thời kỳ chiến tranh với Sô Viết, Tariq bảo, thời gian Thánh chiến quân Hồi giáo và cả thế giới chú ý đến nước đó và Margaret Thatcher đến thăm và viện trợ thật dồi dào.

“Phần còn lại em đã biết. Sau khi cuộc chiến chấm dứt, Sô Viết tan rã, và Tây phương bỏ đi. A Phú Hãn không còn là mối đe dọa cho họ, nên tiền cạn dần. Bấy giờ trại Nasir Bagh chỉ còn lại những lều, bụi bặm và cống bể. Lúc gia đình anh tới đó, họ đưa cho một khúc cây và một tấm vải bố, biểu tự dựng lều mà ở.”

Tariq nói điều anh nhớ nhất về trại Nasir Bagh, nơi gia đình anh đã ở một năm, là màu nâu. “Lều nâu. Người nâu. Chó nâu. Cháo nâu.”

Có một cái cây trụ lá hàng ngày anh thường trèo lên ngồi vắt vẻo nhìn những người tỵ nạn nằm la liệt ngoài nắng. Anh theo dõi những thằng bé gầy gò đi xách nước, gom phân chó về chum lửa, dùng dao cùn đeo súng AK-47 làm đồ chơi, kéo lê những bao bột mì không thể nào làm thành bánh mì được. Khắp chung quanh trại tỵ nạn, gió thổi phật phật những căn lều. Gió ném tung cỏ dại bay tứ tung, nhắc bổng nóc những căn nhà bằng đất bùn như nhắc những con diều.

“Con nít chết nhiều lắm. Kiết lỵ, lao, đói - bệnh nào cũng có. Nhiều nhất do bệnh kiết lỵ quái ác.

Trời ơi, anh chứng kiến quá nhiều cảnh chôn con nít. Không có gì tội bằng.”

Tariq tréo hai chân lại. Hai người ngồi yên lặng một lúc lâu.

“Ba anh không qua nổi mùa đông đầu tiên đó.” Anh nói. “Ông qua đời trong giấc ngủ. Anh không nghĩ ông bị đau đớn.”

Cũng mùa đông đó, Tariq kể, mẹ anh bị viêm phổi và tưởng đã chết nếu không nhờ một bác sĩ của trại làm việc trên phòng mạch di động là chiếc xe hơi. Bà thức suốt đêm, bị nóng sốt, ho ra đờm đặc màu sét rỉ. Người ta xếp hàng dài thòng để vô gặp bác sĩ, Tariq nói. Đứng xếp hàng, ai cũng lạnh run, rên rỉ ho, có người bị tiêu chảy dài xuống chân, nhiều người mệt quá, hay đói quá hay bệnh quá nói không ra lời.

“Nhưng ông bác sĩ là người đàng hoàng. Ông chữa cho má anh, cho bà uống thuốc, cứu bà sống qua mùa đông đó.”

Cũng mùa đông đó, Tariq đã uy hiếp một thằng bé.

“Nó chừng 12, 13 tuổi,” Tariq kể bằng một giọng đều đều. “Anh kê một mảnh kiếng vô cổ họng nó để lấy cái mền của nó đem về cho má anh.”

Tariq kể, sau khi má anh khỏi bệnh, anh đã thề với lòng là hai má con sẽ không ở trại này thêm một mùa đông nữa. Anh đã đi làm, dành dụm tiền và họ dọn ra một chung cư ở thành phố Peshawar có lò sưởi và nước máy. Mùa xuân đến, anh tìm việc làm. Thỉnh thoảng có một chiếc cam-nhông sáng sớm tới trại, chọn vài chục trai tráng, chở đến một công trường để chuyển đá hay đến một vườn cây để hái táo, đổi lại họ trả một ít tiền, hay đôi khi chiếc mền, đôi giày. Nhưng họ không bao giờ chọn anh, Tariq nói. “Chỉ nhìn thấy cái chân của anh, là xong.”

Cũng có những công việc khác. Đào mương, cát nhà, xách nước, xúc phân cầu tiêu. Nhưng bọn thanh niên tranh nhau những việc đó, và Tariq không may may hy vọng.

Rồi một hôm, vào mùa thu 1993 năm đó, anh gặp một người chủ tiệm.

“Y trả tiền cho anh để đem một chiếc áo khoác bằng da đến Lahore. Không nhiều lắm nhưng cũng đủ, đủ một hay có thể hai tháng tiền mướn nhà.”

Tariq kể, người chủ tiệm đưa cho anh một vé xe buýt và địa chỉ là một góc đường gần ga xe lửa Lahore, nơi anh sẽ đến giao hàng cho một người bạn của y.

“Anh biết ngay. Tất nhiên anh biết,” Tariq nói. “Y nói nếu anh bị bắt thì anh phải chịu một mình, rằng anh phải nhớ là y biết má anh nhà ở đâu. Nhưng tiền nhiều quá, không từ chối được. Và mùa đông lại sắp tới.”

“Anh đi được bao xa?” Laila hỏi.

“Không xa,” Tariq trả lời và cười, như có vẻ xin lỗi, xấu hổ. “Chưa lên xe buýt nữa. Vậy mà anh tưởng anh an toàn. Cứ thể như một người kế toán nào đó, cây viết chì vắt mép tai, kiểm điểm tất cả mọi việc, từ trên cao nhìn xuống nói, “Được, được, tên này được, mình cho qua. Thằng này đóng lệ phí rồi.”

Cần sa dầu trong gấu áo, đổ tuông xuống đường lúc cảnh sát dùng dao rạch áo ra.

Khi nói điều này, Tariq lại cười, giọng cười run run, khiến Laila nhớ lại hồi hai đứa còn nhỏ, Tariq vẫn hay cười như thế để che dấu sự bối rối, để làm nhẹ đi những chuyện liều mạng hay tai tiếng anh đã làm.

“Ông đó đi cà thọt, Zalmai nói.

“Có phải là người tôi nghĩ không?”

“Anh ta chỉ ghé thăm,” Mariam nói.

“Mày cầm miệng” Rasheed búng tay chỉ vô mặt Mariam. Y quay lại Laila. “A, thì ra My Châu tái hợp Trọng Thủy. Tình cũ.” Mặt y đan lại. “Rồi cô cho nó vô nhà. Vô đây. Vô nhà của tôi. Cô cho nó vô. Nó ở ngay trong nhà của tôi với con trai của tôi.”

“Ông lừa tôi. Ông nói dối tôi,” Laila nghiến răng nói. “Ông cho người đàn ông đó ngồi trước mặt tôi và ... Ông biết tôi sẽ bỏ đi nếu tôi nghĩ anh ấy còn sống.”

“Còn cô không nói dối tôi hả?” Rasheed gầm lên.

“Cô tưởng tôi không biết hả? Đứa con hoang của cô? Mày tưởng tao là thằng ngốc hả, con đĩ?”

Tariq càng nói, Laila càng lo sợ sẽ đến lúc anh dừng lại. Sự yên lặng sau đó, dấu hiệu đến phiên Laila phải kể, phải cho biết tại sao, thế nào, lúc nào, phải chính thức nói lên điều mà Tariq chắc chắn đã biết. Hễ anh ngừng nói là Laila cảm thấy hơi buồn nôn. Cô tránh nhìn thẳng vào mắt anh. Cô nhìn xuống hai bàn tay của anh, những sợi lông thô cứng đã mọc trên lưng bàn tay của anh trong những năm xa cách đó.

Tariq không kể nhiều về những năm tháng trong tù, ngoài việc anh đã học tiếng Urdu (ngôn ngữ chính của Pakistan) trong tù. Lúc Laila hỏi, anh lắc đầu có vẻ sốt ruột. Qua cử chỉ này của Tariq, Laila nhìn thấy những chấn song rỉ sét, những

thân thể dơ không tắm, những người đàn ông hung bạo, những hội trường đông nghẹt, và những trần nhà mốc mục. Qua nét mặt của Tariq, Laila đọc được nơi đó hẳn là một chỗ hạ cấp, suy đồi và tuyệt vọng.

Tariq kể má anh đã cố gắng đi thăm anh sau khi anh bị bắt.

“Má đến ba lần. Nhưng không lần nào anh được gặp,” anh nói.

Tariq viết cho má anh một lá thư, rồi sau đó nhiều lá thư nữa, cho dù anh ngờ bà không nhận được.

“Và anh viết cho em.”

“Thật hả?”

“Ồ, *nhiều lắm*,” Tariq nói. “Rumi (nhà thơ nổi tiếng) của em hẳn phải ganh tỵ với lượng sản xuất của anh.” Rồi anh cười, lần này cười thật to, như thể anh cũng giật mình vì sự táo tợn của chính mình và bối rối vì điều anh đã thổ lộ.

Trên lầu thằng bé Zalmai bắt đầu la to.

“Tình cũ chứ gì,” Rasheed nói. “Hai đứa tụi bay.

Tao chắc mày cho nó coi mặt mày nữa.”

“Có,” thằng Zalmai nói. Rồi quay ra nó nói với Laila, “Có, mẹ có. Con thấy.”

“Con trai em không thích anh lắm,” Tariq bảo lúc Laila trở xuống nhà.

“Xin lỗi anh,” Laila nói. “Không phải đâu. Nó chỉ ... Đừng để ý đến nó.” Và mau chóng đổi đề tài vì những ý nghĩ sai lầm và tội lỗi của nàng về Zalmai. Nó chỉ là một đứa trẻ, một thằng bé biết thương cha và ác cảm tự nhiên của nó đối với người lạ này là điều dễ hiểu và chính đáng.

Và anh viết thư cho em.

Nhiều lắm.

Nhiều lắm.

“Anh ở Murree bao lâu?”

“Chưa tới một năm,” Tariq bảo.

Tariq kể, trong tù anh kết bạn với một người đàn ông lớn tuổi, tên Salim, người Pakistan, cựu cầu thủ khúc côn cầu đã vào tù ra khám nhiều lần, hiện đang ở tù vì tội đâm một tên cảnh sát chìm. Mỗi nhà tù đều có một người như Salim, Tariq nói. Lúc nào cũng có một người xảo quyệt và quen biết nhiều, biết lợi dụng guồng máy để làm lợi, một người chung quanh họ đầy cơ hội mà cũng đầy nguy hiểm. Chính Salim đã nhắn tin ra ngoài tìm kiếm má của Tariq, Salim là người đã bảo Tariq ngồi xuống và nói cho anh biết bằng giọng nhẹ nhàng của một người cha, rằng má anh đã chết vì đói lạnh.

Tariq đã trải qua 7 năm tù ở Pakistan.

“Anh được thả khá dễ dàng,” Tariq nói. “Anh may mắn. Vị quan tòa xử anh, sau mới biết, có người anh lấy vợ người A Phú Hãn. Có lẽ ông khoan hồng. Anh cũng không biết.”

Đầu mùa đông năm 2000, khi Tariq mãn hạn tù, Salim cho Tariq địa chỉ và số điện thoại của người anh tên Sayeed.

“Ông ta nói Sayeed làm chủ một khách sạn nhỏ tại Murree,” Tariq kể. “Hai mươi phòng và một phòng khách nhỏ nơi bán thức ăn cho du khách. Salim dặn Tariq nói Salim gửi anh tới.”

Vừa bước xuống xe buýt, Tariq đã thấy thích tỉnh lý Murree: những cây thông phủ tuyết; không khí lạnh và trong sạch; những căn nhà gỗ miệt què cửa sổ có cánh; khói lượn bay từ ống khói.

Lúc gõ cửa khách sạn của ông Sayeed, Tariq đã nghĩ, đây là một nơi không những khác xa ngàn dặm với những khốn khổ anh đã trải qua, mà còn khiến ngay cả ý tưởng về sự nhọc nhằn và buồn khổ trở nên ló bịch và không tưởng.

“Anh tự nhủ, đây là một nơi người ta có thể sống được.”

Tariq được thuê để gác cửa khách sạn và sửa chữa lật vạt. Anh làm tốt, anh nói, trong thời gian một tháng thử việc và được Sayeed trả nửa lương. Lắng nghe Tariq nói, Laila hình dung ông Sayeed mắt hí, mặt hồng hào đứng bên cửa sổ nơi quây tiếp tân theo dõi Tariq chẻ củi và xúc tuyết cho sạch con đường vô khách sạn. Laila thấy ông ta khom người quan sát đôi chân của Tariq trong lúc Tariq đang nằm dưới cái bồn sửa chữa một đường ống bị rò rỉ. Laila hình dung cánh ông ta kiểm soát sổ ghi tên khách để xem có thất thoát tiền không.

Tariq kể, căn chòi anh ở nằm kế bên căn nhà trệt của người đầu bếp, một bà góa mập và già tên Adiba. Cả hai căn đều cách rời tòa nhà chính của khách sạn bởi những cây hạnh nhân mọc rải rác, một ghế công viên và một phong-tên bằng đá hình kim tự tháp, mùa hè suốt ngày róc rách tiếng nước. Laila hình dung Tariq ngồi trong căn chòi, trên giường, quan sát thế giới rậm rạp bên ngoài khung cửa sổ.

Hết thời gian thử việc, ông Sayeed tăng lương cho Tariq và trả đủ, nói anh được ăn trưa miễn phí, đưa tặng anh chiếc áo choàng bằng len, và làm cho anh cái chân mới. Tariq nói anh đã khóc trước lòng tốt của ông Sayeed.

Với nguyên tháng lương đầu tiên trong túi, Tariq đã ra phố và mua Alyona.

“Lông của nó trắng tinh,” Tariq cười nói. Có những buổi sáng, khi tuyết rơi suốt đêm, nhìn ra

ngoài cửa sổ chỉ thấy hai con mắt của nó với cái mõm.”

Laila gật đầu. Một khoảng im lặng tiếp theo. Trên lầu, thẳng Zalmai lại bắt đầu thấy quả bóng vô tường.

“Em tưởng anh đã chết,” Laila nói.

“Anh biết. Em có nói.”

Giọng Laila nghẹn ngào. Cô háng giọng, và cố bình tĩnh lại. “Người đàn ông đem tin đến, ông ta rất nghiêm trang... Em đã tin ông ta. Phải chi em đừng tin, nhưng em đã tin. Và lúc đó em cảm thấy cô đơn và sợ hãi quá. Nếu không em đâu chấp thuận lấy Rasheed. Em sẽ không chấp thuận...”

“Em không cần phải nói,” Tariq nhẹ nhàng nói và tránh ánh mắt của Laila. Không hề có ẩn ý trách móc hay phản đối trong cách anh nói những lời này. Cũng không hề có ý quở trách.

“Nhưng em phải nói. Bởi vì có một lý do quan trọng hơn khiến em lấy ông ta. Có một điều anh không biết, Tariq ạ. Có một người. Em phải cho anh biết.”

“Còn cậu cũng ngồi nói chuyện với nó hả?” Rasheed hỏi Zalmai.

Zalmai ngồi im. Trong đôi mắt nó, bây giờ Laila thấy có sự ngập ngừng và lưỡng lự, hình như nó vừa nhận ra những điều nó tiết lộ hóa ra lớn hơn nó nghĩ nhiều.

“Tôi hỏi cậu đó, cậu bé.”

Zalmai nuốt nước bọt. Mắt nó láo liên. “Con ở trên lầu chơi với Mariam.”

“Còn mẹ cậu?”

Zalmai đưa mắt nhìn Laila xin lỗi, nó sắp khóc.

“Không sao đâu,” Laila bảo, “Con cứ nói thật.”

“Mẹ... mẹ ở dưới nhà, nói chuyện với ông đó,” nó nói thật nhỏ, gần như thì thầm.

“Thì ra,” Rasheed nói. “Thông đồng với nhau.”

Lúc sắp ra về, Tariq nói, “Anh muốn gặp con bé. Anh muốn thấy con bé.”

“Em sẽ thu xếp,” Laila nói.

“Aziza. Aziza” Tariq mỉm cười sung sướng. Cứ mỗi lần Rasheed thốt ra tên con bé, Laila nghe âm thanh sao như bất thiện, gần như thô tục.

“Aziza. Dễ thương quá.”

“Đúng vậy. Rồi anh sẽ thấy.”

“Anh sẽ đếm từng phút.”

Đã gần mười năm kể từ khi hai đứa gặp nhau lần cuối. Trong trí Laila thoáng qua tất cả những lần hai đứa hò hẹn nhau trong con hẻm và lên lút hôn nhau. Laila tự hỏi không biết anh thấy cô như thế nào bây giờ. Có còn thấy cô đẹp không? Hay thấy cô khô héo, còm cõi, đáng thương, như một bà già đầy sợ hãi và lộn xộn. Gần mười

năm. Tuy nhiên, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đứng đây với Tariq trong ánh nắng chan hòa, dường như những năm tháng đó không hề có. Cái chết của cha mẹ cô, việc cô lấy Rasheed, những vụ chết chóc, hỏa tiễn, Taliban, những trận đánh đập, những cơn đói, ngay cả hai đứa con của cô, tất cả giống như một giấc mơ, một đường đi vòng kỳ lạ, một tạm nghỉ giữa hai màn kịch giữa buổi trưa cuối cùng đó và giây phút này.

Rồi nét mặt Tariq thay đổi, trở nên nghiêm trọng. Laila biết nét mặt này. Cũng nét mặt này cái hôm, đã lâu lắm hồi hai đứa còn con nít, Tariq tháo chân ra và phóng tới thẳng Khalim. Tariq đưa tay sờ góc môi dưới của Laila.

“Y làm,” Tariq lạnh lùng nói.

Cái chạm tay của Tariq khiến Laila nhớ lại buổi trưa điên cuồng hai đứa đã tạo ra Aziza. Hơi thở của anh trong cổ Laila, các bắp thịt hông của anh co nhún, ngực anh đè lên ngực nàng, tay đan tay.

“Phải chi anh đem em đi với anh,” Tariq gần thì thầm. Laila phải nhìn xuống, cố gắng không khóc.

“Anh biết em bây giờ đã có chồng, có con. Thế mà anh lại đến, sau bao nhiêu năm, sau tất cả những biến cố đã xảy ra, đứng trước cửa nhà em. Có lẽ đó là một điều không nên làm, không tiện cho em nhưng anh đã đi từ rất xa để được gặp em, và ... Laila ơi, phải chi anh đừng bỏ em.”

“Đừng anh,” Laila cất giọng khàn.

“Đáng lẽ anh phải cố gắng hơn nữa. Đáng lẽ anh phải cưới em lúc đó. Thì mọi chuyện đã khác rồi.”

“Đừng nói như thế. Em xin anh. Làm em đau lắm.”

Tariq gật đầu, dợm bước về phía Laila, nhưng rồi dừng lại.

“Anh không muốn chủ quan điều gì. Anh cũng không có ý muốn làm đảo lộn cuộc sống của em khi anh bất ngờ xuất hiện như vậy. Nếu em muốn anh đi, nếu em muốn anh trở về Pakistan, em cứ nói, Laila. Anh nói thật. Chỉ cần em nói, anh sẽ đi. Anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa. Anh sẽ - ”

“Không!” Laila nói mạnh và dứt khoát. Cô nhận ra mình đã đưa tay ôm chặt cánh tay của Tariq. Cô buông tay ra.

“Không. Anh đừng đi, Tariq. Đừng. Xin anh ở lại.”

Tariq gật đầu.

“Ông ta đi làm từ 12 giờ trưa đến 8 giờ tối. Trưa mai anh trở lại. Em sẽ đưa anh đi gặp Aziza.”

“Anh không sợ ông ta đâu.”

“Em biết. Trưa mai anh trở lại đi.”

“Rồi sau đó?”

“Rồi sau đó... em cũng không biết. Em phải suy nghĩ...”

“Anh biết,” Tariq nói. “Anh hiểu. Anh xin lỗi. Anh chịu lỗi với em về nhiều việc lắm.”

“Anh không có lỗi. Anh hứa anh sẽ trở lại. Và anh đã trở lại.”

Tariq rơm rớm nước mắt. “Anh mừng gặp được em, Laila.”

Laila đứng yên run rẩy nhìn theo Tariq bước đi. Laila nhớ lời Tariq nói *Nhiều lắm*, khiến cô lại rùng mình, một luồng điện buồn và tuyệt vọng nhưng đồng thời cũng háo hức và hy vọng liều lĩnh thoáng qua. (**còn tiếp**)

NHỮNG ĐÓA HOA VÔ THƯỜNG

Vì tự do mà các bạn đã dấn thân

Dù tâm hồn mong manh như cúc họa mi trắng

Mùa nở rộ một Hong Kong đầy nắng
Hương thơm lên ngan ngát cả bầu trời

Hong Kong ơi ! Tuổi trẻ ơi !

Những cánh hoa trắng ngàn yêu mến

Những gương mặt như thiên thần thánh thiện

Trước bầy quỷ dữ say máu điên cuồng

Đêm Hương Cảng nhà thờ điểm hồi chuông

Để thao thức với tinh thần bất tử

Hong Kong sẽ mãi mãi đi vào lịch sử

Nhân loại sẽ lưu danh đến ngàn sau

Cường quyền đã gieo rắc thương đau

Ác bá ra đòn roi thù hận trấn áp

Khói cay, chất độc, dẫm đạp

Oằn lên trên thân phận nhân dân

Cũng không sờn lòng quyết giữ lấy nghĩa nhân

Đấu tranh để bạo tàn phải cúi đầu khuất phục

Đầu có chịu xích xiềng, gông cùm, tù ngục

Vẫn ngẩng đầu lên không sợ hãi ươn hèn

Hãy là ánh sáng để xóa bóng tối đêm đen

Hãy là chính nghĩa để đập tan cường bạo

Chân lý mãi mãi là con đường chính đạo

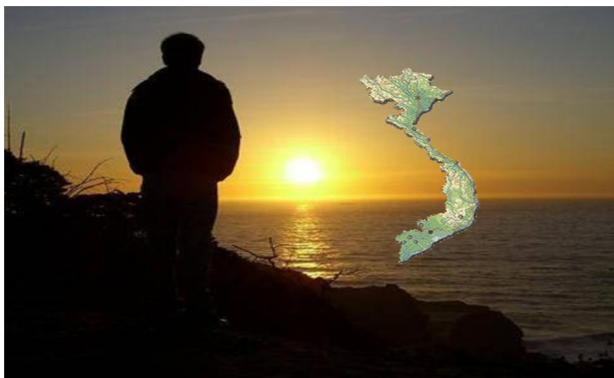
Là lương tâm, ý thức tiến bộ loài người

Trương Phong Ba

Truyện ngắn:

Thương Nhớ Quá! Việt Nam Cộng Hòa.

Sáng sớm hôm nay, buổi sáng cuối tháng mười hai năm 1974 bỗng nhiên trời có mưa và rất lớn. Tôi bị thức giấc vì tiếng mưa rơi quá mạnh trên mái tôn. Tôi nằm im nghe mưa rơi và mắt thì cứ đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi ngạc nhiên khi tháng này vẫn còn mưa. Tôi nhìn mưa và nhìn bầu trời đầy mây đen mà lòng thì không vui. Tôi đang nghĩ về mấy đứa bạn trong đơn vị nay đã ra người thiên cổ. Không biết giờ này đơn vị đang hành quân hay nằm hậu cứ. Nếu đang hành quân mà có mưa thì thường có gió mạnh, một điều quá là cực khổ cho người lính khi phải lội sinh lợi rừng tìm địch. Lính đi hành quân sợ mưa vì mọi thứ đều trở nên nặng nề. Nhứt là nước vô trong giày rất khó chịu khi di chuyển. Chân ngâm nước lâu ngày bị nước ăn chân vừa đau vừa có mùi rất hôi. Việt Cộng thì cứ như là lũ chuột cống vậy. Chúng chỉ được trang bị đôi dép râu nên chúng nhanh chân chui rúc trong các hang động làm cho người lính không biết đâu mà tìm.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà tôi vẫn nằm im. Tờ lịch trên tường làm cho tôi chợt nhớ hôm nay là đúng năm tháng ngày tôi bị thương. Và, tôi cũng được tròn hai mươi bốn tuổi. Hai mươi bốn năm trước tôi được sinh ra và lớn lên nơi miền cao nguyên gió núi mưa rừng. Khi tôi đang vui học cùng thầy cô và bạn bè thì chiến tranh ý thức hệ không những vẫn đang xảy ra ở những khu dân cư thưa thớt hoặc trong những khu rừng rậm, mà đã xâm nhập vô các thành phố đông dân cư và gây ra những thảm cảnh thật thê lương.

Khi tôi vừa đậu tú tài, tôi đã từ giã học đường và thầy cô cùng bè bạn để lên đường làm bổn phận của người thanh niên trong thời chiến. Sau chín tháng quân trường, tôi được đi học tiếp khóa Rừng Núi Sinh Lầy tại Dục Mỹ. Bốn mươi hai ngày với khóa học nổi tiếng khắc nghiệt của binh chủng Biệt Động Quân rồi cũng qua. Và, tôi

được chính thức cầm súng chiến đấu. Một ngày kia trong buổi chiều tàn, tôi đến căn hầm của đơn vị trưởng để họp. Ngoài ông đơn vị trưởng còn có thêm ba vị sĩ quan và tôi. Đang họp thì căn hầm bỗng rung lên, đất và đá bay ào ào rồi căn hầm bị sụp đổ hết ba phần tư. Mùi khói đạn nồng nặc làm cho tôi bị ngạt thở rồi bất tỉnh. Đến tờ mờ sáng hôm sau khi tiếng đạn pháo bớt dần, tôi được mấy người lính đem ra khỏi căn hầm thì mới biết mình còn sống nhưng đã bị thương nặng. Năm người có mặt trong căn hầm thì chỉ có hai người là, Thiếu úy Lương mới rời trường Võ Bị Quốc Gia được hơn ba tháng và tôi... được sống sót. Cũng từ hôm đó tôi đã trở thành thương phế binh. Thiếu úy Lương may mắn chỉ bị vài vết xước trên cánh tay nên anh đã thay ông Đại đội trưởng chỉ huy phản công. Lương nhìn tôi nói: "Ông và tôi may mắn, nhưng ông phải từ giã vũ khí. Ông nhớ luôn cầu nguyện cho chúng tôi nhé". Tôi đau quá nên không nói được ra lời. Tôi nắm tay Thiếu úy Lương thật chặt như xác nhận là tôi sẽ làm theo như Lương yêu cầu. Và, hằng ngày tôi vẫn cầu nguyện cho quê hương, cho đơn vị; luôn giữ chặt tay súng để đem bình an và hạnh phúc đến cho đồng bào. Tôi ngồi lên và lần bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Bên ngoài, mưa vẫn lớn nên đường sá vắng tanh. Mấy người đàn bà bán hàng rong quen thuộc đang đứng trú mưa dưới mấy mái hiên nhà bên kia đường và đang nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng mấy bà ngược mặt nhìn lên trời cao như muốn hỏi ông trời, sao lại mưa chi vào tháng này? Vì trời mưa nên sáng hôm nay tôi không nghe tiếng rao hàng của mấy bà; vốn thường vang vọng vô đến tận trong phòng ngủ tôi.

Hiện tại thì bầu trời đã bớt u ám. Tất cả báo hiệu một buổi sáng sẽ đẹp lại và ấm áp. Tôi ngồi ăn sáng trong phòng ăn. Bà chủ nhà mà tôi mượn phòng đã chuẩn bị bữa ăn sáng cho tôi rất chu đáo rồi đi chợ hoặc đi công việc. Cả căn nhà dường như cũng đang quanh quệ vì chưa có ánh sáng mặt trời. Để tiết kiệm điện cho bà chủ nhà, tôi chỉ mở một ngọn đèn điện 40 wat. Ăn xong, tôi gom những mảnh vụn bánh mì trên mặt bàn lại. Một tiếng động mạnh phía nhà trước làm cho tôi giật mình nhìn lên đó nhưng không thấy bà chủ nhà bước vô. Tôi cặp cái nạng vô vách và lần bước lên nhà trước. Tôi nhìn thấy một tờ nguyệt san Phụ Nữ Diễn Đàn nằm dưới sàn nhà mà có lẽ người bỏ báo tháng cho cô con gái nhỏ của bà chủ nhà vừa đem đến. Tôi ngồi ngả người ra ghé và suy nghĩ tiếp.

Saigon hôm nay không còn bình yên như thuở nào nữa. Không còn trẻ em vui chơi chạy nhảy trên từng con đường vì những cuộc biểu tình của

đám sinh viên thân cộng và thành phần đối lập, cùng những trò khùng bố đê tiện của Việt Cộng xảy ra gần như hằng ngày; vậy mà người dân lao động vẫn cứ tươi cười như chẳng có gì xảy ra cả. Họ phải sống và phải lo cho gia đình thì họ phải làm việc như thường ngày chứ không thể ngừng lại được. Gia đình tôi khuyên tôi nên ở lại Saigon, vì vậy tôi phải mượn phòng ở đây cho tiện chờ đến ngày đi tái khám và rồi chờ ngày ra Hội Đồng Y Khoa.

Tôi đứng lên đi thay bộ quần áo tươm tất rồi kẹp đôi nạng vô nách và tập tễnh bước ra cửa trước. Tôi muốn đi quán uống cà phê vì trời đã quang đãng và phong cảnh xung quanh như vừa được rửa sạch. Tôi nhìn lên trời cao. Bây giờ những làn mây nhỏ làm nổi lên màu xanh trên không. Tia sáng ấm của mặt trời thấm qua da thịt làm cho cái chân tôi bớt đau nhức. Tôi khập khễnh bước nhưng trong đầu lại cứ nghĩ về những người bạn trong đơn vị.

Chân của tôi vẫn còn đau nhức mỗi khi trời lạnh. Bỗng, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh cô y tá ở bệnh xá dã chiến của tiểu khu khi tôi được đưa từ chiến trường về đó sau ba ngày bị thương. Đơn vị tôi đứng trận ở vùng quá hiểm trở nên việc tải thương có bị chậm. Cô y tá tên Ngọc Hoa đã cùng vị bác sĩ có mặt khi chiếc trực thăng tải thương đáp xuống, và, cô đã săn sóc cho cái chân của tôi. Hôm đó bệnh xá có quá nhiều thương binh và cái chân của tôi thì có mùi hôi thật khó chịu. Tôi cảm thấy khó chịu vì cái mùi hôi đó, thế nhưng cô Ngọc Hoa thì làm như không thấy khó chịu gì cả. Khi tôi tỉnh dậy sau khi bị chụp thuốc mê, tôi mới biết mình đã bị cưa mất bàn chân. Người mà tôi gặp đầu tiên cũng chính là cô y tá Ngọc Hoa. Cô cười thật tươi và nói: “Em tưởng anh bị cưa lên tới đầu gối rồi đó chứ. Cũng may. Bây giờ thì chân của anh không còn bị hôi nữa”. Trong lúc tôi đau buồn vì không ngờ mình trở thành thương phế binh quá sớm, thì, cô Ngọc Hoa đem lại cho tôi ly cà phê sữa nóng. “Mời anh uống chút cà phê cho ấm” – Tôi vui sướng đón nhận ly cà phê. “Cám ơn cô nhiều lắm”. Uống cạn phân nửa ly cà phê tôi đã thấy tỉnh táo lại rất nhiều. Tôi nhìn thấy bảng tên trên ngực cô, tôi khen thật lòng: “Cô Ngọc Hoa đẹp mà lại cũng rất dễ thương nữa. Bị đau mà gặp cô Ngọc Hoa thì dù có đau đến đâu cơn đau cũng phải tan biến ngay”. Cô Ngọc Hoa cười thật tươi. “Dạ, cám ơn lời khen của anh. Thấy mấy anh bị thương đau đớn mà em thấy tội nghiệp quá”. - “Phụ nữ là rường cột của xã hội. Chính những lúc như thế này mới thấy người phụ nữ quan trọng như thế nào”. Cô Ngọc Hoa mỉm cười và mặt đỏ qua màu đỏ. Cô quay lưng đi ra cửa vì có cô y tá bạn đến tìm cô.

Từ lúc đó cho đến hai ngày sau khi tôi được chuyển đến Tổng Y Viện Cộng Hòa, cô Ngọc Hoa luôn mời tôi ăn và uống những thứ mà phải mua ở câu lạc bộ mới có. Niềm vui của tôi vừa có thì lại bị sút giảm vì phải chuyển đến nơi khác điều trị. Hôm tôi chuyển đến nơi mới, cô Ngọc Hoa không có mặt nên tôi có viết để lại vài chữ cám ơn cô và rất mong sẽ được gặp lại cô. Một tháng sau tôi được tin bệnh xá dã chiến có cô y tá tên Ngọc Hoa bị Việt Cộng pháo kích dữ dội nên người chết rất nhiều. Tôi cầu nguyện và hy vọng cô Ngọc Hoa không nằm trong những người xấu số.

Uống cạn ly cà phê, tôi định cầm bình trà lên thì khi nhìn ra cửa tôi thấy một cô gái trẻ đang bước vô quán. Nhìn cô gái, tôi giật mình như không tin vào đôi con mắt của mình. Rõ ràng cô gái là cô Ngọc Hoa y tá đây mà. Cô Ngọc Hoa không nhìn thấy tôi nên tôi nhìn theo cô cho đến khi cô đi đến ngồi ở cái bàn phía trong cùng và kêu nước uống. Tôi chống nạng đi đến bàn của cô. Cô Ngọc Hoa vừa nhìn thấy tôi đến gần liền kêu lên vẻ vui mừng, nhưng, trên khuôn mặt cô lại lộ vẻ như hốt hoảng: “Anh Tâm. Em... em... rất mừng gặp lại anh, anh khỏe không?” Tôi vui quá nên không để ý đến sự hoảng hốt của cô: “Cám ơn cô Ngọc Hoa tôi rất khỏe. Cô Ngọc Hoa ... mọi chuyện bình an chứ?”. Cô Ngọc Hoa chưa kịp trả lời thì tôi hỏi tiếp cô về vụ bệnh xá bị Việt Cộng pháo kích hôm nào. Cô Ngọc Hoa nói: “Tiểu khu... không xa những khu rừng nên thỉnh thoảng vẫn bị lãnh pháo của Việt Cộng, nhưng không bị nặng như lần vừa rồi. Thật may là hôm đó em đi công tác nên thoát nạn. À, cái chân của anh... ra sao rồi anh Tâm?”. – “Thỉnh thoảng vẫn bị đau một chút nếu trời lạnh, nhưng bây giờ thì không”. Cô Ngọc Hoa và tôi ngồi bên nhau thật lâu và nói đủ thứ chuyện cho đến khi cô Ngọc Hoa từ giả tôi nói là phải đi vì có công việc.

Mảnh đất bề rộng mười tám thước và bề dài hai mươi ba thước mà tôi phải nhận nếu không muốn đi đến miền Trung. Dù vùng này còn hoang sơ nhưng cũng còn là miền Nam. Một cái hố lớn và đầy nước nằm trong mảnh đất mà tôi nghĩ đó là hố bom do máy bay B52 tạo ra khi đang còn chiến tranh. Vùng này ngày trước là căn cứ của Việt Cộng. Trên mảnh đất của tôi có dựng sẵn một căn nhà lợp lá bốn thước bề ngang và sáu thước bề dài. Bốn vách được che chắn bằng ván cây mỏng nhưng không liền nhau. Mảnh đất vốn vụn chỉ có vậy. Sáng sớm hôm nay, buổi sáng giữa tháng mười hai năm 1977, và, tôi mệt quá nên ngồi bệt

xuống nền đất đưa mắt nhìn mông lung về phía trước. Mặt trời chưa lên nên tôi cũng không thể làm gì được. Tôi đang suy tính cách nào để lấp lại hố nước trong khi sức khỏe của mình lại quá sa sút. Nhìn mảnh đất lòng tôi không khỏi buồn ngủi và đau đớn bởi vẻ hoang sơ của nó. Tôi một thân một mình lại bị thương tật nửa thì làm sao có sức để tạo được cuộc sống yên lành nơi vùng đất chỉ có rừng với rừng mà thôi. Chung quanh vắng ngắt vì những căn nhà trong khu này không một bóng người. Những người từng đến đây đều trốn về lại Saigon hay nơi nào đó nên quang cảnh u tịch và hơi lạnh lẽo làm tôi cảm thấy rợn rợn. Tự nhiên từ miệng tôi thốt ra những lời cầu xin: “Hỡi các linh hồn đang quanh quẩn nơi đây. Tôi là người cùng khổ trong cái xã hội đói khổ và thù hận này, vì vậy tôi xin các linh hồn cho tôi được yên lành. Tôi hứa khi nào tôi có chút đỉnh tiền tôi sẽ mua trái cây cúng các linh hồn”.

Tôi chợt nhớ đến thằng Hùng, Trung đội trưởng và thằng Hải, Trung đội phó người nhái; là hai thằng bạn thân cùng cầm viết trong cùng lớp học khi còn nhỏ mà sau này lại cùng cầm súng... bây giờ hai đứa trôi dạt nơi nào. “Hai đứa mày và gia đình có bị đầy đọa ở chốn rừng thiêng nước độc nào không? Có khi nào ba đứa mình sẽ được gặp lại nhau nữa không?” Tôi buồn quá nên cũng không biết phải làm gì cho hết buổi sáng hôm nay. Tôi thèm ly cà phê quá nhưng phải nhịn vì... vô phương. Cũng may là tôi chưa bao giờ hút thuốc, chứ không thì lại thêm một cái khổ nữa.

Tôi giật mình nhìn ra con đường đất nhỏ. Tôi vừa bàng hoàng vừa lo lắng khi nhìn thấy một người phụ nữ trong bộ đồ “cách mạng” với cây súng ngắn đeo bên hông, đang đi vô nhà tôi. Lúng túng nên tôi lùi lại vài bước như muốn tránh mặt người phụ nữ. Không thể né tránh được nên tôi đành đứng im nhưng trái tim thì đập dồn dập như muốn nổ tung trong lồng ngực. Tôi cảm nhận ngay sự lo sợ quá vô lý của tôi, dù sao thì “cách mạng” cũng đã biết hết về tôi rồi vì tôi đã phải khai rõ lý lịch khi bị tập trung. Tôi bình tĩnh nhìn ngay mắt người nữ cán binh mà tôi từng quen biết.

Người nữ cán binh “cách mạng” chính là cô y tá Ngọc Hoa; đang đứng trước mặt tôi với gương mặt và dáng điệu có vẻ ngưng ngưng. Cô Ngọc Hoa mặc dù đang khoác trên người bộ đồ của uy lực, của khủng bố và của chết chóc, nhưng gương mặt cô nhìn tôi không một chút đe dọa hay hận thù. Cô nhìn xung quanh và khi biết chắc không có người nào khác ngoài cô và tôi, cô lên tiếng: “Anh Tâm, anh hãy cầm ít tiền này và anh mau mau đi khỏi nơi này, hoặc, anh trở về lại Saigon ngay đi. Anh không thể sống nổi ở đây đâu. Còn chuyện của em thì dài dòng lắm

nhên không thể kể ra ngay bây giờ được”. Tôi không một chút e dè hay tự ái, tôi cảm ngay số tiền mà cô Ngọc Hoa đưa. Tôi chưa kịp nói lời cảm ơn thì cô Ngọc Hoa đã quay lưng bước đi thật nhanh như bị có người đuổi theo phía sau. Tôi chợt nhớ hôm cô Ngọc Hoa và tôi gặp lại nhau trong quán cà phê gần nhà tôi trọ. Hôm đó cô Ngọc Hoa lộ vẻ hoảng hốt khi bất ngờ thấy tôi xuất hiện. Có lẽ cô sắp phải thi hành công tác khủng bố nên mới tỏ thái độ như vậy chăng. Giờ đây tôi đã hiểu được là, tại sao bệnh xá tiểu khu luôn bị pháo kích nhưng cô Ngọc Hoa thì luôn được bình an.

Tôi tập tễnh bước ra khỏi vùng tử địa. Tôi sẽ không bao giờ quay lại nơi chốn này nữa, dù có bị bắt lại tôi vẫn sẽ trốn tiếp.

Tôi không ngủ được nên dậy sớm. Chỉ vài tuần nữa là năm cũ sẽ qua đi và năm mới sẽ đến. Tết dương lịch - Tết của Tây - làm tôi nhớ quê hương miền Nam Việt Nam mà tôi đã rời xa cũng gần mười hai năm. Cả đêm tôi không thể nào nhắm mắt được đến nửa tiếng vì câu chuyện của người bạn thân lâu ngày mới gặp lại, nên lòng tôi cứ thổn thức nhớ về quê hương và những kỷ niệm.

Tôi vẫn nằm co người trong cái mền để nhớ lại buổi gặp gỡ hy hữu và cũng là lần đầu vào buổi chiều hôm qua; với một người bạn thân tên Hải. Hải từng là Trung đội phó người nhái và là một trong hai người bạn rất thân từ lúc còn nhỏ. Hải sau khi bị đi tù cải tạo về rồi trở thành... người bạn đời với người phụ nữ mà “nàng” và tôi từng gặp lại nhau trong nhiều hoàn cảnh vừa mừng vừa tủi lại vừa lo. Hải kể cho tôi nghe một câu chuyện mà tôi sẽ không bao giờ quên:

“Ngọc Hoa - Hứa Thị Ngọc Hoa - là Cửa hàng trưởng chuyên phân phối thực phẩm theo tem phiếu cho đồng bào. Ngọc Hoa không ngờ sự đóng góp của mình cho cái gọi là “cách mạng”, đã đem đến cái kết cục vô cùng đau thương và man rợ cho Việt Nam Cộng Hòa. Gia đình phân ly, người người bị khủng bố và bị đầy đọa là chuyện thường xuyên xảy ra sau cái ngày gọi là “giải phóng”. Thế rồi, Ngọc Hoa đã hợp tác với nhóm tổ chức các chuyến ghe vượt biển mà tôi là thành viên trong nhóm. Cửa hàng trưởng Ngọc Hoa đã cung cấp dầu nhớt, thức ăn, nước uống, an ninh bãi bến, và, vũ khí... cho năm chuyến đi thành công. Nhưng, đến chuyến thứ sáu thì Ngọc Hoa nói phải đi vì, “em linh cảm có sự phản bội của một tên công an bất mãn vì cho là mình được chia phần quá ít”. Chuyến đi của Ngọc Hoa được tổ chức rất chu đáo. Nhưng, khi chiếc ghe ra gần đến cửa biển thì bị hai chiếc tàu của công an ập đến và, Ngọc Hoa đã khẩn nài

tôi thoát thân một mình. Tôi chỉ kịp nắm lấy bàn tay của Ngọc Hoa và bóp nhẹ thay cho lời chào rồi rời khỏi chiếc ghe. Tôi lặn thật sâu và đã thoát khỏi đám công an đang rọi đèn sáng trưng quanh chiếc ghe.

Ngọc Hoa đứng im lặng ở chỗ có hai chữ bị cáo chờ nghe tòa tuyên án. Thỉnh thoảng Ngọc Hoa ngửa mặt nhìn lên trần nhà rồi quay đầu ra phía sau nhìn tôi với cặp mắt thật buồn. Ngọc Hoa đang nghĩ gì thì tôi không thể biết được, nhưng, tôi thì đang nghĩ, nếu như chuyến đi không bị phản bội thì giờ đây có lẽ Ngọc Hoa và tôi đang ở Hồng Kông chứ làm gì có buổi xử án nằng như thế này. Tôi lo sợ Ngọc Hoa sẽ bị xử tù nhiều năm thì làm sao nằng có thể chịu đựng được những sự đầy ải và trả thù man rợ của bọn quân giáo. Tôi lo sợ như vậy là vì tôi từng được chứng kiến những “ông tòa” xử những người sĩ quan của mình đã trốn trại nhưng không thành công; thật ra đó chỉ là những tên ma cô. Còn những “bà tòa” thì có khác gì những cô gái điếm đâu. Chúng xử theo luật giang hồ, luật rừng rú, nên bọn chúng không cần phải rành luật pháp. Mục đích chính là bọn chúng phải xử theo ý của đảng, mà ai cũng biết đó chỉ là đảng cướp”.

Hải ngưng nói. Hải nuốt nước miếng thật mạnh vô lồng ngực như anh đang nuốt nỗi uất nghẹn vì sự bất lực của mình. Hải kể tiếp với hai con mắt đỏ như đỏ lửa và hai giòng lệ chảy ra từ khóe mắt: “Tên ma cô xử án Ngọc Hoa chỉ đọc qua loa bản luận tội không quá mười lăm phút, và, hấn tuyên bản án tử hình cho Ngọc Hoa. Và, như để cảnh cáo những người khác nên chỉ một tháng sau Ngọc Hoa bị đem ra pháp trường mà không cho nằng kháng cáo. Tôi có mặt trong đám người tham dự nhưng chỉ biết đứng nhìn người mình yêu bị những viên đạn ghim vô lồng ngực. Trái tim tôi quặn lên đau đớn như nát tan ra từng mảnh... anh Tâm à”.

Nỗi đau mất người bạn đời mà Hải cho là nằng quá thơ ngây nên bị dụ dỗ làm nội gián chỉ vì nằng tin “tổ chức là những người miền Nam muốn thay đổi một xã hội khác tốt đẹp hơn, chứ nằng không bao giờ nghĩ là do người miền Bắc lãnh đạo. Đây cũng là nỗi đau của nhiều triệu triệu đồng bào miền Nam vì ngây thơ nên tin vô những lời xảo trá nhưng đầy mật ngọt và đã làm mất đi những truyền thống tốt đẹp và cao cả của dân tộc”.

Cả đêm qua tôi cứ như thấy hiển hiện trước mặt cô y tá tên Ngọc Hoa - Hứa Thị Ngọc Hoa - hiền hậu và nhân ái ngày nào; đã đem ly cà phê sữa đến mời tôi... Và cười thật tươi./.

Topa (Hòa Lan)

xin ấp ủ con

Trang đài Glassey-Trànguyễn

*cục ta cục tát
gà đẻ trứng đau
ấp hăm một bữa
lông mịn tinh tao
gà con chào đời*

*giữa miền tuyết giá
cánh cụt co ro
đứng yên hai tháng
ôm trứng chờ con
mẹ nhai mỗi móm*

*chuột túi mang thai
đủ ba tám ngày
đeo con trước bụng
tiết sữa hai dòng
lớn, nhỏ cùng nuôi¹*

*sự tử bí mật
mang thai trăm ngày
vào hang nuôi con
suốt ba tháng đầu
bảo vệ mạng con*

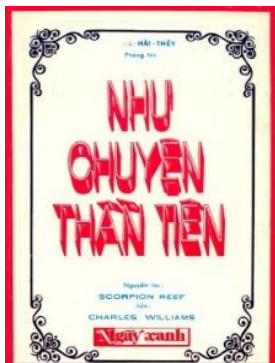
*muôn loài muôn vật
ấp ủ con mình
cho đến ngày sinh
lại chăm cho lớn
nên vóc nên hình*

*Mẹ ơi, thương con
cho con chín tháng
cho con mười ngày
cho con ra đời
cho con được sống*

*cho con làm người
cho con gặp Mẹ
tình thương cao vời
cho con yêu Mẹ
yêu làm sao nơi!*

¹ Chuột túi có thể tiết ra hai dòng sữa có chất dinh dưỡng khác nhau cùng một lúc để nuôi hai chuột túi con ở hai độ tuổi khác nhau.

Như Chuyện Thần Tiên

Nguyên tác : The
Scorpion Reef

Hoàng Hải Thủy

CHƯƠNG 7

– Thưa ông... Bà Diễm Lan có điện thoại cho ông Giám Đốc chúng tôi...

Người chủ phòng phát ngân của ngân hàng long trọng nói với tôi:

– Bà Diễm Lan ngỡ ý muốn ngân hàng chúng để ông lãnh tiền nhanh chóng. Bà muốn nói chuyện với ông vào lúc 5 giờ chiều nay. Bà ấy sẽ từ Đà Nẵng gọi điện thoại tới ngân hàng chúng tôi...

4 giờ 30 tôi đã có mặt trong phòng điện thoại của ngân hàng. Đúng 5 giờ, tiếng nói của nàng vang lên bên tai tôi:

– Chương... Chương... Anh đừng nghĩ em gọi tới đây để kiểm soát anh.

Nàng vội và nói ngay sau khi nghe tiếng nói tôi. Cũng xúc động, tôi gượng cười:

– Đừng nói chuyện ấy. Tôi cũng muốn gọi cho Diễm Lan để báo tin cho em biết... Mọi chuyện diễn tiến tốt đẹp. Tôi đã lãnh tiền sáng nay và đã mua được du thuyền rồi. Em gọi cho tôi ở đâu vậy?

– Ở phòng điện thoại công cộng của nhà Bưu điện.

– Bọn chúng nó có thằng nào đi theo em không?

– Có thể có nhưng em không cần để ý. Chúng nó có thể biết em tới bưu điện gọi dây nói đi đâu đó nhưng chúng không thể biết em gọi cho ai. Chúng có thể nghĩ là em gọi cho Vũ Dương càng tốt.

Nàng nói Vũ Dương, chồng nàng, như nói đến một người nào lạ xa với nàng. Như Vũ Dương không phải chồng nàng. Tôi nghĩ thế nhưng vội vã gạt bỏ cảm nghĩ đó đi. Vũ Dương vẫn là chồng nàng. Và người đàn bà nào cũng thân thiết, tha thiết thì đúng hơn, với chồng họ hơn là với người đàn ông được họ mượn bằng tiền để đưa vợ chồng họ đi trốn, để làm giúp vợ chồng họ một việc. Tôi chắc nàng lo âu nhiều sau khi tôi đi. Nàng muốn biết tin tôi có mua được du thuyền hay không.

Tôi chỉ mới xa nàng có một ngày. Nhưng khoảng thời gian này đã là đủ dài để tôi hồi hộp nghe lại tiếng nói của nàng, dù là tiếng nói đã thay đổi nhiều qua điện thoại.

– Hôm nay em có chuyện gì lạ không?

– Không. Chúng nó vẫn bao vây nhà em như mọi ngày trước. Sáng nay em đi chợ như mọi ngày. Sáng nay em gọi điện thoại đến ngân hàng cho ông Giám Đốc và hẹn giờ nói chuyện với anh trong một nhà uốn tóc em quen...

Nàng dừng lại vài giây và thở mạnh như người vừa chạy mệt. Tôi nghe rõ tiếng thở của nàng qua gần 1000 cây số cách xa.

– Sao? Em sao vậy?

– Em có sao đâu?

– Anh nghe tiếng em thở...

– ...Em... muốn biết... như vậy là bao giờ chúng mình có thể đi được?

Tôi tính nhẩm:

– Chừng 7 ngày nữa. Sớm nhất là 5 ngày nữa.

– Có thể sớm hơn được không anh?

– Không thể. Nếu mình ở Sài Gòn thì có thể đi trong hai ngày nữa, nhưng mình bắt buộc phải đi từ Đà Nẵng. Phải mất ba ngày du thuyền mình mới ra tới nơi. Tôi còn phải xem xét lại máy móc. Tôi sẽ cho du thuyền ra biển chạy thử chừng ba bốn tiếng đồng hồ.

– Chạy thử ngoài biển? Em có thể lên thuyền với anh không?

Lời đề nghị của nàng thật hấp dẫn. Nếu có nàng với tôi trên du thuyền, tôi sẽ cho thuyền chạy nửa ngày và đó sẽ là một chuyến đi biển thần tiên. Trước mắt tôi hiện ra cảnh Diễm Lan bận áo tắm với làn da tượng ngọc. Nàng như một pho tượng bằng ngọc. Buổi trưa nào tôi đã thấy nàng bận áo tắm cùng ngồi với tôi trên chiếc xuồng trên hồ. Buổi trưa ấy tôi đã dại dột không nhìn kỹ nàng. Nàng sẽ bỏ chiếc Falcon lộng lẫy... Chỉ cần tên theo dõi nàng để lạc nàng...

Nhưng không thể được. Chúng sẽ không để nàng lén đi ra biển thoát. Chỉ cần để chúng nhìn thấy du thuyền là 15 phút sau tên Khôi bác sĩ đầu đảng của bọn chúng sẽ lên thuyền hỏi thăm tôi nhiều chuyện.

Tôi đành nuốt nước miếng:

– Không được em ơi. Không thể được đâu. Anh muốn có em cùng đi chơi lắm nhưng không được. Nếu muốn chúng mình ra đi được, em phải giữ cho bọn chúng nó không biết là mình có du thuyền. Em không được tới gần chỗ anh đậu du thuyền nữa. Em phải biết ngay cả khi chúng nó giữ huyệt bọn mình, chúng nó vẫn có thể đuổi theo được mình bằng trực thăng. Bọn chúng nó dám làm được chuyện đó lắm ạ. Anh sợ thằng Khôi bác sĩ nguy hiểm không kém gì điệp viên 007.

Nàng lặng người đi tới nửa phút trước khi nói:

– Anh có lý, nhưng em sốt ruột quá. Có anh bên cạnh, em yên tâm hơn. Ngày mai anh trở về Đà Nẵng chứ?

– Chiều mai anh có mặt ở đó rồi. Nhưng anh sẽ không trở về kho hàng Thanh Long đâu, anh sẽ ở chỗ khác và du thuyền của mình sẽ đậu chỗ khác. Anh sẽ gửi điện tín tới nhà em như chúng mình định trước, báo cho em biết chỗ gặp anh.

– Anh đã nghĩ ra cách nào chưa?

– Cách gì?

– ...Đưa Vũ Dương lên du thuyền mà bọn chúng không biết.

Một lần nữa, tôi có cảm giác nghe nàng nói đến chồng nàng như một người đàn ông mà nàng không tha thiết gì lắm.

– À... Tôi đã nghĩ ra một biện pháp. Song tôi thấy có lẽ việc đưa Vũ Dương lên thuyền không khó, việc làm sao đưa được Lan lên thuyền mà bọn chúng nó không biết mới thật là khó.

– Sao... em lại khó?

– Khó vì chúng nó không biết Vũ Dương ở đâu, còn em thì chúng theo dõi không rời em nửa bước.

Tôi nghe tiếng nàng thở dài.

Và tôi vội tiếp:

– Em đừng sợ. Nói là khó thôi, anh tin rằng rồi chúng mình sẽ lên được du thuyền bình an. Khó nhưng không phải là không thể thực hiện được... Anh nói sơ biện pháp của anh cho em nghe, để em nói lại với Vũ Dương và hai người chuẩn bị trước... Đêm qua, anh đi theo em và thấy con đường đằng trước nhà em vừa sáng đèn, vừa có bọn thằng Khôi ở canh chừng trong một vi-la. Không thể cho Vũ Dương ra bằng lối ấy. Nhưng con phố đằng sau tối hơn. Nhà em có cổng sau không?

– Có.

– Đằng sau nhà cũng có một khu vườn nhỏ? Trong vườn nhiều cây không? Người nào nấp trong vườn đó có sợ người đi ngoài đường trông thấy không?

– Em chưa thử nhìn bao giờ nhưng chắc không thấy được đâu.

– Anh đã nghĩ được một cách đưa Vũ Dương ra khỏi nhà bằng lối đó ngay trước mắt tên canh chừng mà hắn cũng không biết. Nếu có thằng canh ở đằng sau nhà em, thằng đó chỉ có thể ngồi trong một chiếc xe hơi và chiếc xe này phải đậu ở bên kia đường, hơi xa nhà một chút. Anh sẽ tới đó ban đêm, trên một chiếc xe buýt nhỏ loại chở học sinh. Anh sẽ mượn chiếc xe này ở Đà Nẵng, xe có cửa lên bên hông mặt. Em và Vũ Dương chờ sẵn trong vườn. Anh sẽ đậu xe lại đó như xe bị hư máy và thành xe sẽ che mắt nhìn của tên côn đồ bên kia đường. Em và Vũ

Dương chạy ra, vào xe, và xe lại chạy đi. Tên côn đồ sẽ không trông thấy gì hết...

Nàng thở mạnh:

– Hay lắm. Biện pháp ấy có thể thành công được.

– Em và Vũ Dương chỉ mang thật ít hành lý thôi. Một cái sắc tay là đủ. Anh sẽ mua thực phẩm, đồ hộp dự trữ trên du thuyền. Tủ lạnh của du thuyền lớn lắm, đủ thức ăn cho ba người đi sang tận Hoa Kỳ.

Nàng còn có vẻ muốn nói thật nhiều nữa, nhưng tôi cố gắng cắt:

– Thôi nhé Diễm Lan...

– Ngày mai Lan sẽ gặp anh ở đâu?

– Nếu không có chuyện gì bất ngờ thì chúng mình đừng tìm cách liên lạc với nhau nữa. Chúng ta chỉ liên lạc khi nào sẵn sàng lên du thuyền thôi... Ba hôm nữa chúng mình sẽ gặp lại nhau.

– Ba hôm nữa.

(Hết Chương 7)...còn tiếp

HONG KONG TÌNH YÊU ĐƠM HOA TRONG LỬA

*Ngày mai có thể các bạn không còn nữa
Nhưng đêm nay tình yêu đã thực sự đơm hoa
Trong ánh sáng ngọn lửa tranh đấu chói lòa
Nụ hôn đầu hai tâm hồn thanh xuân cháy bỏng*

*Khát khao đập đổ cường quyền làm nóng
Một bầu trời Hồng Kông tự do
Các bạn không còn thời gian để hẹn hò
Nguyện hiến thân vì ngày mai tươi đẹp*

*Những đôi mắt luôn ngời ngời ánh thép
Quyết xông pha cho thế hệ mai sau
Hai mảnh đời đã siết chặt vào nhau
Chung lòng kiêu hãnh xông pha đi tới*

*Hãy dấn bước đừng ngại ngần chờ đợi
Giá trị trường tồn ở đức hy sinh
Qua đêm tàn là ánh sáng bình minh
Là ngày mai của Hồng Kông rực rỡ*

*Tình yêu các bạn không có thời gian để nhớ
Không có phút giây suy tư
Không an nhiên chậm rãi từ từ
Mà thôi thúc dạt dào trong lý tưởng*

*Ngày mai trước trăm phương ngàn hướng
Hồng Kông sẽ hào hoa phóng khoáng đi lên
Có thể tình yêu này là huyền thoại không tên
Một tình yêu mãi muôn năm bất diệt...*

Trương Phong Ba

Giải trí có thưởng

SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 08-12-2019.

Độc giả trúng giải thưởng:

Độc giả Trần Quốc Toàn – Hoorn (764), độc giả Le N.B. – Delft (697). Xin chúc mừng quý độc giả nói trên đã giải đáp đúng câu đố trên VNNS308 vừa qua. Giải thưởng cho mỗi độc giả là hạn báo sẽ được tặng lên 4 số.

			2			3	1	
6		2				5		8
	5		7					
	3	8						
			1	6	5			
						7	9	
					1		3	
3		1				9		5
	9	7			8			

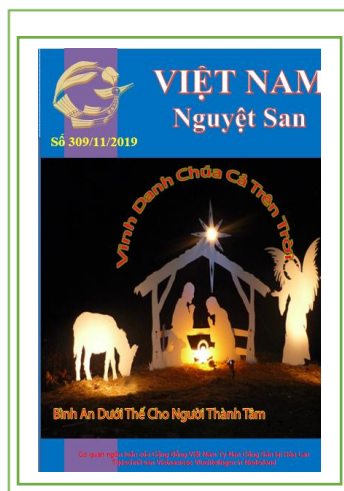
Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu:
- số độc giả:
- địa chỉ:
- giới thiệu độc giả mới tên:
- địa chỉ:

Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

Địa chỉ liên lạc

Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: vietbaohoalan@yahoo.com

Tel: +31 (0)318-640625

IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

- Từ trên cao, Tạo hóa mỉm cười nhìn xuống, Người đã trao cho chúng ta một lòng khao khát khám phá, nhiều hơn là khả năng trí tuệ để làm việc ấy. (Albert Einstein)

- Có hai cách để sống trên đời: một là xem như không có phép lạ nào cả, hai là xem tất cả đều là phép lạ. (Albert Einstein)

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả bài viết đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự của facebooker/ luật sư Mạnh Dạng từ Sài Gòn. Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

KỸ SƯ NGUYỄN NGỌC ÁNH, NGƯỜI NHƯ TÔI ĐƯỢC BIẾT

TRƯỚC PHIÊN TÒA :

Kỹ sư thủy sản Nguyễn Ngọc Ánh sinh năm 1980 tại Hà Nội. Ông cùng vợ lập nghiệp tại Bình Đại, Bến Tre. Hai vợ chồng ông có một con trai sinh năm 2014.

Ông là chủ hai tài khoản Facebook gồm "Line Conan" (trước đó là "Nguyễn Ngọc Ánh") và "Cùng Đồng Loạt". Thông qua các tài khoản FB này, ông thường xuyên tham gia các buổi live tream với những Fbker nổi tiếng như Hoàng Ngọc Diêu, Tan Thai, Rosa Dao, Huy Chương Đoàn ... Nhưng thực tế, tên tuổi của ông lại khá lặng lẽ trong giới hoạt động dân chủ.

Ông bị Cơ quan An ninh Điều tra tỉnh Bến Tre khởi tố và bắt giữ vào ngày 30/08/2018 với tội danh "Làm, tàng trữ, phát tán hoặc tuyên truyền thông tin, tài liệu, vật phẩm nhằm chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam" theo điều luật 117 Bộ luật hình sự.

Trước đó, từ tháng 10/2017, ông đã liên hệ với luật sư để nhờ bảo vệ quyền lợi nếu gặp phải các rủi ro pháp lý. Thế nhưng, rất bất ngờ, khi thật sự gặp rủi ro, ông lại viết văn bản từ chối luật sư ngay sau khi được thông báo luật sư đã lập thủ tục bào chữa, bảo vệ cho ông tại Cơ quan ANĐT. Ông đã duy trì sự từ chối đến tận thời điểm tòa án xét xử sơ thẩm vào tháng 06/2019. Căn nguyên về điều này, trong phiên tòa xét xử ông đã được làm rõ.

Tòa án tỉnh Bến Tre tuyên ông có tội và phải chịu hình phạt 06 năm tù giam cộng với 05 năm quản chế sau khi mãn hạn tù giam. Sau phiên tòa sơ thẩm, ông kháng cáo.

Sau khi kháng cáo, ông nhắn người nhà nhờ luật sư bảo vệ, bào chữa cho ông tại phiên tòa phúc thẩm. Sau hơn ba tháng đăng ký, đến trước phiên xét xử ít ngày, thì luật sư mới được tòa án cấp giấy chấp nhận bào chữa (dù luật quy định 24 giờ), và tiếp cận bộ hồ sơ vụ án đồ sộ gồm 18 tập, gần 7.000 bút lục, tương đương với khoảng hơn 10.000 trang tài liệu.

Vài ngày trước phiên tòa xét xử phúc thẩm, gặp luật sư trong trại tạm giam, ông cười tếu táo kể : Gia đình em có "duyên" với tù Cộng Sản, đến em là đời thứ ba rồi. Từ ông nội, cha đến em. Khởi đầu "duyên" ấy là từ đời ông nội Nguyễn Phú Lãi, một nhà tư sản dân tộc đã hào hiệp mở kho thóc cứu đói cho dân chúng vào năm 1945. Đồng thời, cũng rất hồ hởi đóng góp tài sản trong "Tuần lễ vàng" theo lời kêu gọi chính phủ khi ấy. Đến năm 1953, giai đoạn thực hiện cải cách ruộng đất thì ông bị đưa ra đấu tố, hành hạ đến chết để khảo của. Khi gần chết, ông được "đặc ân" gặp vợ vì những kẻ khảo của hy vọng ông sẽ trối trăng với vợ nơi cất giấu của. Nhưng có lẽ quá kinh hãi với sự giàu có, nên lời trối trăng của ông với vợ trước khi mất chỉ là phải đổi tên lót Phú (giàu có) của hai con trai, thay vào đó là tên lót Dục (giáo dục) và Phổ (phổ biến đạo đức) và cứ giữ như thế đến ba đời sau mới được đặt tên lót Phú trở lại. Đến đời cha em, vì mua một chiếc xe đạp không rõ nguồn gốc mà cũng phải đi tù, bị tra tấn đến ho ra máu. Giờ đến em !

Luật sư hỏi về các "Sơ đồ biểu tình thông minh" bị coi là chứng cứ chống lại ông có trong hồ sơ vụ án. Ông hồ hởi cười giải thích "Sáng kiến của em đó, nếu thực hiện thì bảo đảm đoàn biểu tình sẽ không bị xâm nhập, pha loãng, kéo giãn và suy yếu như cách mà công an chống biểu tình hiện nay đang áp dụng !!!".

Trong buổi làm việc, ông hào hứng nói về hàng loạt sáng kiến, ý tưởng mà ông ấp ủ từ bao lâu nay cho việc củng cố, cải tổ các tổ chức xã hội dân sự để bảo đảm hoạt động hiệu quả, an toàn, tránh sự manh mún, mất đoàn kết hoặc bị xâm nhập. Thậm chí, ông xây dựng cả những dự án đầy tham vọng về cải cách hoạt động của các tổ chức quốc tế, kể cả tổ chức Liên Hiệp Quốc.

Cuối buổi làm việc, luật sư khuyên ông giữ gìn sức khỏe và giữ vững tinh thần lạc quan, niềm hy vọng trong hoàn cảnh tù đầy. Ông trấn an lại luật sư bằng các câu đối và thơ :

*Thân trong tù ngục mang mẫn bệnh
Xuân trong tư tưởng tưởng mãi xuân*

Và :

*Đi ngàn cây số chẳng ra khỏi buồng
Ở yên một chỗ dạo khắp muôn nơi
Nhiều tên hầu hạ chẳng một chút buồn
Một mình suy tưởng thấy đời lên hương*

Đây có vẻ lại là một phiên bản khác của “Ngục trung nhật ký”, nhưng được bảo đảm về tác giả.

TRONG PHIÊN TÒA :

Sáng ngày 07/11/2019, tại trụ sở Tòa án Nhân dân Cấp cao tại TP.HCM, kỹ sư Nguyễn Ngọc Ánh ra tòa trong phiên xử phúc thẩm hình sự về tội danh “Làm, tàng trữ, phát tán ...” theo điều luật 117 Bộ luật hình sự. Điều 117 này vốn là hậu thân của tội danh theo điều luật 88 về tội danh “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCN Việt Nam” rất nổi tiếng trước đây theo Bộ luật hình sự năm 1999. Sáng hôm ấy, cả tòa nhà to rộng của tòa án cấp cao đều ngưng hoạt động chỉ để phục vụ cho vụ án xét xử kỹ sư Nguyễn Ngọc Ánh. Chặn ngay từ kế cổng tòa nhà là xe cứu hỏa, xe cứu thương và vài trăm cảnh sát mặc cảnh phục và thường phục tay cầm bộ đàm đi lại với thái độ rất nghiêm trọng.

Điểm khá lạ so với các vụ án khác là một số công chúng quan tâm đến vụ án đều được tạo điều kiện vào tòa án. Họ được dẫn vào một phòng trong nội viên của tòa nhà để theo dõi vụ án qua màn hình ti vi. Chỉ có điều, theo lời thuật của những người dự khán trong phòng này, khi đến đoạn bị cáo hoặc luật sư phát biểu thì ti vi sẽ bị mất tín hiệu một cách rất nhất quán!?

Một điểm lạ khác là phương tiện làm việc của luật sư (laptop) đã bị nhân viên an ninh yêu cầu để lại bên ngoài. Sau một hồi giằng co, giải thích, thuyết phục các kiểu rằng laptop đó chứa đựng hồ sơ và bài bào chữa trong vụ án, không cho mang vào thì luật sư bào chữa theo kiểu ... Úc chẳng ? Cuối cùng, luật sư được mời vào một phòng làm việc riêng với thẩm phán, chủ tọa phiên tòa. Ông thẩm phán đề nghị luật sư hợp tác, đổi lại, ông ấy sẽ giúp cho in các tài liệu cần thiết để luật sư làm việc. Luật sư đồng ý và đề nghị tòa án in giúp 10.000 nghìn trang tài liệu và bài bào chữa. Nghe vậy thì ông thẩm phán trợn tròn mắt và chốt hạ “Nếu luật sư không đồng ý thì tù”. Đương nhiên, luật sư phải nhượng bộ để được cho in khoảng 50 trang tài liệu để có cái mà hành nghề.

Đổi lại, luật sư đã bổ sung thêm một ý trong phần mở đầu bài bào chữa :

“Chúng tôi thành thật cảm ơn tòa án đã in giúp bài bào chữa này. Vì lẽ, trong khoảng ¼ thế kỷ hành nghề tranh tụng, đây là lần đầu tiên chúng tôi được tòa án chiếu cố như vậy. Và có lẽ, tôi cũng hân hạnh nằm trong số rất ít luật sư được đặc ân này. Bên cạnh đó, chúng tôi cũng không đồng tình với việc bị gây khó khăn trong khi hành nghề bằng cách ngăn cản, không cho mang phương tiện hành nghề là laptop vào trong phòng xét xử. Chúng tôi có thể thông cảm với việc thực hiện các biện pháp bảo đảm an ninh cho phiên tòa, nhưng một khi các biện pháp ấy ảnh hưởng đến việc hành nghề của luật sư, thì lẽ ra phải được báo trước để chúng tôi chủ động trong công việc chứ không phải bị động như thế này, đồng thời làm ảnh hưởng đến chất lượng bào chữa mà chúng tôi đã chuẩn bị cho thân chủ của mình”.

Trong phần xét hỏi, ông Ánh thẳng thắn thừa nhận tất cả hành vi mà cáo trạng đã nêu, nhưng khẳng định mình vô tội. Theo ông, các hành vi ấy đều là các quyền công dân như quyền tự do ngôn luận, quyền biểu tình và quyền tham gia nhà nước và xã hội theo các điều 25 và 28 của hiến pháp.

Với câu hỏi của luật sư : “Lý do ông thực hiện các hành vi như cáo trạng nêu ?”, thì ông Ánh trả lời “Do tôi lo lắng về hiện tình đất nước và lo lắng cho thế hệ con cháu”.

Với câu hỏi sau của luật sư : “Lý do ông từ chối luật sư tại giai đoạn điều tra và phiên tòa sơ thẩm?”, ông trả lời : “Do ông L. “dụ”, nếu từ chối luật sư thì sẽ được cộng thêm yếu tố giảm nhẹ hình phạt vì đã cộng tác với cơ quan điều tra, mức án chỉ độ 2 đến 2,5 năm tù thôi! Nhưng đến khi bị tuyên án 6 năm tù cộng 5 năm quản chế thì mới biết bị lừa!?”.

Tại phần tranh luận, luật sư đã ba lần yêu cầu VKS tranh luận, trả lời về phương cách giám định của giám định viên tư pháp về tư tưởng, nhận thức, quan điểm chính trị của một người. Vì lẽ, định chế giám định viên tư pháp kiểu này trên thế giới chưa từng có. Nhưng hai lần đầu đều bị lờ, luật sư nhắc đến lần thứ ba thì được trả lời phương cách giám định là bằng “Tiếng Việt” ?! Đến đây thì chủ tọa “bịt miệng” luật sư bằng tuyên bố chấm dứt phần tranh luận và trả lời phản đối của luật sư rằng VKS đã trả lời rồi thì không cần phải tranh luận thêm ...

Trong lời nói sau cùng, ông Ánh khẳng định vấn đề : “Tôi vô tội!”.

Sau khi nghị án, hội đồng xét xử trở ra tuyên y án sơ thẩm, xác định ông Ánh có tội và phải chịu hình phạt 6 năm tù cộng 5 năm quản chế sau khi mãn hạn tù.

Suốt thời gian đứng nghe tuyên án, ông Ánh vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm nhẹ nhàng cho đến sau khi chủ tọa dứt lời. Khi cảnh sát tư pháp vây quanh ông đang loay hoay tra còng vào tay, ông khẽ kháng gật đầu chào luật sư rồi bình thản quay lưng bước đi.

Độ mười phút sau, hai chiếc mô tô trắng từ trong sân tòa án lao ra dẫn đầu đoàn xe hùng hậu chở ông về lại trại tạm giam Bến Tre.

Hầu như đã biết trước, nhưng rời phiên tòa, lòng tôi vẫn trĩu nặng, ám ảnh về những năm tháng tù đầy làm hình phạt cho người ái quốc. Xứ sở này khốn khó chứ giàu có gì cho kham mà hao phí nhân tài? Bao nhiêu bậc hiền tài, ái quốc đến nông nản như thế đã phải đứng đằng sau song sắt nhà tù ? Rồi bao nhiêu vị như vậy đã ngậm ngùi chọn con đường lưu vong, hoặc thiết tha ở lại với đất nước nhưng vẫn phải là người ngoại cuộc với những hoạch định chính sách phát triển quốc gia chỉ vì khác chính kiến. Xứ sở này lại tiếp tục tự mình đánh mất những nguồn nguyên khí quốc gia, lại lỡ bước chuyển mình về phía trước của sự văn minh đến bao lần mới đủ?

Đau xót lắm, không chỉ vì phận người, mà còn ngẩn ngơ tiếc nuối cho xứ sở khốn khó này.

Tháng 11/2019

Manh Dang

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vriescel,
koelapparatuur, airco, softijsmachine,
ventilatie, Keuken afzuigventilatie,
verwarming ketels, geyser, boiler, friteuse,
opwarming- apparatuur, magnetron,
oven, vaat wasmachine, gasapparatuur,
koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak
filters, koolstof filters.

**Verkoop van horeca-
apparatuur.**

Contact dhr Vliet Nguyen

Tel. 030-2688630

Mob. 06-44464380

Nhà hàng Deli Tasty

**Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp
và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy
bàn).**

Mọi chi tiết xin liên qua địa chỉ:

Deli Tasty

Meent 40

3011 JL Rotterdam

Email: naambestelling@live.nl

Mt: 010-4111116

Sức khỏe –Y học

Đau lưng Và Phòng Tránh

BS Nguyễn Ý Đức

Sau Nhức đầu thì Đau lưng Lower Back Pain là nguyên nhân thứ nhì gây đau cho mọi người, đặc biệt là với người cao tuổi.. Chăm sóc đau lưng cũng là nguồn phí tổn khá cao, có lẽ chỉ sau các bệnh về tim.

Với nhiều nhà chuyên môn y tế thì Đau Lưng hầu như là một căn bệnh của đời sống gây ra do thói quen bất thường của người bệnh. Vì họ đứng, họ đi, họ nâng nhấc hoặc lôi kéo sự vật nặng không đúng cách, đưa tới nguy cơ tổn thương cho các thành phần của lưng. Khi đã bị một lần thì đau lưng cũng có nguy cơ tái phát. Các nhà chuyên môn cũng ước lượng là 80% các trường hợp Đau Lưng có thể phòng ngừa được nếu ta để ý một chút hoặc nếu ta có vài kiến thức căn bản về cột sống.

Lưng là phần dưới của thân mình gồm có 5 đốt xương sống, các gân, dây chằng, cơ bắp để giữ lưng ngay thẳng. Các đốt xương này chịu đựng sức nặng của phần trên của thân mình, cho nên chúng rất dễ tổn thương.

Từ các đốt sống này xuất phát dây thần kinh não tủy. Giữa các đốt sống là đĩa sụn liên hợp giúp cột sống cử động trơn tru.

Đau lưng thường thường gây ra do ba nguyên nhân chính:

-căng cơ bắp-dây chằng trong các hoàn cảnh như mập phì, có thai, người cao tuổi ít vận động, nâng mang vật nặng mà lại dùng sức mạnh của lưng, tư thế không ngay thẳng, nhiều xúc động mạnh...

-thoái hóa đĩa đệm.

-viêm mặt khớp xương.

Ngoài ra, bị chấn thương, u bướu, viêm nhiễm cột sống, nằm ngủ trong vị thế bất thường hoặc nệm quá mềm cũng là nguy cơ gây đau lưng. Nhiều trường hợp phụ nữ với nhũ hoa quá khổ cũng gây ra đau lưng vì lưng chịu một sức nặng ngoài khả năng. Người cao tuổi thường hay bị đau lưng vì sự thoái hóa cột sống, cơ bắp dây chằng lỏng lẻo, đốt cột sống dễ bị nghiêng vẹo, đè vào dây thần kinh não tủy, gây ra đau. Với các bác, chỉ khom khom di chuyển một chậu cây cảnh hoặc cúi xuống bế đứa cháu nội ngoại cũng dễ dàng ôm lưng nhăn nhó. Theo các nhà chuyên môn, 80% dân chúng đều bị đau lưng một vài lần nào đó trong cuộc đời. Đau lưng là lý do hàng đầu khiến cho người dưới 45 tuổi phải nghỉ việc. Đau lưng có thể là cấp tính hoặc kinh niên. Cấp tính thường kéo dài khoảng 4

tuần lễ còn kinh niên thì liên tục đau, có khi cả đêm ba tháng. Những cơn đau và cứng khớp thường xảy ra vào buổi sáng sớm và xế chiều. Ban đêm cơn đau khiến người bệnh khó ngủ. Đau cũng thường thấy ở dưới chân khi đi lại hoặc đứng lâu.

Phòng tránh Phòng ngừa có mục đích tránh các căng dãn không cần thiết cho cơ bắp và cũng để tăng cường sức mạnh cho các bắp thịt hỗ trợ cột sống.

1-Khi mang vật nặng, không nên khom lưng xuống để nhấc vật đó lên, mà ngồi xuống, hai tay ôm cầm vật đó rồi từ từ đứng lên qua sức mạnh của đầu gối, như vậy tránh được sự tổn thương cho lưng.

2- Khi vật nặng nằm ở trên bàn, ta có thể ôm vào bụng hay quay lưng ôm đồ vật vào lưng để mang đi.

3- Đừng đi giày gót quá cao, làm xương sống xiêu vẹo, yếu.

4-Giữ dáng điệu ngay ngắn.

5-Khi đứng, bụng thót phẳng, hướng xương chậu về phía sau sẽ giúp phần dưới của cột sống vững hơn. Nếu cần đứng lâu thì đặt một chân lên vật cao khoảng hai tấc để ngã xương chậu về phía sau.

6-Ngoài lâu đều gây nhiều khó chịu cho lưng. Vì thế lâu lâu nên đứng dậy, đi qua đi lại, thư dãn xương lưng. Tránh ngồi trên nệm ghé quá mềm.

7-Nệm xe đều gây đau lưng khi ngồi quá lâu. Nên lót lưng với một cái gối nhỏ và để tay trên vật tựa; kéo ghé gần về phía trước để đầu gối cao bằng hông.

8-Nên ngủ trên nệm cứng; nằm nghiêng, đầu gối co thớt thợ hoặc khi nằm giữa thì lót gối dưới khuỷu chân. Gối cao vừa phải để đầu và mình ngang bằng;

9- Khi cần coi tivi hoặc đọc sách lâu, nên nằm để tránh căng cho xương sống.

10-Quần áo không nên quá bó sát vào người để cơ bắp, xương khớp không bị gò bó..

11-Tập thể dục với các cử động làm thư giãn khớp xương và bắp thịt, tăng cường sức mạnh cho bắp thịt, dây chằng ở lưng.

12-Buổi sáng ngủ dậy, trước khi bước ra khỏi giường nên tập các cử động vẹo người qua lại để thư giãn lưng. Lý do là sau bấy giờ nằm ngủ, xương khớp, bắp thịt cứng lại, nếu đứng dậy ngay có thể té ngã, gây tổn thương cho lưng và các phần khác của cơ thể.

13-Không hút thuốc lá vì nicotine làm giảm máu lưu thông tới lưng khiến cơ khớp yếu.

14-Giảm cân nếu quá mập, vì mập phì làm mô mềm ở lưng căng cứng. Hai phần ba người bị đau lưng kinh niên đều bị béo phì.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Cười chút chơi

ĐẠP MÁI MƯỜI LẦN..

Hai vợ chồng trẻ đi thăm một trang trại, người chủ trại giới thiệu một con gà trống rất đẹp và nói:

- "Từ sáng giờ nó đã đập mái 10 lần rồi đó!".

Người vợ quay sang chồng, hỏi giọng miệt thị:

- Nghe thấy không? anh phải học hỏi con gà đó

Anh chồng kéo vợ lại chỗ ông chủ trại gà và hỏi:

- Nó làm được việc ấy với một hay 10 con mái?

- Dĩ nhiên là 10 con mái rồi!

Người chồng quay sang vợ nói:

- Nghe thấy không? Có muốn tôi thử không?..

- !!!

DIÊM VƯƠNG THÈM THỊT

Một con heo bị đem ra giết thịt. Hồn nó về kêu với Diêm Vương. Diêm Vương hỏi:

- Nổi oan nhà người như thế nào? Hãy nói rõ đầu đuôi nghe!

- Dạ! Họ bắt tôi làm thịt!

- Được rồi, hãy khai rõ ràng. Họ làm thịt như thế nào?

- Dạ, trước hết họ trói tôi lại, đè ra chọc tiết.

Xong họ đổ nước sôi lên mình tôi, cạo lông.

- Rồi sao nữa!

- Cạo sạch rồi họ mổ ra, thịt tôi xé thành từng mảng, chặt nhỏ. Thế rồi...họ bắc chảo đổ mỡ vào, phi hành cho thơm, thêm mắm thêm muối, xào lên,...

- Thôi ! Thôi... đừng nói nữa, làm tao thèm!

NHƯ BỊ ĐIỆN GIẬT

Một tai nạn vì điện, thanh tra cảnh sát hỏi ông chồng:

- Ông nói là nghe thấy tiếng bà nhà kêu thét lên, tại sao ông không chạy vào cứu?

- Mọi khi vẫn thế, bà ấy có làm sao đâu!

- Ông muốn nói rằng, vợ ông vẫn thường xuyên bị điện giật?

- Không, bà ấy vẫn thường xuyên thét lên như vậy.

CHẮC CHẮN

Trong lớp học, cô giáo giảng bài.

- Cô giáo: Người khôn ngoan luôn luôn biết nghi ngờ, còn kẻ ngu dốt thì lúc nào cũng tuyên bố chắc chắn.

- Học trò: Thưa cô ! Cô tin chắc như vậy?

- Cô giáo: Chắc chắn

-Học trò: Cô vừa nói "kẻ ngu dốt thì lúc nào cũng tuyên bố chắc chắn" mà.

-Cô giáo: !!!

MẶT TRỜI HAY MẶT TRĂNG?

Hai bọm nhậu trò chuyện trên đường về nhà:

- Đẹp thật, nhìn trăng kia!

- Sai bét ! Đó là mặt trời !

Họ cãi nhau cho đến khi gặp một người lão đảo đi ngược lại, một người hỏi:

- Này anh bạn, hãy nói xem cái vật đang chiếu sáng trên kia là mặt trời hay mặt trăng ?

Người kia nhìn lên trời chăm chú rồi cau mày hỏi lại:

- Các anh định hỏi về cái bên trái hay bên phải?

SAO KHÔNG PHẠT?

- Chị kia vừa vượt đèn đỏ sao anh không phạt mà phạt tôi ?

- Tôi không muốn phải nhịn đói hôm nay !

- Sao có chuyện no đói ở đây ?

- Cô ta là vợ tôi, đang vội về nhà nấu cơm!

KHÔNG CÓ KẼ THÙ

Giảng xong bài về lòng vị tha, vị thầy tu hỏi:

- Ai trong số quý vị sẵn sàng tha thứ cho kẻ thù. Tất cả mọi người đều đưa tay lên trừ một ông lão ngồi bên dưới.

- Cụ không thể tha thứ cho kẻ thù của mình ư?

- Tôi không có kẻ thù.

- Thật là đức độ. Thế cụ bao nhiêu tuổi rồi?

- 90 tuổi.

- Cụ hãy cho mọi người biết bí quyết sống đến 90 tuổi, mà không có một kẻ thù nào.

Ông lão cao giọng nói:

- Chỉ có một cách là phải tiêu diệt hết lũ chúng nó mà thôi!

CHẾT MỘT NGÀN NĂM..

Một anh có tính hay nịnh kẻ quyền quý. Một hôm đến nhà ông quan nọ nói nịnh:

- Hôm qua con nằm chiêm bao thấy ngài sống một ngàn năm, mừng quá, sang báo tin ngài rõ.

Ông quan nghe xong có vẻ buồn, nói:

- Sách nói chiêm bao thấy sống là chết, thấy chết là sống, vì người ta thức là thuộc "dương" mà ngủ thì thuộc "âm", âm dương trái nhau, anh chiêm bao như thế thì tôi khó lòng toàn vẹn được.

Anh kia nghe, sợ quá, vội nói chữa:

- Bẩm vâng, đúng như thế đấy ạ ! Con nói lộn, chứ thực là chiêm bao thấy ngài chết một ngàn năm cơ ạ !

Bị vợ con suốt ngày nói là đồ say xỉn. Một hôm chồng đi làm về mang theo một chai rượu, anh đặt lên bàn và nói:

- Bố mua về cho hai mẹ con uống thử đó.

Vừa nói người chồng rót ra 2 ly và bảo:

- Này, hai mẹ con cạn ly nhé!

Hai mẹ con vừa nhắm mắt uống vừa kêu:

- Sao cay và đắng thế?

Anh chồng vừa cười vừa nói:

- Đấy, mẹ con mà thấy bố khổ sở chưa, "đắng cay" bố phải chịu đựng một mình suốt bao nhiêu năm nay mà đâu dám kêu gi đâu.

Lời Tò soạn

Kính thưa quý ACE cộng tác viên, cùng quý độc giả kính mến,

VNNS sẽ phát hành số báo 310 tháng 12 /2019 với chủ đề “ **Mùa Xuân** “. Bài vở xin quý vị cộng tác viên gửi về tòa soạn trước ngày 29/12/2019 Nguyễn Quang Kế **E-mail : vietbaohoalan@yahoo.com**

Và cũng xin được thông báo đến **Quý độc giả ở ngoài Hòa Lan kể từ ngày 1/1/2020 tòa soạn sẽ gửi báo bằng file Pdf qua địa chỉ E-mail nếu quý vị muốn ủng hộ tiếp tục nhận báo**, lý do vì giá cước phí gửi qua post quá cao kính mong quý độc giả thông cảm cho tòa soạn. Đồng thời qua thông báo này quý độc giả ở nước ngoài xin vui lòng cho tòa soạn biết địa chỉ E-mail, thành thật cảm ơn.

Tòa soạn xin chân thành cảm ơn quý độc giả đã ủng hộ báo vnns và cảm ơn quý anh chị em cộng tác viên đã gửi bài đúng thời hạn giúp cho tòa soạn thực hiện đúng lịch phát hành.

Tòa soạn VNNS kính chúc quý vị cùng gia quyến nhiều sức khỏe đón nhận một mùa Giáng Sinh an lành.

Trân trọng

Tòa soạn Việt Nam Nguyệt San

*** Lưu ý:**

- Quý vị khi trả tiền báo **nhớ ghi số độc giả** của mình cho tòa soạn để cập nhật .
- Tòa soạn thường gửi giấy báo nhắc nhở quý độc giả gần hết hạn báo là việc làm thường xuyên, vì có một số độc giả bận rộn công việc nên quên. nếu độc giả đã đóng tiền thì xin thông cảm và tất nhiên danh sách đã được cập nhật.

Danh sách độc giả đóng tiền báo từ ngày 17/10/2019 đến 20/11/2019					
số t/t	Ngày	tên	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	20/10/2019	TML Nguyen	406	30	
2	25/10/2019	NH Đình	101	30	
3	26/10/2019	QS Tran	247	30	
4		VD Tran	588	30	
5	27/10/2019	NN Vo	82	100	3 năm
6	28/10/2019	TL. Ly	325	30	
7		Thanh Linh Nguyen	675	30	
8	30/10/2019	Thê Vỹ BV		1625	Sponso tết
9		Nguyen lam, TQ Nguyen	839	30	
10	05/10/2019	Ty-Le BV		1625	Sponso tết
11		VB Nguyen	375	60	2 năm
12	07/11/2019	QH. Tran	559	30	

Trang Quảng cáo	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€ .150	€ .800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€ .100	€ .600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€ .80	€ .500
1/2 trang trong	Trắng đen	€ .50	€ .300
1/4 trang trong	Trắng đen	€ .25	€ .150
1/8 trang trong	Trắng đen	€ .15	€ .100

Giá quảng cáo trên Việt Nam Nguyệt San

[Typ hier]

Chiều Mùa Đông

Nguyễn Quyết Thắng

$\text{♩} = 70$

Sương rơi vuốt ve vai gầy, trời đông gợn mát màu môi, dịu
em đi trên hè phố, đưa nhau vào vùng trời tím mơ, Hơi đông vấn vương gót
mềm, nhìn nhau trao những lời yêu, nhịp chân đông đưa tình nhớ, tóc mây
cài mộng mơ nụ cười. No - el này mình dệt tương lai mai một kia cùng sống bên
nhau, em yêu ơi mình chung gối mộng, bên suối tình rộn ánh băng khuâng. Êm
êm hát hiu sương mờ, đèn khuya soi bóng kẻ vai, nụ hôn trên môi nồng
ấm, mắt em buồn lệ dâng tràn trề.

Tết 2020

Thế Vỹ

Hãng Thế Vỹ nơi cung cấp
chả giò Việt Nam

- * Bảo đảm chất lượng
- * Và ân cần, vui vẻ phục vụ

The Vỹ
Vrij-Harnasch 110 - 112
2635 BZ Den Hoorn (ZH)
Website www.thevynl

+31 15 364 15 96
+31 62 419 34 84
+31 62 152 54 30
vinhnguyen@live.nl

Hai nhà tài trợ giúp hội trường : công ty chả giò Ty-Le & Thế Vỹ
Hội trường rộng rãi, thanh lịch, có sức chứa 1200 khách

Event Plaza Rijswijk
Lange Kleiweg 86 - 2288 GR

Kính mời quý đồng hương

Ngày 18/1/2020

cùng về tham dự

Từ 18 giờ đến 1 giờ30

Cộng Đồng Việt Nam TNCs-Hoà Lạc
Vé số cúng lễ tổ chức Tết

Giải thưởng: Giải nhất 500€, Giải nhì 150€, Giải ba 100€

Số: 0001 **Mừng Xuân Canh Tý 2020** Số: 0001

CHẢ GIÒ THEO CÔNG THỨC

TY-LE ASIAN DELIGHTS

Ty-Le Asian delights
Vrij-harnasch 64
2635 BZ Den Hoorn ZH

T. T31(0)15 21 38 103
F. +31(0)15 21 27 414
Info@ty-le.nl
www.ty-le.nl

* Có nhiều gian hàng phục vụ với các món ăn đậm nét hương vị quê hương

Nhóm Trilogy

Nhóm BlackPink

vào cửa miễn phí

Liên lạc BTC, Tel: Quang Kế 06-36485556; Thanh Sơn 06-27061791

CHÂN THÀNH CẢM ƠN CÁC NHÀ HẢO TÂM

Viet Service: VERKOOP AN HORECA - APARATUUR
Contact dhr Viet Nguyen
Tel: 030.268863 Mob.06-44464380

- * Ông bà Châu Nguyễn (Eindhoven) ủng hộ giải thưởng xổ số
- * Các đồng hương ân danh ủng hộ tiền âm thanh, ảnh sáng, và phụ thêm chi phí tổ chức

..Sẽ tiếp tục cập nhật và công báo vào đêm hội xuân

Nhạc Hội Mừng Xuân Canh Tý 2020

BCH/ Cộng Đồng VNTNCS/HL tổ chức * Ngày thứ bảy 18/1/2020 18 giờ - 1 giờ 30

Tại Even Plaza - Lange Kleiweg 86 - 2288GR - Rijswijk
(Hội trường mở cửa từ lúc 12 giờ, hãy đến sớm để có chỗ ngồi như ý)

Vào cửa miễn phí

Ca sĩ Hoài Phương đến từ Paris

Ca sĩ Anh Chi Đến từ Paris

Ballroomclown

Li xì Từ 0 - 12 tuổi

Các cháu sẽ được quà tặng do Anh Việt thực hiện

MC Huy Tài

MC Lê Oanh

Mây Hồng Band

Một chương trình đa văn vui xuân đặc biệt, sẽ làm hài lòng quý vị còn nhớ "Tón xuân xa hương"

Sân thành ảnh sáng

TRIKYRA
licht- en geluidverhuur